

BURMESE
CLASSIC

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု စစ်မျက်နှာ နှင့်

ရွှေပြန်မာ

ရွှေနိုင်ငံ

ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

နှစ်သယံတစ်ရာစုစစ်မျက်နှာ

နှင့်

ရွှေမြန်မာ - ရွှေနိုင်ငံ

ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

နိဗ္ဗာန်အရေးတိုင်းပါး

- * ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး - ဒို့အရေး
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး - ဒို့အရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး - ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သမ္မတတော်

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင် ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

BURMESE
CLASSIC

စာရေးသူ၏အမှာစာ

အချိန်ကာလ ယန္တရားသည်မရပ်မနားခတ်မောင်း ရွေ့လျားလျက် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံသည်နှစ်ဆယ်ရာစု အလယ်ကာလမှာ လွတ်လပ်ရေးရခဲ့သည်။ ၁၈၂၄၊ ၁၈၅၂၊ ၁၈၈၅၊ ခုနှစ် များတွင် ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီနယ်ချဲ့တို့၏ နှစ်ပေါင်း (၆၀) ကြာမျှ ကျားကုတ်ကျားခဲ ဆွဲယူသိမ်းပိုက်၍ တစ်ကိုက်ပြီးတစ်ကိုက် စားမြို့ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

လွတ်လပ်ရေး ပြန်လည်ရရှိအောင် ၁၈၈၆ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၇ ခုနှစ် အထိ နှစ်ပေါင်း (၆၀)ကြာမျှ ပြည်သူလူထု ထောင်သောင်းသိန်းသန်း၏ အသက်ပေါင်းများစွာကို ရင်းနှီး၍ ပြန်လည်တိုက်ခိုက် ရယူခဲ့ရသည်။ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး၊ နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေး၊ ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲစဉ်တစ်လျှောက်တွင် လွတ်လပ်မှု အမျှပေပါဟု ဆခါနီး အသက်ထွက်အံ့ဆဲဆဲမှာ မျက်ရည်ဝဲလျက် မှာကြားသွားသူ တွေလည်း ရှိခဲ့ပါ၏။

တို့တိုင်းပြည်လွတ်လပ်မှု တို့လူမျိုးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နိုင်ပေမည်။ နောင်လာနောက်သားတို့ကောင်းစားဖို့ရာ ကျွန်တော်တို့ အဘိုး၊ အဘေးတို့က သွေးနှင့် အသက်ကို ပေးဆက်ရင်းနှီးခဲ့ကြရရှာပါသည်။ သူတို့သည် အနာဂတ်ကောင်းစားရေးကို မြှော်တွေး၍ အနစ်နာခံ၊ အညှဉ်းဆံခံ၊ အဆေခံ၍ ရန်သူကို အံတုဖက်ပြိုင်ခဲ့ကြပါသည်။

လွတ်လပ်ရေးရခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်၍ ၆၀ တွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ တိုင်းပြည် နိုင်ငံတော်သည် ကမ္ဘာ တစ်နိုင်ငံအဖြစ် အလံတော်လွှင့်ထူနိုင်ခဲ့ပြီမူနီ၏။ သယံဇာတ သဘာဝ အရင်းအမြစ်များ ကြွယ်ဝသဖြင့် ချမ်းသာပြည့်စုံရမည် မှန်၏။

သို့ရာတွင် အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းတရားတွေကို ရင်ဆိုင်
ဖြတ်သန်းရလျက်အေးချမ်းမှုလည်း ဝေးခဲ့သည်။ ပွဲပြီးမှုလည်းနားခဲ့၏။

လာမည့် အနာဂတ် ကာလနှစ်ပေါင်း ၆၀ မျှကို မြှော်မှန်းကြည့်မိ
သည်။ အနာဂတ်ကို မြင်နိုင်ရန်မှ အတိတ်လာလမ်းကို ပြန်၍
ဦးစွာကြည့်ရသည်။ လူတွေစတင်ယဉ်ကျေးသည့် ကာလမှအစ
ကောက်သင့်သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၆၀၀၀ ကျော်မှ ယနေ့အထိ လူသားများ
ရပ်တည်နေထိုင်နိုင်ခြင်းအကြောင်းတစ်ချက်မှာ “စိုက်ပျိုးရေး”
ခေတ်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ အလေ့ကျပေါက်သည့် ကောက်ပင် သစ်သီး
ဝလံတို့ကို ရှာဖွေစားသောက်ရုံမျှဖြင့် လူများဤမျှ အသက်မရှင်နိုင်။
ဂျုံခင်း၊ စပါးခင်း၊ ကြံခင်း၊ ဝါခင်း၊ စပြစ်ခင်းကြီးများကို လူတွေ
ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးကာ အသီးအနှံတွေများစွာ ထွက်ရှိအောင်
လုပ်ဆောင်နိုင်ခြင်းသည် လူသားဘဝကို များစွာ ခေတ်မီစေခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ ခန့်က ဥရောပမှ စတင်၍ စက်မှု
တော်လှန်ရေးဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ရေနွေးငွေ့ဖြင့် မောင်းနှင်သော စက်
ယန္တရားတွေ ပေါ်ခဲ့သည်။ မီးရထား၊ ကား၊ မီးသင်္ဘော၊ စက်ရုံ၊
အလုပ်ရုံ၊ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကြီးများမှ မီးခိုးတွေတလူလူစေခဲ့သည်။
“စက်မှုခေတ်” ယဉ်ကျေးမှုသည် ကျေးလက်မှ တောင်သူလယ်သမား
များစွာကို မြို့ပြသို့ စုရုံးရောက်ရှိကာ အလုပ်သမားဘဝ ရောက်ရှိ
စေခဲ့သည်။ ကျောက်မီးသွေးတူးအလုပ်သမား၊ ဝါဂွမ်းစက်ရုံ အလုပ်
သမား၊ ဆန်စက်အလုပ်သမား၊ ယာဉ်မောင်းအလုပ်သမား၊ စက်ပြင်
အလုပ်သမား၊ အလုပ်သမားဟူသော လူတန်းစားတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်
လာသကဲ့သို့ ဈေးမြို့၊ စက်ရုံမြို့တွေလည်း ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။

စက်မှုထွန်းကားသော ဥရောပတိုင်းပြည်တွေချမ်းသာသည်။ စက်မှုမှာ
ခေတ်နောက်ကျသော အရှေ့တောင်အာရှ ဘုရင့်နိုင်ငံတွေ နယ်ချဲ့ခံ
ဝါးမြို့သွေးစုတ်ခြင်းကို ခံကြရသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်မှစ၍ “အဆင့်မြင့်နည်းပညာ”
ပေါ်ပေါက်လာသည်။ လူများသည် လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်စေမည်
ကဲ့သို့ တန်ခိုးစွမ်းရည်ကြီးမားလာသည်။ ထူးဆန်း၍ အံ့ဖွယ်ကောင်း
သော စက်ကိရိယာနှင့် နည်းပညာများစွာကို လူသားက အသစ်
တွေ့ရှိခဲ့ပေသည်။

- ဖန်ဆင်းခဲ့လေသည်။

“အဆင့်မြင့်နည်းပညာ” ကျယ်ပြန့်စွာ အသုံးပြုသော နိုင်ငံနှင့်
လူမျိုးသည် ခေတ်မီလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ထိရောက်တွင်ကျယ်စွာ
မလုပ်ဆောင်နိုင်သော လူမျိုးနှင့် နိုင်ငံသည် ခေတ်နောက်မှာ
ကျန်ရစ်နေခဲ့ပါတော့မည်။

စက်မှုခေတ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံ မြန်မာလူမျိုးသည် ခေတ်နောက်ကျခဲ့
သဖြင့် သူ့ကျွန်ဘဝ ကျရောက်ခဲ့ရသည်။ ၁၉ရာစုမှ သင်ခန်းစာ။

အဆင့်မြင့်နည်းပညာခေတ် ရောက်ရှိလာသောအခါ၌ အများ
နည်းတူ ထိုပညာရပ်အမျိုးမျိုးတို့ကို လူငယ်များသိရမည်၊ တတ်ရမည်၊
နားလည်ကြရမည်။ ကျွမ်းကျင်အောင် ကြိုးစားကြရမည်။ အားအား
ယားယား ပေါ့ပေါ့ဆဆ တွေဝေဝိုင်ငေးမနေရ။ အမြင်ကျယ်ရမည်။

စိုက်ပျိုးရေးခေတ်က အနှစ် ၆၀၀၀မျှ ကြာခဲ့သည်။ စက်မှုခေတ်က
အနှစ် ၂၀၀မျှကြာခဲ့သည်။ နည်းပညာခေတ်က အနှစ် ၅၀ မျှ ရှိပါ
လျှင် ကုန်သွားလိမ့်ဦးမည်။ သူ့ထက်ပိုမိုလျင်မြန်၍ လူတိုင်းထက်သော
ဆူပါဆူပါခေတ်မျိုး တစ်ခုခု ယခု နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုထဲမှာပင်

ပေါ်လာပါလိမ့်ဦးမည်။ ခေတ်က အရှိန်အဟုန် အလွန်ပြင်းထန်သည်။
 ရွှေလျားမှုများသည် မြန်ဆန်လွန်းနေသည်။

အပြောင်းအလဲများသည် အံ့အားသင့်ရလောက်အောင် သွက်လက်
 လွန်းလှသည်။ ဤအခြေအနေမျိုးတွင် “လူ့စွမ်းအားအရင်း အမြစ်ဖြစ်
 သော လူသားတို့၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်၊ ကြံရည်ဖန်ရည်၊ ဉာဏ်ပညာ
 အမြော်အမြင်” သည် ပို၍အဓိကကျပါသည်။

စွမ်းရည်ရှိသော နိုင်ငံသားများဖြစ်ရမည်။ အသိဉာဏ်ပညာ
 ပြည့်ဝသော ပြည်သူလူထုဖြစ်ရမည်။ အမြော်အမြင်ရှိသော လူငယ်များ
 ဖြစ်ကြရမည်။ လက်ရှိခေတ်ကာလတွင် နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲသည်
 တိုင်းပြည်ကို အေးချမ်းသာယာအောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့ပြီ။ ခေတ်မီ
 ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ပြည်သူလူထုက တစ်စည်းတစ်လုံး တစ်ညီ
 တစ်ညွတ်တည်းအင်အားဖြင့် အလုပ်ကြိုးစားကြရမည်။ ဉာဏ်အား၊
 ကာယအား။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးကို မအေးချမ်းအောင်၊ မတည်
 ငြိမ်အောင်၊ မဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ပရိယာယ်အမျိုးမျိုးဖြင့် ထိုးနှက်
 ဖျက်ဆီးနေသော အန္တရာယ်တွေကလည်း ရှိနေသေးသည်။ ပညာ
 မျက်စိဖြင့် ထွင်းဖောက်သိမြင်ပြီးထက်သန်နိုးကြားသော လူမျိုးအဖြစ်
 ကမ္ဘာတည်သရွေ့ မြန်မာတည်နိုင်စေရန် ဤစာအုပ် ဆောင်းပါး
 ပေါင်းချုပ်ကို ပြုစုတင်ပြပါသည်။ ရေတစ်မျက်၊ အုတ်တစ်ချပ်ဖြစ်ပါစေ။

ချွန်နိုင် (စိတ်ပညာ)

မာတိကာ

အမှာစာ

တ.

၁။ ထက်သန်နိုးကြားသောလူမျိုး	၁
၂။ ရွှေမြန်မာ၊ ရွှေနိုင်ငံ	၈
၃။ ငွေကျည်ဆန်ကို ကာမည့်ခိုင်း	၁၄
၄။ တက်လူတို့၏အနာဂတ်	၂၀
၅။ ပညာဖြင့်စူးမြော်	၂၃
၆။ မပြတ်လေ့ကျင့်ဘဝတိုးတက်	၂၆
၇။ ပသာဒဂုဏ်	၂၉
၈။ အရှည်ကိုမျှော်မြင်	၃၂
၉။ ၂၀ ရာစုစစ်မျက်နှာ	၃၅
၁၀။ အနုပညာ၏အလှ	၃၈
၁၁။ ပို၍စိမ်းသည်မဟုတ်ပါ	၄၁
၁၂။ ထင်ရှားပြလိုခြင်းလူသဘာဝ	၄၆
၁၃။ အင်းဝခေတ်ဆီက ဝန်ကြီးတစ်ပါး	၅၁
၁၄။ ရေတိုအကျိုးနှင့်ရေရှည်အကျိုး	၅၈
၁၅။ တို့ချစ်တဲ့ တို့ရဲ့တပ်မတော်	၆၄

၁၆။ တက်ပြီးလျှင်ဆင်းကြရလိမ့်မည်	၇၂
၁၇။ မုန်းလို့ပြောခြင်းတော့မဟုတ်	၈၂
၁၈။ ကိုယ်ကစောပါစေ	၈၇
၁၉။ အဖိုး	၉၂
၂၀။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပုဆိုးကြော်ငြာ	၉၆
၂၁။ သူငယ်ချင်းကောင်း	၁၀၁
၂၂။ ဘာမဆိုလိုတာရနိုင်ရဲ့ . . . ဒါပေမယ့်စိတ်ရှည်ရမယ်	၁၀၈
၂၃။ အသက်ရှည်လိုသော်	၁၁၃
၂၄။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြည်၏ခေါင်းဆောင်များ အတွက် စစ်ဆေးရန်အချက်များ	၁၁၉
၂၅။ အိမ်မက်များတကယ်အမှန်ဖြစ်သောနေ့	၁၃၃
၂၆။ ပညာအလင်းရောင်ဖြင့် အမှောင်ပယ်ခွင်း	၁၄၀
၂၇။ အမည်၊ စကားနှင့် အမျိုးသား စာပေ	၁၄၆
၂၈။ လူ့စွမ်းရည် အရင်းအမြစ်ဖွံ့ဖြိုးမှုတွင် ဈေး အချိုးအစားရသည့်အသိပညာ ဗဟုသုတဘက်	၁၅၄

ချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)

အဖ ကျောင်းဆရာ ဦးမာတင်နှင့် မိခင်
ဒေါ်အေးသ တို့က ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင်
မကွေးတိုင်း၊ ချောက်မြို့နယ်၊ ကြီးနီကျေးရွာ၌
မွေးဖွားသည်။

၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် ချောက်မြို့နယ်၊ အမှတ်(၁)
အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းမှ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း
အောင်မြင်သည်။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် မန္တလေး
တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရသည်။

တစ်မတော် (ကြည်း) တွင် ဒုဗိုလ် (၁၉၇၂)၊
ဗိုလ် (၁၉၇၄)၊ ဗိုလ်ကြီး (၁၉၇၇)၊ ဗိုလ်မှူး (၁၉၈၅)၊
ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး (၁၉၉၃)၊ တာဝန်များကို
ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန၊
ဦးစီးဌာနတစ်ခု၌ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်အဖြစ်
ဆောင်ရွက်သည်။

၁၉၈၄ ခုနှစ်မှစ၍ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့သည်။ ၁၉၉၆ ခုနှစ်တွင် “ချစ်လို့ပြောတာမှတ်ပါ” စာအုပ်ဖြင့် လူငယ်ဆိုင်ရာ “အမျိုးသားစာပေဆု” ကို ရရှိသည်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့တွင် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် တာဝန်အတွက် “စိမ့်ထူးချွန်တံဆိပ်(ပထမဆင့်)” ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။

ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ် (၂၅) အုပ် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့တွင် တွဲဘက်အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် စာပေတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည်။

ထက်သန်နှိုးကြားသောလူမျိုး

သံသရာခရီးမှာ ခေါက်ရှာငှက်ပျံသကဲ့သို့ နိမ့်တုံမြင့်တုံဖြစ် တတ်ခြင်းမှာ ဓမ္မတာ ဖြစ်ပါသည်။ ချမ်းသာခြင်းကိုလည်း ကြိုရမည်။ ဆင်းရဲခြင်းကိုလည်း တွေ့ရမည်။ စည်းလုံးခြင်း လည်းရှိဖူးသည်။ ပြိုကွဲ ခြင်းလည်း ဖြစ်ဖူးသည်။ တိုးတက်သောခေတ်အခြေအနေကိုလည်း ရောက်ဖူး၏။ ကျဆုံး ရှုံးနိမ့်ပြီး နှလုံးမထူနိုင်သော အဖြစ်မျိုးသို့လည်း ရောက်ခဲ့ရဖူး၏။

မြန်မာနိုင်ငံ၊ မြန်မာလူမျိုး၏ သမိုင်းမှာ စည်ကားသာယာခြင်း၊ တည်ငြိမ်ပြောခြင်းများကိုလည်း တွေ့နိုင်သည်။ ဆင်းရဲနွှဲတုံခြင်း၊ ဆူပူ ထကြွ ပုန်ကန်ဖျက်ဆီးကြခြင်း၊ ကပ်သုံးပါး ဆိုက်ခဲ့ရခြင်းများလည်း မြင်နိုင်သည်။ သမိုင်းကြောင်းကိုပကတိအခြေအနေအမှန်အတိုင်း ရှုမြင် သုံးသပ်လျှင် အကောင်းအဆိုး၊ အကျိုးအပြစ်တို့ကို ဆင်ခြင်နိုင်သည်။

ဗြိတိသျှတို့လိုနီနယ်ချဲ့တို့၏ မတရားသဖြင့် အနိုင်ကျင့် ကျွေးကျွတ်သိမ်းပိုက်မှုများကြောင့် ၁၈၂၄ခု/၁၈၅၂ခုနှစ်၊ ၁၈၈၅ခုနှစ် များတွင် မြန်မာလူမျိုး တန်ခိုးတေဇာညိုး၍ နိုင်ငံပျောက်ခဲ့၏။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်မှာ ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်လူမျိုးကို ပြန်လည်ထူထောင် နိုင်လာသည်။ ၁၂၄နှစ်လုံးလုံး နယ်ချဲ့မိနပ်ဖြူခွဲမှုမှ လူးလဲပြီး ရုန်းထခဲ့ကြသည်။

နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော် လည်ဝတ်ကို ခွစီးပြီး သွေးစုပ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသော အမိနိုင်ငံတော်ကို နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကြာအောင် လွတ်လပ်သောနိုင်ငံ၊ လွတ်လပ်သောလူမျိုးအဖြစ် အခက်အခဲအပိတ်အဆို့ အမျိုးမျိုးကို တွန်းလှန်ဖြတ်သန်းပြီး ယနေ့အထိ လက်ဆင့်ကမ်းသယ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ သွေးခွဲမှု၊ သပ်သပ္ပာယ် ဖက်ရာဖက်ချက်တို့ကြောင့် ဆင်းရဲသောနိုင်ငံ၊ မဖွံ့ဖြိုးသေးသော နိုင်ငံအဖြစ်မှ ၂၀ရာစုကာလအတွင်း မလွတ်မြောက်နိုင်သေး။

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု ခေတ်သစ်တစ်ခုကား ရောင်နီပျံ့ခြေပြီ။ အချင်း ချင်းသွေးခွဲကာ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ပြီး နယ်ချဲ့ချဲ့ခဲ့သော စနက်မီးကြောင့် စစ်တလင်းနှင့် ပြာပုံဖြစ်ခဲ့ရခြင်းများသည် ၁၉၉၂ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် သိသာစွာ ရပ်စဲချုပ်ငြိမ်းသွားသည်။ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့ အစည်းများသည် အောက်ပါဒို့တာဝန်အရေး သုံးပါးကို ဦးထိပ်ထားသော တပ်မတော်အစိုးရနှင့် စိတ်တူကိုယ်တူ လက်တွဲဝန်းရံခဲ့ကြပြီ-

- (၁) ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး၊
- (၂) တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး၊
- (၃) အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး။

ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေး၊ စီးပွားရေးအခြေခံအဆောက်အအုံများ အမြန်ဆုံး တည်ဆောက်ရေးတို့ကို တပ်မတော်၊ ပြည်သူတို့နှင့်အတူ လက်တွဲ၍ အားစိုက်ခွန်စိုက် ဆောင်ရွက်နေကြပြီ။ အဖျက် အင်အားများ ချုပ်ငြိမ်းကွယ်ပျောက် သွားပြီ။ အပြုဘက်၊ တည်ဆောက်ရေးဘက်သို့ ရောက်ရှိလာကြသဖြင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ ယိုယွင်း ပြိုကွဲမည့် အန္တရာယ်သည် နည်းပါး ယုတ်လျော့သွားသည်။ တည်တံ့ခိုင်မြဲမည် ဘက်၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မည်ဘက်က ထိရောက်အား ကောင်းလာသည်။

ပြည်သူတို့သည် နိုင်ငံအဝန်း အေးချမ်းခြင်း၏ အရသာကို ကောင်းစွာခံစားရပါသည်။ တရားဥပဒေစိုးမိုးသည်။ သူခိုး၊ ဓားပြ ကင်းရှင်းသည်။ သူပုန်သူကန်မရှိ၊ ဆူပူသောင်းကျန်းမှုမရှိ။ တည်ငြိမ်မှု အပြည့်အဝရရှိသည်။ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ လွတ်လပ်ခြင်းတို့ ရှိလာသဖြင့် စိတ်ဖိုရေးနှင့်ကူးသန်းသွားလာရေးများလည်း ရှေးကထက် ပိုမို ကောင်းမွန်လာလေသည်။ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး ကူးလူးဆက်ဆံရေးများ တိုးတက်မြင့်မားလာပေသည်။

တည်ငြိမ်အေးချမ်းလာပြီဖြစ်သဖြင့် ဖွံ့ဖြိုးမည့် အလားအလာသည် များစွာကောင်းသည်။ တည်ငြိမ်မှုနှင့်ဖွံ့ဖြိုးမှုသည် အပြန်အလှန် ဆက်စပ်နေသည်။ လုံခြုံမှုနှင့် ကြွယ်ဝမှုသည် အပြန်အလှန် အထောက်အကူပြုနေကြသည်။ လုံခြုံခြင်း၊ တည်ငြိမ်ခြင်းတို့ကြောင့် ပြည်သူ လူထု၏ စွမ်းပကားသည် ထိရောက်သည်။ ထိုအခါ ဖွံ့ဖြိုးချမ်းသာဖို့ရာ မဝေးတော့ပါပြီ။ မသေးချမ်းမီ၊ မလုံခြုံမီကတော့ စီးပွားရေး၊ ချမ်းသာဖို့ရာ မျှော်လင့်ချက်မရှိလှပါ။ တတ်သမျှစီးပွားသည် အဖျက်လုပ်ရပ်တွေနှင့် ဖြောင့်သွားပါစာ သမင်မွေးရင်း ကျားစားရင်းသာ လုံးခြာလည် လိုက်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ အမြော်အမြင် နည်းပါးစွာ အမြင်ကျဉ်းမြောင်းခဲ့ကြသည်။

ယခုအခါ ခေါင်းဆောင်အဆင့်ဆင့်သည် ကမ္ဘာ့အခြေအနေကို မြင်ကွင်းကျယ် မြော်မြင်နိုင်ကြသည်။ ပြည်တွင်းအင်အား ညီညွတ်စည်းလုံးရမည်ကို နားလည်သည်။ စွားကွဲလျှင် ကျားဆွဲမည့်အန္တရာယ်ကို သိကြသည်။ ခွဲထွက်ခြင်းအားဖြင့် မည်သူမှအကျိုးမရှိ။ The New World Order ဟု ခေါ်ဝေါ် နေကြသော ခေတ်သစ် ကမ္ဘာ သည် စစ်အေးလွန်ကာလ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အင်အားကြီးမား သူက အင်အားသေးငယ်သော နိုင်ငံများကို ရန်၊ အနိုင်ကျင့်၊ ခိုလှုံကျင့်-

ထင်ရာစိုင်းသော ကာလတစ်ခုဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ အဖွဲ့ အစည်းကိုပင် လိုလျှင်လိုသလို အသုံးချ၍ မလိုလျှင်မလိုသလို ဘေးဖယ် ပစ်ပယ်နေသော အခြေအနေပင်။

၂၀ရာစုကာလသည် အလွန်တရာအန္တရာယ်များပြီး သားရဲ တောကောင်ထူထပ်သော တောကန္တာရသဖွယ်ဖြစ်သည်။ သတိမပြတ် ရှိအပ်သည်။ ကမ္ဘာပုလိပ်ကြီးဟု အမည်ဆိုးဖြင့် ကော်ကြားခဲ့သော အနောက်နိုင်ငံကြီးတစ်ခုသည် ကမ္ဘာအရေးအရာအားလုံးကို သူက ကြိုးကိုင်ခြယ်လှယ် ဖြေရှင်းပေးရန် တာဝန်ခံဖြစ်သည်ဟု ယုံမှားလွန် Delusion အမြင် ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါသာလျှင် အင်အား အကြီးဆုံးဟုထင်လေသည်။ ငါကား အရာရာကို အဓိက အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့်အခန်းကဏ္ဍမှာ ရောက်နေပြီဟုယူဆသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာက မဟာအလက်ဇန္ဒား (၃၅၆-၃၂၃ဘီစီ) သည်လည်း တစ်ခါက ဤကဲ့သို့ပင်ယူဆခဲ့ဖူး၏။ မွန်ဂိုဇကရာဇ် ဂျင်ဂစ် ခန်လည်း ဤသို့ပင် ထင်မြင်ခဲ့ဖူး၏။ ပြင်သစ်ဇကရာဇ် နပိုလီယန် ဘိုနာပတ် (၁၇၆၉-၁၈၂၁) သည်လည်း ဥရောပတစ်ခွင်လုံးကို တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် ဤကဲ့သို့ပင် မှတ်ယူခဲ့ဖူး၏။ နီဂုံးတွင်ကားအားလုံး အသိပင်။

အနောက်အုပ်စုသည် ၁၉၂၀ကာလမှ ၁၉၉၀ထိ အရှေ့အုပ်စု နှင့် စစ်အေးတိုက်ပွဲအားပြိုင်၍ ဆင်နွှဲခဲ့သည်။ ၁၉၉၁ခုနှစ်မှာ ဆိုဗီယက် ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲသည်။ ဝါဆောစစ်အုပ်စု ဝါးအစည်းပြေပြီး ဖရိဖရဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများသည် ပြဿနာပေါင်း သောင်း ခြောက်ထောင်ဖြင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်နေပြီး မွဲတေ့စုတ်ပြတ်သွား သည်။ အနောက်အုပ်စုထံသို့ ဒူးထောက်မျက်နှာချိုသွေးပြီး ငွေကြေး အထောက်အပံ့၊ နည်းပညာအထောက်အပံ့ စသည်ဖြင့် အစစအရာရာ တပည့်ခံရသည့် အခြေအနေထိ ယိမ်းယိုင်ယိုယွင်းသွားကြရှာ၏။

တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံလည်း စီးပွားရေးစနစ်သစ်ကျင့်သုံး ရသည်။ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်သို့ ရှေးရှုပြောင်းလဲလာသည်။ ပင် လယ်ဆိပ်ကမ်း ပြည်နယ်ကြီးများမှာ အထူးစီးပွားရေးဇုန်များ ထူထောင် ကာ ပုဂ္ဂလိကအခန်းကဏ္ဍကို ဖွင့်ပေးခဲ့ရသည်။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ထဲ မှာ စနစ်နှစ်မျိုးကျင့်သုံးလာသည်။ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီ သည် အာဏာတည်မြဲနိုင်မာဆဲဖြစ်သော်လည်း တံခါးဖွင့် ဈေးကွက် စီးပွားရေးစနစ်ကို ပြောင်းလဲကျင့်သုံးလာသည်။ အလုပ်သမား၊ လယ် သမားတို့၏ အကြွင်းမဲ့အာဏာဖြင့် အရင်းမဲ့လူတန်းစားသတ်သတ် အာဏာချည်း မဟုတ်တော့။ ပုဂ္ဂလိကအခန်းကဏ္ဍကို ပြည်ပရော ပြည်တွင်းပါ ကမ်းလှမ်းလက်တွဲကြရသည်။

တရုတ်ပြည်၊ ဗီယက်နမ်ပြည်၊ ကျူးဘားပြည်တို့သည် ကွန်မြူ နစ်ပါတီ၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ ဆိုပင် ဆိုကြရသော်လည်း သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀ ကာလသည် ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၅၀-၆၀-၇၀ ကာလများနှင့်ကား မတူ တော့ပေ။ အနောက်အုပ်စုကို ထုနှင့်ထည်နှင့် မည်သူမျှ ထိပ်တိုက် မယှဉ်နိုင်တော့ပေ။ အင်အားချိန်ခွင်ညာသည် ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု ကြီး ၁၅နိုင်ငံအဖြစ် အစိတ်အမွှာမှာ ကွဲပြားသွားရပြီးနောက်ပိုင်းမှာ သိသိသာသာကြီး တစ်ဖက်စောင်းနင်းဖြစ်သွားသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့်နေတိုးစစ်အုပ်စု၏ ၁၉၉၉ခုနှစ်၊ ဧပြီလမှစ၍ ရက်ပေါင်း၈၀ခန့်အတွင်း ယူဂိုဆလားဗီးယားနိုင်ငံသို့ လေကြောင်းမှ ကျူးကျော်၍ ငုံးတန်ချိန် ၇၀၀၀ကျော် ကြုံချတိုက်ခိုက်ခဲ့ ခြင်းက ထင်ရှားသော သတ်သေသားကေဖြစ်၏။ တရုတ်သံရုံးကိုပင် ဖြေပုံအကြည့်မှားမိလိုပါဆိုပြီး ငုံးကြုံချလိုက်သေး၏။ တရုတ်သံရုံး အဆောက်အအုံပျက်စီးပြီး သံတမန်သတင်းထောက်သုံးဦးသေဆုံးသည်။ နှစ်ပေါင်း(၅၀)ခန့် ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံအဖြစ် (သမ္မတကြီး တီးတိုး လက်ထက်)

ဘက်မလိုက်နိုင်ငံများအုပ်စုမှာ တက်ကြွစွာ ဦးဆောင်လှုပ်ရှားခဲ့သော လူ့ရှိဆလားဗီးယားပြည်ထောင်စုကို အနောက်အုပ်စုက မုန်းနေသည်မှာ ကြာလေပြီ။ ငြိုးထားသမျှ ယခုအခါမှာ စုပြုံအော်ပြီး အနိုင်ကျင့်နိုင်စက်လိုက်ကြချေတော့သည်။ သင်ခန်းစာယူစရာကောင်းသည်။

အနောက်အုပ်စု၏ မတရားစစ်၊ တဏှာကျော်စစ်၊ အနိုင်ကျင့်ခိုလ်ကျစစ်ပွဲများသည် ကိုဗိုးယားစစ်ပွဲ၌ မအောင်မြင်၊ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲ၌ အရှက်ရစွာ မရှုမလှ နှိမ့်ခဲ့သည်။ ယခုကား ၁၉၄၀-၆၀-၇၀ အတိတ်ကာလများနှင့် လုံးဝခြားနားခဲ့ချေပြီ။

မျက်မှောက်ခေတ်ထိုးနှက်မှုများမှာ ဘက်စုံစစ်ပွဲအသွင် Multi Dimensional Warfare ဆောင်သည်။ အောက်ပါနည်းလမ်းဟူသမျှ အားလုံးစုံ အသုံးပြုဆင်နွှဲသည်-

- (၁) လူမှုရေး (Social Means)
- (၂) နိုင်ငံရေး (Political Means)
- (၃) စီးပွားရေး (Economic Means)
- (၄) သဘောတရားရေး (Ideological Means)
- (၅) ဝါဒဖြန့်ချိရေး (Propaganda Means)
- (၆) စစ်ရေးနည်း (Military Means)

(အထူးသဖြင့် ခေတ်မီပြီး အင်အားကောင်းသော အီလက်ထရောနစ်လေကြောင်းနှင့် ရေတပ်ကို အဓိက အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။)

သူတို့ထံ တပည့်ခံ၍ သူတို့ကို ရိုသေကျိုးနွှဲရန် နည်းမျိုးစုံ ဘက်ပေါင်းစုံမှ ဖိအားပေးအကြပ်ကိုင်သောနည်းတို့ကို အသုံးပြုတတ်လေသည်။ ရေဒီယို၊ တီဗီ၊ ဂြိုဟ်တုစလောင်းမီဒီယာ၊ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတစသည်တို့မှလည်း ပါးနပ်စွာ ထိုးဖောက်စိမ့်ဝင်နေပေသည်။ အထူးသဖြင့် ယဉ်ကျေးမှု။

နိုင်ငံတော်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ကြရမည့် ယနေ့လူငယ်အပေါင်းတို့သည် ဘက်စုံစစ်ပွဲအသွင်ဖြင့် အဆက်မပြတ်ထိုးနှက်ချေဖျက်နေသော ပြည်ပအင်အားကြီးနိုင်ငံအချို့၏ ပရိယာယ်အမျိုးမျိုးကို ပညာမျက်စိဖြင့် ထွင်းဖောက်သိမြင်ပြီး သတိရှိစွာ တွန်းလှန်ချေမှုန်းနိုင်ကြပါစေ။ ထက်သန်နိုးကြားသောလူမျိုးအဖြစ် ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ပြန်မာတည်ပါစေ။

မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်မဂ္ဂဇင်း
(စက်တင်ဘာ ၁၉၉၉)

ရွှေမြန်မာရွှေနိုင်ငံ

ကျွန်တော်သည်ကံကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်ကျွန်ုပ်တို့အကြောင်းပြချက်ဖော်ပြရသော် များပြားလှသောအကြောင်းတရားများ ရှိပါသည်။ အနီးဆုံးအဖြစ်အပျက်မှာ ကျွန်တော့်ကို လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံဘုရား၏ ဘက်စုံမွမ်းမံပြုပြင်ရေး အဖွဲ့နှင့် ဂေါပကအဖွဲ့တို့က စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တည်းဖြတ်စစ်ဆေးပေးရန် တာဝန်ပေးခြင်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ဆရာမြတ်ရာန်ယောနကဖိုးထောင်စသော စာပေပညာရှင်များစုဆောင်းရေးသားခဲ့သည့် စာမူများကို ဆရာမောင်ဆုရှင်၊ ဆရာဦးထွန်းတင့် (မြန်မာစာအဖွဲ့ အဖွဲ့ဝင်) နှင့် ကျွန်တော်တို့ စိစစ်တည်းဖြတ်ကြရပါသည်။

၁၉၉၅ခုနှစ်မှ ၁၉၉၇ခုနှစ်အထိ မြဝတီစာပေတိုက်မှာ စာတည်းမှူးချုပ်တာဝန်ဖြင့် စာစောင်၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းနှင့် လုံးချင်းစာအုပ်များ ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးပါသည်။ အယ်ဒီတာအလုပ်ကို အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းအလုပ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရဖူးပါသည်။ ကျွန်တော် ထုတ်ဝေခဲ့သောစာအုပ်များသည် စာပေအပေါ်တွင် ကျွန်တော်မည်မျှ လေးစားမြတ်နိုး၍ မည်သို့ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့သည်ကို ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များက ဘုရားသမိုင်းဝင် မော်ကွန်းတင်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ကျွန်တော့်အား တာဝန်ပေးခြင်း ဖြစ်ပုံရပါသည်။ ယုံကြည်စိတ်ချရ၍ စေခိုင်းခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကံကောင်းသည်ဟုဆိုသော အချက်ပေါင်းများစွာအနက် "အံ့ဆိုမကုန်-ရွှေတိဂုံ" စာအုပ်ကို စိစစ်တည်းဖြတ်ခွင့်ရခြင်းသည်လည်း တင်ဆောင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စေတီတော်ရင်ပြင်သို့ မကြာခဏရောက်ရသည်။ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များထံ မိမိတို့ဆောင်ရွက်ပြီးစီးမှုကို အခါအားလျော်စွာ တင်ပြအပ်ရခံရသည်။ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များ၏ လမ်းညွှန်ချက်များကို နာခံမှတ်သားပြီး အကောင်အထည်ဖော်ရသည်။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာဖြင့် တာဝန်လုပ်ငန်းများကို မပင်မပန်း ထမ်းဆောင်သည်။

စာအုပ်ကို အယ်ဒီတာအနေဖြင့် ဖတ်ရှုတည်းဖြတ်နေစဉ်မှာပင် အံ့ဆိုမကုန်ရွှေတိဂုံစေတီတော်ရင်ပြင်ပေါ်သို့ အခေါက်ပေါင်းများစွာရောက်ရသည်။ ပတ္တမြားမျက်နှာစာများကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တက်ရောက်ဖူးမြော်ကြည့်ညှိခွင့်ရသည်။ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ဓမ္မဗျူဟာ၊ ဆီမီးတို့ တပ်လှူပူဇော်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ရတနာမြတ်သုံးပါး၌ ယုံကြည်သက်ဝင်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကံကောင်းသည်ဟုဆိုခြင်းမှာ ကောင်းမှုကုသိုလ်တရားများ ပြုခွင့်ကြုံအောင် ဖန်တီးတိုက်ဆိုင်လာသော အချက်များကို ထောက်၍ တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရွှေတိဂုံဘုရားကို ဘက်စုံမွမ်းမံပြုပြင်ကြရာ၌ ပြည်သူအပေါင်းသည် တစ်ကျပ်၊ တစ်ဆယ်မှသည် ရွှေလက်စွပ်၊ ရွှေသက်ကောက်၊ စိန်နားတောင်း၊ စိန်နားကပ်မှစ၍ များစွာများစွာ ကြည်ညိုသဒ္ဓါဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်ကြလေသည်။ တတ်စွမ်းနိုင်သူများက သိန်းပေါင်းတစ်ရာသိန်းပေါင်းတစ်ထောင်၊ သိန်းပေါင်းငါးထောင်အထိ တစ်ဦးချင်းက သဒ္ဓါတရားထက်သန်စွာဖြင့် အလှူဒါန ပါဝင်ခဲ့ကြ၏။

ဤကြည်ညိုဒါနပြုသမျှအပါအဝင် အံ့အားမကုန်ရွှေတိဂုံ စေတီတော်၏ သမိုင်းမော်ကွန်းကို စိစစ်တည်းဖြတ်ခွင့်ရခြင်းသည် မိမိအတွက် ထူးခြားသောကုသိုလ်ဖြစ်ပါသည်။ ကြည်ညိုသဒ္ဓါဖြင့် မိမိဖတ်၍ ဆရာမောင်ဆုရင် (ဦးမျိုးသန့်)၊ ဦးထွန်းတင်တို့ဖြင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါ၏။

၄-၁၂-၉၉ရက်နေ့နံနက်တွင် ဂေါပကအဖွဲ့ရုံးမှာ အစည်းအဝေးတက်ရပါသည်။ အစည်းအဝေးတွင် တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များ၏ လမ်းညွှန်မှုကို ခံယူပါသည်။ ဆောင်ရွက်ပြီးစီးမှုကို တင်ပြအစီရင်ခံရပါသည်။ ထို့နောက် ပတ္တမြားမျက်ရှင်ဘုရားကို ဖူးမြော်ကြည်ညိုသည်။ ထို့နောက် ရင်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ ပြုပြင်ဆင်နေရာများကို တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များ လှည့်လည်စစ်ဆေးရာသို့ နောက်မှ လိုက်ပါသွားပါသည်။

ရွှေထီးတော်ဟောင်းဌာပနာမည့် တည်ဆောက်ဆဲ စေတီတော်အသစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ ဥရောပသူ့အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကို မေးပါသည်။

“ ဂါက ဘာလဲ ”

“ ဂါက ယခင်ရွှေထီးတော်အဟောင်းဖြစ်ပါတယ်။ ”

“ ဟိုးစေတီထိပ်မှာ တင်ခဲ့တာလား ”

“ မှန်ပါတယ်။ ပထမထီးတော်ပုံစေတီက (အရှေ့ဘက်ရင်ပြင်တော်အနီးမှာပင် ရှိသဖြင့် ပြည့်စုံ၍) ဟောဂါပါ။ ဒုတိယထီးတော်ပုံက (အနီးမှာပဲရှိသဖြင့်) ဟောဂါပါ။ တတိယထီးတော်ဟောင်းက အခုဌာပနာသွင်းပြီး အပူဇော်ခံမှာပါ။ စေတီတော်ထိပ်က ရွှေထီးတော်က မကြာမီကပဲ တင်လှူတာပါ။ အထူးသံမဏီများနဲ့ ပြုလုပ်ထားတာပါ။ ”

“ အိုး သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်။ သိရတာကောင်းတယ်။ ဝမ်းသာပါတယ် ” ဟု အင်္ဂလိပ်လိုပြောပါသည်။

“ အဖော် ဘယ်ကလာသလဲ ”

“ ပြင်သစ်ကပါ၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ”

“ ဘယ်နှခေါက်ရှိပြီလဲ ”

“ လေးခေါက်ရှိပါပြီ၊ မြန်မာပြည်ဟာ အလွန်နှစ်သက်စရာကောင်းပါတယ်။ ”

“ မြန်မာလူမျိုးတွေက ဘယ်လိုနေလဲ ”

“ အိုး၊ သိပ်ခင်မင်စရာကောင်းပါတယ်။ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ အလွန်ကူညီကြတယ်။ စိတ်နှလုံးကောင်းကြတယ်။ အမြဲပဲ မျက်နှာပြုံးနေတာပဲ။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ခင်မင်ချင်စရာကောင်းကြတယ် ”

မိခင်နှင့်သမီးလော၊ မြေးအဘွားလော မပြောတတ်သည့် ပြင်သစ်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော်ခဏတာ စကားပြောလိုက်ရ၏။ တစ်မိနစ်အင်တာဗျူးဟု ခေါ်ရမည်လား မသိပါ။ အနီးမှ အရာရှိကြီးတစ်ဦးကတော့ ခင်ဗျားရေးစရာရသွားပြီမဟုတ်လားဟု ဘေးကလှမ်းမေးပါသည်။ ကျွန်တော်က ပြုံးနေလိုက်၏။ ဘာမှမဖြေ။

“ မြန်မာပြည်ရာသီဥတုရော ”

“ ဒီအချိန်ကြိုက်တယ်၊ သိပ်ပူတာတော့ ကျွန်မတို့ မနေတတ်ဘူး ”

“ ရွှေတိဂုံကို ဘာကြောင့်လာသလဲ ”

“ ကြည်ရတာ (ကြည်ညိုရတာ) စိတ်ချမ်းသာလို့ပါ ”

မျက်နှာမှာ ဇရာ၏အရေးအကြောင်းနှင့် အစင်းအဝင်းများ ပေါ်နေသော ထိုပြင်သစ်အမျိုးသမီးကြီးသည် တိရစ္ဆာန်အပြုနှင့် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အနောက်တိုင်းသူ အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားပါ၏။ ဆံပင်က စိုးမြတ်နန္ဒာပုံ တိုတိုဖြစ်၏။ ကင်မရာကို ကြိုးဖြင့် လည်ပင်းမှာ ဆွဲ

ထား၏။ ဘုရားဖူးမြော်နေကြသူများ၊ ပန်း၊ ဆီမီး၊ ရေချမ်းကပ်လှူနေကြသူများကို အားကျစွာ ကြည့်ရှု၏။ ပြင်သစ်အမျိုးသမီးတို့ပြောပုံက

“ Very Good Nation ”

“ Very Nice People of Myanmar ”

ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် ပြင်သစ်အမျိုးသမီးနှစ်ဦးသည် နိုင်ငံတော်၏ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့ လူထုထဲမှာ လှုပ်ရှားသွားလာနေသည်ကိုလည်း အံ့သြစွာ ကြည့်နေ၏။ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းပင်မကွာသောနေရာ၌ ရပ်၍ သူတို့ရှေ့မှာပဲ ဝိသုကာပညာရှင်များနှင့် ဆွေးနွေးပြောဆိုနေ၏။ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များ သူတို့ရှေ့က ကပ်ပြီးဖြတ်ကျော်သွားသောအခါ ကျွန်တော့်ကို ပြီးပြလျက် “ အံ့သြစရာပဲနော် ” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တိပိဋကဓရ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက ယောဆရာတော်ဟောကြားတော်မူသော “ ဆင်းရဲ၏နောက် ချမ်းသာရောက် ” ဟူသည့်တရားကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။ ယောဆရာတော်က ဤသို့ထည့်သွင်းဟောကြားဖူးသည်ကို သတိရ၏။

“ မြန်မာပြည်ကို ဘယ်တိုင်းပြည်နဲ့မှ ဘယ်လောက်အလိုက်ပေး၊ မလဲနိုင်ဘူး ” ဆိုတာ သာသနာကြောင့်ပြောတာ။ “ စိတ်ချမ်းသာအောင်နေနည်း၊ ရှုပ်တဲ့စိတ်တွေရှင်းပေးတဲ့နည်း၊ ပုတဲ့စိတ်တွေ အေးအောင်နည်း၊ ညစ်နွမ်းနေတဲ့စိတ်ကို သန့်စင်အောင် ဆေးကြောပေးတဲ့နည်း ” ဟူသော ဤသို့မရှိဘူး မြန်မာပြည်မှာသာ အဲဒီနည်းတွေက အပြည့်အစုံရှိတာ။

ဒါကြောင့်ကမ္ဘာမှာ ပျော်စရာအကောင်းဆုံးဟာ တစ်ကယ်တော့ မြန်မာပြည်ဖြစ်တယ်။ စွမ်းအားကို ရအောင်ယူနိုင်ကြတယ်။ ဘယ်တရားမဆို အချိန်မရွေးထလုပ်နိုင်တယ် ”

ကျွန်တော်သည် ပါရမီနုသည် ပုထုဇဉ်ဖြစ်၍ အကုန်အစင်တော့မမြင်။ ဒါနကောင်းမှု တတ်နိုင်သမျှ ပြုပါ၏။ သီလကောင်းမှု ကြိုးစား၍ စောင့်ထိန်းဆောက်တည်ပါ၏။ ဘာဝနာတရား၏ တန်ဖိုးကိုလည်း စာတွေ့ဖွဲ့သာ နားလည်ပါ၏။ သို့ရာတွင် လူဖြစ်ရကျိုးနပ်အောင် လက်တွေ့ကားမရှုပွားနိုင်သေး။ ကြိုးစားဖို့လိုသေးသည်။

ဤရေ ဤမြေ ဤနိုင်ငံ ဤလူမျိုးကိုတန်ဖိုးထား၍ ချစ်မြတ်နိုးထိုက်ပါကလား ဟုတော့ အများနည်းတူ နားလည်ခံယူပါ၏။ ပြည်သူအများနှင့်အတူ ဂုဏ်ယူတတ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ကံကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

ပြည်မြန်မာဇာနည်
(၂၄-၁၂-၁၉၉၉)

ငွေကျည်စာန်ကို ကာမည့်ခိုင်း

လောဘထူပြောသောလောက၊ ဒုက္ခက္ခရကပ်ဆိုက်ရောက်တတ်သည်။ ဦးသူကရယူ၊ နောက်ကျသွင်တံမွတ်၊ ရှိသူမှာပေါများ၊ မရှိသူတွေမှာရှားပါး။

ဒေါသထူပြောသောလောက၊ သတ္တန္တရကပ်ကျရောက်ရသည်။ မနာလိုငြူစူရာမှာ ခက်ထန်၊ မာန်စောင်သတ်ဖြတ်၊ တစ်ဦးခြင်းရန်ပွဲမှသည် အုပ်စုချင်းစစ်ပွဲတွေဖြစ်ကာ လူသား သန်းပေါင်းများစွာ သေကြေပျက်စီးရ၏။ ဒုက္ခိတများဖြစ်ကြရ၏။ မောဟထူပြောကြသဖြင့် ကျန်းမာစေမည့် ပတ်ဝန်းကျင်သန့်ရှင်းရေး မတည်ဆောက်နိုင်၊ ကူးစက်ရောဂါအမျိုးမျိုးဖိစီးကာ ရောဂါကန္တရကပ်ဖြစ်ရသည်။ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ဝေဒနာ ခံစားကြရသည်။ သေဆုံးရတတ်သည်။

မောဟဟူသော မသိမိုက်မဲ့မှုကြောင့် လူသားမျိုးနွယ်စုအချို့ မျိုးတုန်းပျက်သုန်းခဲ့ရသည်များ ရှိခဲ့လှပြီ။ နိုင်ငံတွေကွယ်ပျောက်ခဲ့ပြီ။ မြို့တော်ကြီးတွေ ခြုံတောနက်အထိ ဖုံးခဲ့ပြီ။

အလို၊ အမျက်၊ အမိုက်၊

ဤတရားသုံးခုလွန်ကဲသော လူ့အဖွဲ့အစည်းသည် မသာယာနိုင်။

အမိုက်အမောကင်းစင်၍ အသိအမြင် ကြည်လင်အောင် ညောတို့ သင်ယူရသည်။ စာမတတ်သူပပျောက်ရေးမှသည် ဘွဲ့လွန် ညာရပ်အဖို့မျိုးအထိ ပညာတတ်တွေပေါများသည့် နိုင်ငံသည် အရင်းအနှီးကြွယ်ဝသည်ပင်ဖြစ်၏။ ပညာမဲ့သူတို့ပေါများသည့်နိုင်ငံသည် ဆင်းရဲ နွမ်းပါသည်ပင်ဖြစ်၏။

ပညာဟူသည် အကောင်းနှင့်အဆိုး၊ အကျိုးနှင့်အပြစ်ကို ခွဲခြမ်းပေးနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ ကောင်းသောအမှုနှင့် မကောင်းသောအမှုကို ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်နိုင်၏။

ပညာပြည့်ဝလျှင် လောဘ၏ဆိုးကျိုးကို ဝေခွဲသိ၏။ အလိုမကြီး၊ ဒေါသ၏ဆိုးပြစ်ကို ပိုင်းခြားနားလည်၏။ အမျက်မသည်း။

အလိုကြီးသူ၊ အမျက်ကြီးသူတို့ကား ပညာနည်းသူ၊ နဲ့သူသာလျှင်ဖြစ်၏။

အောက်ကိုဟောက်၍ အထက်ကိုပင့်ကာ အထက်မှာ အောက်ဖိုလူအချို့ရှိတတ်သည်။ ယိုးဒယားက၊ ကသူဟုခေါ်ကြ၏။ အဆံမပြည့်သောအနှံတို့သည် ထောင်ကြ၏။ ထောင်းဖွတ်ကြည့်မှ အနှစ်အသားမရှိသည်ကို တွေ့ရတတ်လေသည်။

ပညာဟူသောကား ကျောင်းစာအတန်းပညာအရေအတွက်ကို မဆိုလိုချေ။ စာအုပ်ကို ကျော်လွန်၍ မျှော်ခေါ်ကြိုတင်မြင်နိုင်စွမ်းကို ဆိုလိုသည်။

ခေါင်းဆောင်တင်မြောက်ရာ၌ ပညာပြည့်သူကို ရွေးချယ်ဖို့ လိုလေသည်။ ပညာမရှိသူတို့ကို ပေးပယ်ဖို့ လိုပေသည်။ ပညာမရှိသူ၏ ထင်ရှားသောလက္ခဏာကား အလိုရမ္မက်ကြီးခြင်း၊ (ချမ်းသာကြွယ်ဝချင်လွန်းခြင်း)နှင့် အမျက်ဒေါသခက်ထန်ခြင်းတို့ပေတည်း။

ပညာနည်းသူကို ရှေ့ဆောင်ရွက်ပြသော အဘယ်လူ
အဖွဲ့အစည်းဖြစ်စေ ဆုတ်ကပ်သို့ ရှေ့ရွှေလေသည်။ ပညာကြီးသူတို့
ခေါင်းဆောင်သည့် မည်သည့်အဖွဲ့အစည်းမဆို တိုးတက်အောင်မြင်လာ
လေသည်။ ဒေသဆိုင်ရာဖြစ်စေ၊ ဌာနဆိုင်ရာဖြစ်စေ ထင်ရှားသိသာ
ပေသည်။

ခေါင်းဆောင်၏ ပညာရည်ကိုလိုက်၍ အချို့သည် အောင်မြင်
နေ၏။ အချို့သည် ဆုံးရှုံးနေ၏။ အချို့သည် တိုးတက်လာ၏။ အချို့
သည် ဆုတ်ယုတ်သွား၏။ အချို့သည် စနစ်ကျသေသပ်လာ၏။ အချို့
သည် ဖရိုဖရဲ ပဲ့ပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်သွား၏။

“ ဆုတ်ကပ်မှာ ဥစ္စာ
တက်ကပ်မှာ ပညာ ”

အထက်ပါရှေးဆိုရိုးရှိခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တိုးတက်သာယာသောလူ့ဘောင်ကို ထူထောင်
လိုကြပါလျှင် ဥစ္စာပစ္စည်းကို ပိုမိုမက်မောနေကြမည့်အစား အသိပညာ၊
အတတ်ပညာတို့ကိုသာ ပိုမိုတန်ဖိုးထား ကြိုးစားအားထုတ်သင့်ကြ
လေသည်။

မိသားစုတစ်စုချင်းကိုကြည့်။

ပညာရှာသောအလုပ်နှင့် ဥစ္စာရှာသောအလုပ် မည်သည့်
အရာကို ပိုမိုကြိုးကုပ်အလုပ်လုပ်နေကြသနည်း။

ပညာရှာခြင်းသည် ကျောင်းမှာ စာသင်ယူခြင်းမျှသာမဟုတ်။
ဘဝဟူသော လောကပြင်ကျယ်တစ်ခုလုံးသည် သင်ယူစရာတက္ကသိုလ်
ကြီးပင်ဖြစ်၏။ သင်ခန်းစာသည် စာအုပ်ထဲမှာသာရှိသည်မဟုတ်။
အတွေ့အကြုံ အကြားအမြင်ဟူသမျှ၌ ဆင်ခြင်လျှင် ပညာတိုးပွားသည်
ချည်းဖြစ်၏။

တတိယလှိုင်း Third Wave ဟုလောစာအုပ်ကို ရေးသား
သူ လူမှုရေးသိပ္ပံပညာရှင် စာရေးဆရာတစ်ဦးက မျက်မှောက်ခေတ်
၏ အဆင့်သစ် ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်မှုကို “ နည်းပညာ အတတ်ပညာ
လှိုင်း ” ဟု သတ်မှတ်၍ လူ့ဘောင်သမိုင်း၏ အဆန်းအသစ်ဆုံးသော
ထက်ဝယ်လှိုင်းဟု ခေါ်ဝေါ်လေသည်။

ကမ္ဘာနှင့်ရင်ဘောင်တန်းနိုင်ရန် နည်းပညာ၊ အတတ်ပညာ
များကို ခေတ်မီအောင်လေ့လာကြရပေမည်။ နာရီနှင့်စာမျှ စက္ကန့်နှင့်
အမျှ ဆည်းပူးသင်ယူနေကြရပေလိမ့်မည်။

နိမ့် အပြိုင်းပြိုင်း နွားကိုကြီးတစ်စဉ်း ဆွဲသော လှည်းကြီး
ပေါ်၌ အိပ်ငိုက်လိုက်ပါလာသော လူတစ်ယောက်သည် အနီးက
ငှပ်တနဲ ဖြတ်သန်းသွားသော တစ်နာရီလျှင် မိုင်းသုံးရာနှုန်း ဖြန်သည့်
ရထားပေါ်ရှိ လူများကိုမမြင်။ လမ်းကြမ်း၌ တစ်လှမ်းခြင်းရွှေ့နေသည်
တိုဝင် ဖြန်လျှီ ထင်နေရှာသည်။ လှည်းဝန်မှူးသံတစ်အံ။

ပညာချို့တဲ့သော နိုင်ငံတို့သည် မွဲသည်ထက်မွဲ၊ ဆင်းရဲသည်
ထက်ဆင်းရဲ၊ အကြွေးလည်ပင်းနပ်ရာမှ နှာခေါင်းမှမဖော်နိုင်ဘဲ ရှိလာ
ကြသည်။

ကျောင်းစာ၊ ဘွဲ့လက်မှတ်စာရွက်ကို ရရံမျှနှင့် ပညာတတ်
လှပြီထင်ပြီး ရင်ကော့နေကြသူတို့လည်း အမြင်ပြောင်းရန် လိုသည်။
လက်တွေ့အသုံးချ၍ ရအောင်ကိုယ်တိုင်အားထုတ်ကြရမည်။ အလုပ်မှ
မပေးတာ၊ နေရာမှအဆင်မပြေဟု ဆင်ခြေမပေးသင့်။ မိမိနှင့် သင့်တော်
ရာရာကို မိမိဘာသာ ဝင်လုပ်တတ်ရမည်။ မိမိခြေထောက်ပေါ် မတ်
မတ်ရပ်၍ မိမိပညာကို အသုံးချနိုင်ရမည်။ လက်မှတ်မလိုသော အလုပ်
ခွင်တွေမှာ ဝင်တတ်ရပေမည်။

မွေးမြူနေပညာကျောင်းသင် စာအောင်လက်မှတ်ရသူသည်

လုပ်ငန်းကို ဦးစီးရာ၌ နှစ်စဉ် သိန်းနှင့်သန်းနှင့်ချီ၍ ဖွဲ့နေလျှင် ပညာတကယ်မတတ်သေးဟုပင် သတ်မှတ်ရပေလိမ့်မည်။

ဓာတ်ခွဲခန်းပညာသင်လာခဲ့ပြီး ပန်းကန်ဆေး၊ အမှိုက်သိမ်း ဝင်လုပ်နေသဖြင့် ပညာသည်တန်းမရှိဟုဆိုနိုင်၊ မိမိ၏ပညာကို အသုံးမချနိုင်သေးလျှင် အသုံးတည့်သည်အထိ မိမိကိုယ်တိုင် ဆည်းပူးလေ့လာရမည်ဖြစ်၏။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ကျွေ့ကျွေ့မှာတော့ တန်ဖိုးရှိကြောင်း လေ့လာတွေ့ရပေမည်။ ယခုချက်ချင်းရေကြည်မသောက်ရ၊ ရေနောက်သာမြင်နေရသဖြင့် ရေတွင်းကို ပြန်ဖို့ပစ်မည်လော။

အနည်းငယ်ရှိ၍နက်အောင် ဆက်တူးလျှင်မကောင်းပေလော။

ပညာတတ်၊ ပညာရှင်တို့၏အခန်းကဏ္ဍသည် ဘယ်သောအခါမှ မမှေးမှိန်ပါ။ ပညာမတောက်တခေါက်၊ ပညာမတတ်တတတ်တို့သည် ဇော်ကန့်လန့် ဖြစ်ရတတ်သည်။ (ဆေးသုံးလုံးငုံမှ မိုးကိုယုံနိုင်သောဇော်ကျီသည် ဆေးတစ်လုံးသာ ငုံလိုက်ရာ မြေကြီးနှင့် မလွတ်တလွတ် လေမှာဝဲပြီး မြေပေါ်လည်း မြေထောက်နှင့်လျှောက်၍ မရ။ မိုးပေါ်လည်းမယုံနိုင်ဘဲ ခွကျရဖူးသည့်ပုံ) အမှန်သာ ပညာပြည့်ဝလျှင် နေရာမပေးချင်၍မရ၊ မည်သူမျှ တားဆီးပိတ်ပင်ထား၍မရ၊ အလိုလို နေရာမှန်ရပါလိမ့်မည်။

ကျိုက်ထီးရိုးတောင်၊ စစ်ကိုင်းတောင်များသို့ ဘုရားဖူးသွားရသည်နှင့်ပမာတူပါသည်။ အဆင်းအတက်၊ အတက်အဆင်းတွေ ရှိကြသည်ချင်း အတူတူမှာ ပညာဉာဏ်ရည်မြင့်သူတို့သည် ဆင်းချင်ဆင်းမည်၊ တက်ချင်တက်မည်၊ မည်သို့ဖြစ်စေ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ ပညာနည်းသူတို့မှာ သူ့ဘာသာသူ အတက်လမ်းထင်ချင်ထင်ပေမည်။ အဆုံးမှာတောင်ခြေအောက်သို့ရောက်နေလိမ့်မည်။ လားရာဆိုက်ရာချင်းမတူနိုင်ချေ။

ရွှေကျည်ဆံ၊ ငွေကျည်ဆံ မှန်ပြီး လောဘကြောင့် လျော့ကျလာသူများ၊ ဒေါသကြောင့် ချော်လဲကွဲပြီလာသူများကို ကြည့်၍ သတိရှိသင့်ကြပေပြီ။

ပညာသည် လောဘ၊ ဒေါသကို ပယ်သတ်၏။ လောဘ၊ ဒေါသသည် ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း၊ မြော်မြင်နိုင်စွမ်းကို ကုန်းစေ၏။

အသက်(၃၀)နှင့်(၅၀)အတွင်း လူငယ်၊ လူလတ်ပိုင်းသည် တိုင်းပြည်၏ အရေးကြီးသော နေရာများ၌ ကိုင်တွယ်နေကြသူများဖြစ်ကြပါသည်။ ခေတ်တစ်ခေတ်သည် သူတို့၏ လက်ထဲမှာရှိ၏။

ထိုသူတို့သည် ပညာဉာဏ်ရောင်ထွန်းလင်းပြောင်၍ အမှောင်ပယ်ခွင်းလျက် အလင်းဆောင်နိုင်ကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုလိုက်ရပေသည်။

အမျိုးသမီးဂျာနယ်
(၉-၈-၉၉)

တက်လူတို့၏ အနာဂတ်

မျက်မှောက်ကာလကို သတင်းခေတ် Information Age ဟု ပြောဆိုနေကြသည်။ သတင်းစာ၊ ရေဒီယို၊ တီဗီ၊ အင်တာနက် စသည်တို့မှ တဆင့် ကမ္ဘာ့မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှာ ဘာဖြစ်နေပြီဆိုသော အချက်ကို မိမိအိပ်ခန်း၊ ဧည့်ခန်း၊ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ကြည့်နိုင်၊ သိနိုင်သော အခြေအနေဖြစ်၏။ နားနှင့်မဆန့်အောင် ကြားရ၊ သိရသော သတင်းများ၏ အလျှံအပယ်များပြားလွန်းခြင်းကို သတင်းပေါက်ကွဲမှုဟုပင် ခေါ်ဝေါ်နေလေသည်။

လူတစ်ဦး၏ နား၊ မျက်စေ့ဖြင့် နားထောင်၍ ကြည့်၍ မမီနိုင်လောက်အောင် မတန်တဆ များပြားလှသော သတင်းသမုဒ္ဒြပ်ကြီး ဖြစ်ပေါ်နေလေပြီ။ မြန်မာပြည်မှာပင် ရွှေ့ယခင်ကာလထက် ၁၉၉၀-၁၉၉၉ ဆယ်နှစ်တာကာလသကဲ့သို့ နည်းနည်း၊ မဂ္ဂလင်းတွေ များစွာတိုးတက် ထုတ်ဝေနေကြ၏။ မဂ္ဂလင်းပေါင်း (၈၀)ကျော်ရှိ၏။ ဂျာနယ်ပေါင်း (၇၀)ကျော်ရှိသည်။ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေးစာစောင်များလည်းရှိသေးသည်။ အပတ်စဉ်ထုတ်၊ လစဉ်ထုတ်၊ စာနယ်ဇင်းများကို မည်သူမှကုန်စင်အောင် ဖတ်ရှုလေ့လာနေနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

လက်ရှိထုတ်ဝေနေသော သတင်းစာ၊ ဂျာနယ် အရေအတွက်သည် များလှပြီဟုဆိုရမည်။ သို့သော် နိုင်ငံတကာရှိ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှု မြန်ဆန်သော ဂျပန်၊ စင်ကာပူ စသည့်နိုင်ငံများ၌ ထုတ်ဝေနေသော စာနယ်ဇင်းအရေအတွက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ထက် များပေသေးသည်။

တက်လူသည် အနာဂတ်ကို စီမံဖန်တီးကြမည့် လူငယ်များအတွက် အကျိုးပြုရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။ သင့်လျော်ရာတစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ နိုင်ငံသမ္မု ပါဝင်ထမ်းဆောင်နေခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

အရည်အသွေးပြည့်ဝသောဘဝ ဖြည့်ဆည်းကြရန်အတွက် ယခုထက်ဆယ်ဆ၊ အဆတစ်ရာ စသည်ဖြင့် လေ့လာဖတ်ရှုလာရဦးမှာ ဖြစ်၏။ အရည်အတွက် တိုးတက်စေရမည်ဖြစ်သကဲ့သို့ အရည်အသွေးလည်း ပိုမိုကောင်းမွန်လာကြသည်ကို အားလုံးမျက်မြင်ပဲ ဖြစ်၏။ ငွေလင်းများ၏ အဆင်အပြင်၊ အရောင်အသွေး၊ ဂျာနယ်၊ စာစောင်များ၏ ခင်ကျမင်နု၊ အထားအသို၊ လုံးချင်းစာအုပ်များ၏ ရိုက်ပုံ၊ ချုပ်ပုံ၊ ခေတ်မီနည်းပညာများ၏ အစွမ်းကြောင့် ပိုမိုတိုးတက်လာသည်မှာ ထင်ရှား၏။

ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အားကစား၊ နိုင်ငံတကာသတင်း စသည်တို့ကို ဂျာနယ်များက ဖော်ပြနေကြသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်ကလည်း အားပေးသည်။ စောင်ရေ(၂၀၀၀) မှသည် (၅၀၀၀၀) အထိ အသီးသီးရှိကြသည်။ အချို့ဂျာနယ်များမှာ တစ်သိန်းကျော်အထိ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အောင်မြင်သူများကို မုဒိတာပွားပါသည်။

ဒေသခံ သတင်းစာ သတင်းဇာတ်များ အသွယ်အပယ် မြန်ဆန်ကြခြင်းသည် တောင်းသောလက္ခဏာဖြစ်ပါသည်။ ပြည်သူ့အတွက် တိုးတက်မည့်ရှေ့အလားအလာအတွက် အတွေးအခေါ်အခြေအမြင်နှင့် ဗဟုသုတစသည်တို့ အခြေခံကျစွာ သွင်းအားအဖြစ် ဖန်တီးပေးမည်။

တက်လူသည် အနာဂတ်ကိုစိမ့်မန့်တီးကြမည့် လူငယ်များ အတွက် အကျိုးပြုရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။ သင့်လျော်ရာ “တစ်ထောင့် တစ်နေရာ” မှ နိုင်သမျှ ပါဝင်ထမ်းဆောင်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ အနာဂတ်ကို လှပသာယာစေပါမည်။

တတ်လူကုန်သ
(၂၉-၁၂-၉၉)

ပညာဖြင့်ရှုမြော်

ပညာဟူသော်ကား အကျိုးအပြစ်ကို ခွဲခြားနိုင်စွမ်းပေတည်း။ ထို့နေ့ကမြန်မာပညာရှိတို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုခဲ့ကြလေသည်။ ၂၁ ရာစု သည် ပညာခေတ်ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ကျယ်လောင်စွာ ဟိုမှသည်မှ နေသားထုတ်ဖော်လာကြသည်။ သယံဇာတ ဘာမှမကြွယ်ဝလှသော စင်တာပူနိုင်ငံ၊ သယံဇာတ များများစားစားမရှိလှသော တောင်ကိုး နီယား သယံဇာတ ဟုတ်တိပတ်တိ မရှိလှသော ကျပန်နိုင်ငံ၊ ထိုနိုင်ငံတို့ သည် ဆင်းရဲကြပါသလော၊ ခေတ်နောက်ကျ ကြပါသလော၊ လူနေမှု အဆင့် နိမ့်ကျ ကြပါသလော။

လူနေမှုအဆင့်မြင့်မားပြီး ခေတ်မီကြသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝ သည်။ ထုတ်လုပ်မှုတန်ဖိုးကြီးမားပြီး အတန်အသင့် စက်မှုထွန်းကားကြ သည်။ အခြေခံအကျဆုံးအချက်မှာ ထိုနိုင်ငံသားတို့၏ လူသားစွမ်း ချစ် အောင်မြင် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း လေ့လာ သွားကြသည်။ စီမံခန့်ခွဲမှုပညာ၊ ဥပဒေပညာ၊ စီးပွားရေးပညာ၊ စက်မှု နည်းပညာအစရှိသည်တို့မှာ နှစ်စဉ်နှစ်စဉ် ထောင်သောင်းများ

စွာသော မဟာဘွဲ့၊ ပါရဂူဘွဲ့တွေ ရရှိကြသည်။ ပညာရေး ရေသောက် မြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာခိုင်မာခဲ့သဖြင့် အသီးအပွင့်တွေ ဝေဆာနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခုအခါ အင်အားကြီးနိုင်ငံ အုပ်စုကြီးနှစ်ခုတို့ စစ်အေး တိုက်ပွဲဆင်နွှဲသော အချိန်တာလလည်း ပြီးဆုံးခဲ့ချေပြီ။ အနောက် အုပ်စုသည် သေနတ်တစ်ချက်မှ မဖောက်၊ အမြောက်တစ်ချက်မှ မပစ်ဘဲ ထိရောက်ပြင်းထန်သော လူထုဆက်သွယ်ရေးစစ်မြက်နာမှာ Media Warfare ရေဒီယို၊ တီဗီ၊ စာနယ်ဇင်းတို့မှ အောင်မြင်စွာ တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းသွားခဲ့၏။ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုကြီးသည် တစ်စစ် ပြိုကွဲပြီး ပြဿနာမျိုးစုံနှင့် လုံးခြာလည် လိုက်လျက်ရှိနေသည်။ နောက် ထပ်နှစ် ပေါင်း အတော်ကြာသည်အထိ နာလန်ထူလာနိုင်ဖွယ်မရှိချေ။

ပြိုင်ဘက်မရှိ စစ်အင်အား၊ စီးပွားရေးအင်အား၊ ဝါဒဖြန့်ချိရေး လက်နက်အင်အားကျယ်ပြန့် ကြီးမားသော အနောက်အုပ်စုသည် တရုတ်ပြည်၊ အိန္ဒိယပြည်၊ အင်ဒိုနီးရှားပြည်နှင့် မလေးရှားပြည် စသည် တို့ကို တစ်စစ် တစ်စိတ်စီ ပြိုကွဲအောင် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဖြိုခွဲနေသည်ကို လည်း မြင်တွေ့နေရပေသည်။ ဗြိတိသျှတို့သည် အတိတ်ကာလ (၁၈) ရာစု၊ (၁၉)ရာစု၊ အချိန်များတွင် တရုတ်ပြည်ကို ဘိန်းစစ်ပွဲအကြိမ်ကြိမ် ဆင်နွှဲလျက် ဖြိုခွဲခဲ့ဖူးလေသည်။ အိန္ဒိယပြည်ကိုလည်း ကိုလိုနီ လက်အောက်ခံနိုင်ငံအဖြစ် သိမ်းပိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ လွတ်လပ်ရေး လှုပ်ရှား မှုများပြုပြီး ရုန်းကန်တိုက်ပွဲဝင်သဖြင့် လွတ်လပ်ရေးပေးသော အခါ တွင်ကား အိန္ဒိယတိုက်နယ်ကို ပါကစ္စတန်၊ သီဟိုဠ်၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်၊ အိန္ဒိယဟူ၍ (၄)စိတ်ခွဲခြမ်း၍ မပေါင်းစည်းနိုင်အောင် သွေးခွဲခဲ့ လေသည်။

မျက်မှောက်ခေတ်တွင်လည်း အနောက်အုပ်စုသည် အရှေ့ တိုင်းသားတို့ကို တွန့်အဖြစ် တပည့်အဖြစ် ယေဘုယျအားဖြင့် ခံကြည့်ပြီး ဩဇာအာဏာပေးရန် အဆက်မပြတ်ပြုလုပ်လျက်ရှိပေသည်။ အထူး သဖြင့်ယဉ်ကျေးမှု စစ်မြက်နာမှ အဟုန်ကြီးမားစွာချေမှုန်းနေလေသည်။

အနာဂတ်လူငယ်များအနေဖြင့် စက်မှုနှင့်သိပ္ပံနည်းပညာ၊ စီးပွားရေး၊ ဆက်ဆံရေး အစရှိသည့် အတတ်ပညာ အမျိုးမျိုးတို့ကို နိုင်ငံတကာသို့ကြည့်၍ တင်သွင်းဆည်းပူးရမည်မှာ မှန်ပါ၏။ (သူတို့ တတော့ ဆုတ်ထားသောလက်ကို မဖြညသကဲ့သို့ ဝှက်ထားမှာ ဖြစ်၏။ ခတ်ခွာဖြင့် ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်ခံ ဆွဲဆောင်၍ ရအောင်ယူရမည် ဖြစ်၏။) အမှိုက်များ အဆိပ်များကို သကာဖုံး၍ တင်ပို့နေသည့် အခြေ အနေအား ပညာဖြင့် ထွင်းဖောက်သိမြင်ပြီး "ယဉ်ကျေးမှု နယ်ချဲ့ခြင်း" အား အမျိုးသားရေးပင်ကိုယ်ရပ်တည်မှုဖြင့် ကြုံကြိုခိုင်ခိုင်ရပ်တည် နှင်းဆီနိုင်ငံကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုပါသည်။

ကမ္ဘာ့အင်အားကြီးအုပ်စုတစ်ခုက ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး အနေအထားအားလုံးကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်လာနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းနေသော နှစ် Unipolarism ၏ အန္တရာယ်သည် ယနေ့ ပကတိ အခြေ အနေဖြစ်ပါသည်။ ခေတ်မီအောင် ဖွံ့ဖြိုးအောင် အမြန်ဆုံး ကြိုးစား ရည်ရွယ်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့အောင် စည်းလုံးခိုင်မာအောင် ဆောင်ရွက် ကြရပါမည်။ အထူးသဖြင့် ယဉ်ကျေးမှု လွှမ်းမိုးတိုးဖောက်မှုများကို "သတိလက်ယာ၊ ပညာလက်ဝဲ" ဖြင့် အောင်မြင်စွာ ရင်ဆိုင်ကြရ ခဲ့ပြန်ကြောင်း တင်ပြအပ်ပါသည်။

ပြည်လေ့ကျင့် အစဉ်းစာ

လေးတန်းအောင်ရုံမျှဖြင့် ကျောင်းထွက်သွားခဲ့ကြသော ငယ်
ပေါင်းရောင်းရင်းတွေ ရွာထဲမှာ များစွာရှိလေသည်။ ခုနစ်တန်းအောင်
ရုံလောက်နှင့် ကျောင်းဆက်ပြီးမတက်ကြသော သူငယ်ချင်းကစားဖော်
တွေလည်း များလှစွာ၏။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်သွား
ကြသော အပေါင်းအသင်းတွေလည်း ရှိခဲ့ကြသည်။ တက္ကသိုလ်မှာ လေး
နှစ်လေးမိုး ပညာဆည်းပူးကြသော ငယ်သူငယ်ချင်းဟူသည်ကား လက်
ချိုးရေ၍ ရနိုင်လောက်အောင် နည်းပါးလှပါသည်။

တက္ကသိုလ်တစ်ခုခုမှ ဘွဲ့ဒီဂရီ တစ်ခုခုရရှိပြီးနောက် ဘွဲ့လွန်
ဒီပလိုမာဖြစ်စေ မဟာသိပ္ပံ၊ မဟာဝိဇ္ဇာတန်းဖြစ်စေ ဆက်၍ ဆည်းပူး
သင်ယူသူကား ရှားပါးလှပါသည်။ ပီအိုင်ချီဒီ ပါရဂူဘွဲ့၊ ဒေါက်တာ
ဘွဲ့ ရသည်အထိ ပညာရပ်တစ်ခုခုကို ဆုံးခန်းတိုင်လေ့လာခွင့် ရသူကား
တစ်သောင်းတစ်ယောက် ရှာမရဘူး။

အကယ်၍သာ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ကို ယခုထက်ပိုမို လျင်မြန်စွာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေလိုပါက လေးစားနိုးမျှပင်မအောင်ကြသော ကျွန်ုပ်တို့

ကျောင်းသား၊ ဘဲကျောင်းသားများကို ပညာအရာ ပါရဂူဒေါက်တာဘွဲ့၊
ရသ္မာများပမာ အသိဉာဏ်အမြော်အမြင်မြင့်မားအောင် ဆောင်ရွက်ကြ
ရန် ပဓာနကျလေသည်။ ဉာဏ်ပညာဟူသော အသိပညာ၏တန်ဖိုးနှင့်
သာလျှင် မွဲရာမှ ချမ်းသာနိုင်၏။ ဆင်းရဲရာမှ ကြွယ်ဝနိုင်၏။ ဝင်ငွေ
နည်းရာမှ များလာနိုင်ပေမည်။

ချမ်းသာခြင်းဟူသည်ကား ရုပ်ဝတ္ထုနှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာမျှသာ မဆို
လိုပေ။ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၌ အဆင်ပြေ
သာယာခြင်း စသည်တို့အပြင် ကုန်းမာဖျော်ရွှင်စွာ ဟန်ချက်ညီညီ ရပ်
တည်နိုင်စွမ်း ရှိခြင်းလည်း ပါဝင်၏။

နွားကျောင်းသားကို ပါမောက္ခပါရဂူဖြစ်အောင် ယခုချက်ချင်း
ဆက်လက် မစွမ်းဆောင်နိုင်သော်လည်း ဆင်းရဲသူများ၊ အသိဉာဏ် နည်း
သူများကိုကား ချမ်းသာလာအောင်၊ ဗဟုသုတကြွယ်ဝပြီး အမြင်
ကျယ်လာအောင် လုပ်ဆောင်ပေးရန် မခက်ခဲပါ။

စာပေလေ့လာလိုက်စားရုံပါပဲ။

ပြန်ကြားရေးစာကြည့်တိုက်တွေ့ရှိနေပေသည်။

အခမဲ့ဖတ်ရှုလေ့လာနိုင်သည်။

ဓုပ်ပြ၊ ကာတွန်း၊ ပုံပြင်၊ ဝတ္ထု၊

စာစောင်၊ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း။

လင်းချင်းစာအုပ်မျိုးစုံ၊ အဖုံဖုံ။

ဧည့်သည်ကြီးများအား အထူးထင်ရှားစေလိုပါသည်။

တို့၏အားကိုးရည်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးရန် အားထုတ်ကြရပါသည်။

သည်။ အသိဉာဏ်ကြွယ်ဝကြသည်။ ငဟုသုတနဲ့ စပ်ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ လူတို့၏ တိုင်းပြည်ကို ကောင်းအောင် ခေါင်းဆောင်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

အောင်မြင်ချင်သူများ၊ ထူးချွန်ချင်သူများ၊ ကြီးပွားတိုးတက်လိုသူများ၊ နည်းလမ်းတကျ အကျိုးထိရောက်ကြစေရန် စာပေဖတ်မှုဖို့ လိုအပ်လေသည်။ “အာစိဏ္ဍက” ဖြစ်အောင် အဖန်ဖန်အထပ်ထပ်ကြည့်ရှုပွားများအပ်သည်ရှိသော် အကြိမ်ကြိမ် ပွတ်သစ်သော ခရုသင်းကဲ့သို့ ဝင်းလက်တောက်ပစွာ ပြောင်လက်၍ အရောင်ထွက်လာလေတော့သည်။

တက်လူတို့၏အနာဂတ်သည် တောက်ပရမည်။ မပြတ်မလပ် ပြုလုပ်အပ်သောကံကို အာစိဏ္ဍက ဟု ပါဠိသက်ဝေါဟာရ အဘိဓာန်၌ ဆိုသည်။ စာဖတ်ခြင်း၊ စာကျွမ်းခြင်း၊ စာကျက်ခြင်း၊ စာရေးခြင်း၊ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်းတို့ကို အဖန်ဖန်အထပ်ထပ်ပြုသူကား ဉာဏ်ပညာကြီးမား၍ သူများတကာထက် မြော်မြင်နိုင်လေသည်။ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ရွှေ့လျားပြောင်းလဲနေသော နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုထဲတွင် ရှေ့ကို ကြိုတင်မျှော်မြင်နိုင်စွမ်းသည် အလွန်အရေးပါလှသည်။

မပြတ်မလပ် မရပ်မနား အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ စာပေဖတ်မှုပွားများခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် (အတန်းပညာ၊ ဘွဲ့၊ ဒီဂရီထက်ပို၍ အရေးပါသော) ထိုးထွင်းသိမြင်တတ်သောဉာဏ်ပညာနှင့် စာပေအတွေ့အကြုံ၊ အတွေးအခေါ်ကို ရရှိနိုင်ပါကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ ဘဝ၏ တိုးတက်မှုများကို မပြတ်လေ့ကျက်သောစာပေက ကောင်းစွာ အထောက်အကူပြုကြောင်း ကိုယ်တွေ့ သိမြင်ပါလိမ့်မည်။

ပသာဒဂုဏ်

လူတိုင်းမှာ ပါးစပ်ပါလေသည်။ ပါးစပ်ကအလုပ်နှစ်ခုကို လုပ်ဆောင်ရပေသည်။ အသက်ရှင်ရပ်တည်ရန် အစာအာဟာရကို စားသောက်ခြင်းနှင့် လူလူချင်းဆက်သွယ်ရန် စကားပြောဆိုခြင်းတို့ဖြစ်ကြ၏။ ဤနေရာတွင် စားခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တင်ပြရန်မရည်ရွယ်။ စကားပြောဆိုခြင်းနှင့် ဆက်စပ်၍ ဖော်ပြလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စကားပြောခြင်းနှင့် စာရေးခြင်းသည် လူလူချင်းဆက်သွယ် ဆက်ဆံရာ၌ အရေးပါပေသည်။ စကားလုံးများ၊ ဝါကျများကို ဖွဲ့စည်း၍ ထုတ်ဖော်ကြရသည်။ ထိုသို့ပြောဆိုရေးသားရာ၌ “ရှင်းရှင်းလင်းလင်း” ပြောရန်နှင့် ရေးရန် တိုက်တွန်းလိုပါသည်။

ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောကြားရေးသားတတ်ရန် မိမိကိုယ်ကို လေ့ကျင့်ပို့ဆောင်ယူရသည်။ ဝေါဟာရကြွယ်ဝရန် လိုသည်။ ဆီလျော်သောနာမ်များ၊ ကြိယာများ၊ ဝိသေသများကို အသုံးပြုဖွဲ့စည်းတတ်ရန်လိုအပ်သည်။ တိုတိုနှင့်ရှင်းရှင်း ပြောတတ်ရေးတတ်ခြင်းသည် ဆက်ဆံရေး၊ ဆက်သွယ်ရေးမှာ ထိရောက်အောင်မြင်စေသည်။

စကားပြောခြင်းနှင့် စာရေးခြင်းသည် မိမိ၏အတွေးစိတ်ကူးကို ထုတ်ဖော်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အပြောရှင်းဖို့၊ အရေးရှင်းဖို့ ဆိုသည်မှာ မူလပထမ အတွေးရှင်းဖို့ အခြေခံကျလေသည်။

ရှင်းရှင်းလင်းလင်းတွေးခေါ်စဉ်းစားရမည်။ ရှုတ်ရှုတ်ထွေးထွေး ဝေလည်ကြောင်ပတ် မတွေးတောသင့်ပေ။ မရှိသောအရာများကို ရှိသယောင် မစွဲမှတ်ရ။ မသိသောအရာများကို သိသလိုလို မမှတ်ယူရ။ မရှိသေးသည့်အချက်ကို မရှိသေးဟု တိကျစွာလက်ခံရမည်။ မသိသေးသည့်အချက်ကို မသိသေးဟုလက်ခံရမည်။ စဉ်းစားတွေးတောရာ၌ ပကတိ အဖြစ်မှန်အခြေအနေပေါ်မှာ အခြေခံရပါမည်။ မရေမရာ အချက်များကို အမှီမပြုအပ်ပေ။

စဉ်းစားပုံစနစ်ကျလာသောအခါ ပြောဆိုရာ၌လည်းတိကျ၍ ထိထိမိမိရှိပါလိမ့်မည်။ တွေးတောပုံစနစ်တကျဖြစ်ပါက ရေးသားရာ၌ လည်း ရှင်းလင်းပြတ်သားသည်ကို ကိုယ်တိုင်တွေ့လာရပါလိမ့်မည်။

ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောဆိုချက်သည် အကျိုးထိရောက်သည်။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရေးသားခြင်းသည် ပသာဒဂုဏ် မြောက်သဖြင့် လိုရာ ခရီးသို့ရောက်စေသည်။

ရှင်းရှင်းတွေး၊ ရှင်းရှင်းရေး၍ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း လုပ်ဆောင်သောအခါ မိမိ၏ဆောင်ရွက်ချက်သည် ထိရောက် တွင်ကျယ်သည်။ လွယ်ကူချောမွေ့သည်။

အရာဝတ္ထုတို့သည် သူနေရာနှင့်သူ အနေပါအရာရောက်ကြသည်ချည်းဖြစ်၏။ အကာလည်းပါလိမ့်မည်။ အခွံလည်းတွေ့ရမည်။ အနှစ်လည်းရှိပေလိမ့်မည်။ အခွံကိုခွာ ၊ အကာကိုဖယ်၍ အနှစ်ကို ထုတ်ယူတတ်ရမည်။ အကျယ်ကို ကျဉ်းတတ်ရမည်။ အကျဉ်းကို ချဲ့ထွင်နိုင်ရမည်။

ရှင်းရှင်းလင်းလင်း စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်သော အလေ့အထကို လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ယူသည်နှင့်အမျှ မုချမသွေ အပြောအဆို၊ အရေးအသားစွမ်းရည်တို့သည် မြင့်မားလာပေလိမ့်မည်။ ထိုစွမ်းရည်များ တိုးတက်သည်နှင့်အမျှ ဆက်သွယ်ဆက်ဆံလုပ်ဆောင်ရသော မိမိ၏ " အလုပ် " ဟူသမျှသည် ပိုမိုတောက်ပြောင်အောင်မြင်လာသည်ကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

အကြောင်းအကျိုးကွင်းဆက်များကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ရာ၌ ဆန္ဒစွဲ နည်းနိုင်သမျှ နည်းစေ၍ ပကတိအရှိ အမှန်တရားများကို ကောက်ချက်ဆွဲတတ်ရပါမည်။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းတွေးပါ။ ရှင်းရှင်လင်းလင်းရေးပါ။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောပါ။ ထို့အပြင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းလုပ်ပါ။

ရည်မှန်းချက်များ ထမြောက် အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။ ဆတ်တွေ့ စမ်းသပ်ကျင့်သုံးကြည့်စေလိုပါသည်။

အရှည်ကိုမျှော်မြင်

လွန်ခဲ့သောတစ်ပတ်ခန့်က ကျွန်တော်တို့သည် သန်လျင်
ကျောက်တန်းဘက်သို့ စာပေဟောပြောပွဲသွားရောက်ခဲ့ကြသည်။
ကျောက်တန်းမြို့မှာ စနေနေ့ညဟောပြောပြီး တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်တွင်
ကျောက်တန်းမြို့နယ် မင်္ဂလွန်းကျေးရွာသို့ စက်လှေလေးတစ်စင်းဖြင့်
မှော်ဝန်းချောင်းအတိုင်း ဆန်တက်၍ ထိုရွာ အစိုးရအထက်တန်း
ကျောင်းမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စာဆိုတော်နေ့အထိမ်းအမှတ် စာပေ
ဟောပြောပွဲကို ကျင်းပခဲ့ကြလေသည်။ ထိုဟောပြောပွဲတွင် ဝတ္ထုရှည်ဆု၊
အမျိုးသားစာပေဆုရ ဆရာလယ်တွင်းသားစောချစ်ပါသည်။ ဝတ္ထုတိုဆု၊
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာမ တက္ကသိုလ်ကြူကြူသင်းပါဝင်သည်။
ကျွန်တော်လည်းပါသည်။

အပြန်မှာ ကျေးရွာလူထုက လေးစားချစ်ခင်စွာဖြင့် ထန်းသီး
ခိုင်ကြီးတွေ တစ်ယောက်တစ်နိုင် လက်ဆောင်ထည့်ပေးလိုက်သည်။
ငါးပုတ်ခြောက်တစ်ပြားစီလည်း ဟောပြောသူစာရေးဆရာတွေကို ပေး
လိုက်သေးသည်။ ကျေးရွာသို့ လှေဦးတိုက်၍ ဆိုက်ရောက်သည်နှင့်

အုန်းပင်ပေါ်မှ အုန်းသီးတွေကို ခူးချပြီး အုန်းရည်၊ အုန်းဆံများလည်း
တစ်ဝကြီး ကျွေးမွေးညှပ်ခဲသေး၏။ မေ့နိုင်ဖွယ်ရာမရှိ။

အုန်းသီးများ စားနေစဉ်တွင်လည်းကောင်း၊ မိမိနေအိမ်မှာ
ထန်းသီးကို ခွဲစားနေစဉ်မှာလည်းကောင်း ကျွန်တော်ခေါင်းထဲသို့ အတွေး
ထင်စ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ဤအုန်းသီးနှင့် ထန်းသီးများကို ကျွန်တော်တို့စားရခြင်းသည်
အရှည်ပေးသူ၊ ခွဲ၍ကျွေးသူတွေ၏ ကျေးဇူးဆိုသည်ကို လက်ခံပါသည်။
ဤအုန်းပင် ဤထန်းပင်များကို ဤရွာသားများ စိုက်ပျိုးခဲ့ခြင်းလည်း
ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မနေ့တစ်နေ့က စိုက်ခဲ့ခြင်းတော့
သယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ပါ။

လွန်ခဲ့သော (၁၀)နှစ်ကျော်အချိန်ကာလဆီက စိုက်ခဲ့ကြသော
အုန်းပင်၊ ထန်းပင်တွေက အသီးများဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။ လက်ရှိမင်္ဂလွန်း
ရွာသားတို့၏ အပေလက်ထက်က စိုက်ပျိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။
အနီးလက်ထက်က အစေ့မြေချစိုက်ပျိုးခဲ့ကြခြင်းလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်
သည်။ မနေ့ကစိုက်ပြီး ယနေ့သီးခွံခြင်းမဟုတ်သည်ကား ထင်ရှားပါ၏။

အဘိုးတို့ အဖေတို့အမွေကို ကျွန်တော်တို့လက်ထက်မှာ
အချိန်စွာ စားသုံးရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်စဉ်းစားမိခြင်းဖြစ်ကြောင်း
စာဖတ်သူမိမိလောက်ပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့ အဘိုးတို့ အဖေတို့ တည်ခဲ့သော လယ်ကွင်းများ
အထွတ်များမှာ စိုက်ပျိုးထွန်ယက်ပြီး ထွက်ရှိသော အသီးအနှံများကို
အဘိုးတော်တို့ မျက်မှောက်ကာလမှာ စားသုံးကာ အသက်ရှင်နေကြခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်လာပါပြီ။ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မျိုးရိုးဇာတိ အစဉ်
အဆက် တောနုတရားကို နားလည်သိမြင်ရပါမည်။ သို့ပါသော်လည်း

အဘိုးကို ကျွန်တော်တို့မလုပ်ကျွေးနိုင်တော့ပါ။ အဖေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့မပြုစုနိုင်တော့ပေ။ သူတို့ကားသေလွန်တိမ်းပါးသွားခဲ့ကြလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ပေးဆပ်ရန်ရှိနေသော အကြွေးတာဝန်အား မည်သူတွေအတွက် ထမ်းရွက်ရမည်နည်း။ နောင်လာနောက်သား မျိုးဆက်သစ်များ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးပြီး ကောင်းစားကြဖို့ရာ ဆောင်ရွက်ရမည့်တာဝန်မဟုတ်ပါလား။

လမ်းတွေဖောက်နေသည်။ တံတားတွေတည်ဆောက်နေသည်။ ရေလှောင်တံမံများ၊ ဆည်မြောင်းများ တည်ဆောက်နေကြသည်။ စာကြည့်တိုက်တွေ ထူထောင်ဖွင့်လှစ်နေကြသည်။ အနာဂတ်မြန်မာ မျိုးဆက်သစ်များ၏ နောင်ရေးချောမွေ့သာယာစေရေးအတွက် မဟုတ်ပါလား။ ရှေ့လူတွေ အုန်းပင်၊ ထန်းပင်တွေ အစေ့မြေချစိုက်ခဲ့ကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့စားသုံးနေကြရသည်။

လူတစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးသည် ခေတ်ကာလအခြေအနေအထားတောင်းဆိုလာသည့် သမိုင်းပေးတာဝန်ကို မည်မျှကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်သွားသနည်း။ အများအကျိုးကို မည်မျှကြိုးမား ထိရောက်စွာ လုပ်ဆောင်သနည်းဟု သောအချက်ပေါ်တွင် အဖြေထွက်မည်ဟု အမြော်အမြင်ကြီးသူတို့က ဆိုခဲ့ချေသည်။

တက်လူဂျာနယ်
(၂၃-၂-၂၀၀၀)

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု စစ်မှုက်နှာ

လွတ်လပ်သောတိုင်းပြည်တစ်ပြည်၊ အချုပ်အခြာအာဏာမရှိတော့သောနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအဖြစ် ဤကမ္ဘာပေါ်တွင်ရပ်တည်နေရန်မှာ ခိုင်ခံ့ပြည်၏ နိုင်ငံတော်သူ၊ နိုင်ငံတော်သားတို့က မိမိတိုင်းပြည်ကို ခိုင်ခံ့ထာဝရ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ကြမှ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးနှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးများက စစ်ရှုံးရနိုင်ခဲ့သည့် တိုင်းသူပြည်သားများ မည်မျှအထိ အတိအကျရောက်ခဲ့ကြသနည်းဟု သင်ခန်းစာဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ စစ်၏ရက်စက်ဆိုးဝါး ခါးသီးခက်ရာဒဏ်ချက်များကို စစ်ရုပ်ရှင်၊ စစ်မှတ်တမ်းများစွာ၌ တွေ့ရှိရပါသည်။ ကိုယ်တိုင်စစ်ရှုံးနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံသားအဖြစ် ထိုရုပ်ရှင်/ဗီဒီယိုကြည့်၍ခံစားနိုင်ပါသည်။ ကြောက်စရာကောင်းလှပါသည်။

လွတ်လပ်ရေးနှင့်အချုပ်အခြာအာဏာကို ကာကွယ်ကြရမည်ဆိုလျှင် သတ်နက်ကိုင်အင်အားစုများနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်မဟုတ်ဘဲ တို့တရားရန် လေယာဉ်ပျံများ၊ ချုံးပျံများလိုသည်မှန်၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် ကာကွယ်ရန်ရေတပ်သင်္ဘောများ၊ ရေမြှုပ်မိုင်းများ

ရေငုပ်သင်္ဘောများ ရှိရမည်မှန်၏။ ထိုစစ်ဘက်ဆိုင်ရာလက်နက် ကိရိယာတို့ထက် ယခုခေတ်အခါမှာ နိုင်ငံသားတို့၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အတတ်ပညာ၊ နည်းပညာလည်း ပိုမိုလုံအပ်လာလေသည်။

မျက်မှောက်ကာလတွင် စစ်ရေးအရ ကျွန်ုပ်တို့သိမ်းပိုက်ခြင်း သည် ရှိကောင်းရှိနိုင်ပါသေး၏။ သို့သော်ကျွန်ုပ်တို့အခြေစိုက်သော စစ်တပ်များ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ချထားစရာမလိုဘဲ မိမိလိုရာကို ကြိုးဆွဲနိုင်သော ရုပ်သေးအစိုးရတင်ပေးခြင်းမျိုးက ရုပ်ပြပိုပြီးကောင်း ကြသည်။ မျက်နှာပန်းလှသည်။ စစ်စားရိတ်အကုန်အကျလည်း သက် သာသည်။

ထိုကဲ့သို့သော လက်ကိုင်တုတ်အစိုးရမျိုး မွေးမြူပြီး ကြိုးဆွဲ သောအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နိုင်ရန်မှာ ပြည်သူလူထုကမသိ နားမလည်မှ ဖြစ်နိုင်သည်။ အသိပညာဗဟုသုတနှင့် ကမ္ဘာနိုင်ငံရေးကို သဘော မပေါက် မှ နယ်ချဲ့အတွက် အထောက်အကူရသည်။ ထို့ကြောင့်ခေတ်သစ် နယ်ချဲ့ ၏နည်းဗျူဟာများကို လူများမသိအောင် ကြောင်လက်သည်းကဲ့သို့ဌာ က်ထားသည်။ ပြည်သူလူထုကို နိုင်ငံရေးနိုးကြားမှု မရှိဘဲ အခြားအာရုံများ မှာ စွဲနစ်နေအောင် အာရုံလွှဲလေ့ရှိသည်။

နောက်ကွယ်မှကြိုးကိုင်နိုင်သော အစိုးရမျိုးကို ချုပ်ကိုင်နိုင်ရန် မှာ ပြည်သူလူထုကိုမှိုင်းတိုက်၍ မူးယစ်ရီဝေအောင် "ဝါဒဖြန့်ထုတ်စစ်" ဖြင့် အကြီးအကျယ်ဖိနှိပ်ပေးထားရသည်။ ရေဒီယို၊ တီဗီ၊ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ စာစောင်အမျိုးမျိုးနှင့် မီဒီယာအားလုံးမှာ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ပြီး လှည့်စားလိမ့်ညာရသည်။

ကိုယ်ကျိုးရှာသော၊ အမြော်အမြင်နည်းသော၊ ကမ္ဘာနိုင်ငံရေး အမြင်မရှိသော လူအချို့က ရောရောရောင်ရောင်ဖြင့် သူခိုးကိုဓားစွဲ ကမ်းလေတော့သည်။

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုမှ လူငယ်များမဖြစ်မနေ ပါဝင်ဆင်နွှဲရမည့် စစ်မြေပြင်(၂)ရပ်ရှိလေသည်။

(၁) သူလျှိုစပိုင်စစ်ပွဲနှင့်

(၂) မီဒီယာခေါ် ဝါဒဖြန့်ချိရေး

စစ်ပွဲတို့ဖြစ်လေသည်။

ကိုယ်တိုင်းပြည်အတွင်းသို့ ခေတ်သစ်နယ်ချဲ့က သွင်းပို့လိုက် သည့် သူလျှိုများသည် သံတမန်ဝန်ထမ်း၊ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်၊ စီးပွား ဝေပေးသမား၊ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်၊ ကုလသမဂ္ဂကျွမ်းကျင်ပညာရှင်စသည့် အရေးခွဲများကို ခြုံထားကြမည်ဖြစ်၏။ သူတို့က မိမိတိုင်းပြည်ကို ရွံ့ရှာ စက်ဆုပ်ပြီး သူတို့နိုင်ငံကို အထင်ကြီးအားကိုး ခူးထော့တချင်အောင် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ထိုးဖောက်ဆွဲဆောင်မှာဖြစ်၏။ ယခုလည်းလုပ်နေ၏။ နောင်လည်းလုပ်နေမည်။

ရေဒီယို၊ တီဗီ၊ ရုပ်ရှင်၊ မီဒီယိုတို့မှ ပညာသားပါပီနှင့် ပြည်သူ လူထုကို သူတို့လိုရာ ဆွဲဆောင်၍ ခေါင်းငုံ့လိုက်နာလာစေရန် အဆက် မပြတ် ဝါဒဖြန့်နေမှာ ဖြစ်၏။

စာနယ်ဇင်းအမျိုးမျိုးမှ ကျွန်ုပ်တို့လိုစိတ်တွေပေါက်ဖွားလာ အောင် အမြဲမပြတ်ဖိနှိပ်ပေးသိမ်းသွင်းနေမှာဖြစ်၏။ စည်းရုံးနေ၏။

ခံစစ်သေအနေဖြင့် ကြံကြံခိုင်ခိုင်ရုံမျှဖြင့် မပြီးရပေ။ ထိုးစစ် လက်ကားကို ဆောင်သော တန်ပြန်တိုက်စစ်နှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ခုခံကာကွယ် ကြမှ ရေရှည်စစ်မျက်နှာ(၂)ရပ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အောင်ပွဲခံနိုင်ပါမည် ဖြစ် သောကြောင့် တက်လူတို့မှာ ဉာဏ်ပညာဗဟုသုတပြည့်ဝရန် အထူး အရေးကြီးကြောင်းဖော်ပြအပ်ပါသည်။

တက်လူဂျာနယ်
(၁၆-၂-၂၀၀၀)

အနုပညာ၏ အလှ

ရှမ်းပြည်နယ်၊ မြို့တစ်မြို့မှာပြုလုပ်သည့် ဂီတဆည်းဆာညှော်ခံ ပွဲတစ်ခုမှာ ဖြစ်ပါသည်။ အဆိုတော်ရတနာဦးက သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြေဖျော်သီဆိုပါသည်။ တိမ်လွှာမို့မို့လွင်...။ ဆရာမြို့မငြိမ်း (၁၉၀၉-၁၉၅၅)၏ တေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။ အဆိုတော်စိုးစန္ဒာထွန်းက သီချင်းတစ်ပုဒ်သီဆိုပြန်ပါသည်။ ဆရာမြို့မငြိမ်း၏ တေးတစ်ပုဒ်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ရှင်တစ်ခဲ၊ ချစ်ထာပဓာန၊ ဇွဲစား၊ လေချိုသွေး (အပျော့ဆွဲ) တစ်ချစ်ထဲချစ်၊ ယောက်မ၊ မန်ဂါလီစသော ဆရာသီချင်းများကို အံ့အားသင့်စွာမော့ကြည့်ပြီး စွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်သူဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့်ဆရာမြို့မငြိမ်း၏ သီချင်း(၂)ပုဒ်ကိုရွေးချယ်သီဆိုသွားကြသော လူငယ်အဆိုတော်အမျိုးသမီးနှစ်ဦး၏ တန်ဖိုးနားလည်တတ်သော အရည်အသွေးကို မလေးစားဘဲမနေနိုင်။ ဂီတဝါသနာရှင်မည်သူမဆို အနုပညာ၏ တန်ဖိုးကို အကဲဖြတ်တတ်ရပါလိမ့်မည်။ ဂေါ်ဂေါ်ဂီဝီ၊ ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင် တို့မှာ ခဏသာဖြစ်၏။ ဂန္ထဝင်တွင်အောင် ကောင်း

သည့်တေးချင်းကဗျာ၊ လင်္ကာတို့ကား အချိန်ကာလကို အကန့်အသတ်၊ အတားအဆီးမရှိ ဖြတ်သန်းနိုင်စွမ်းရှိလေသည်။ ဂီတမှမဟုတ်၊ စာပေ၊ ဝန်းချီ ပန်းပုစသည့် အနုပညာထုတ်လုပ်မှု ဟူသမျှတို့သည်ကြာလေ ကောင်းလေ၊ ဟောင်းလေသစ်လေ ဂန္ထဝင်မြောက်ပါက မပျောက်ပျက် တော့ချေ။

ဆောင်းကိုကိုအမည်ရှိ ဆောင်းပါးရှင်ရေးသော ရွှေကောင်လံ (၂၀၁၀/ ဇန်နဝါရီလထုတ်) မဂ္ဂဇင်းပါ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်တွင် စန္ဒယား လှထွတ်ရေးဖွဲ့ခဲ့သော “ မုန်းရစ်လေဦး ” အမည်ခေါင်းစဉ်ရှိသော တေးတစ်ပုဒ်ဆိုလျှင် ထပ်မံသီဆိုကြသူပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရှိခဲ့ပြီးဟု သိရသည်။ ကိုမင်းနောင်၊ လွမ်းဝင်း၊ ဟာမာစော၊ ချိုမြိုး၊ ဟေမာနေဝင်း၊ စန္ဒယားချစ်ဆွေ၊ စန္ဒယားလှထွတ် စသည်စသည်(၂၇)ကြိမ်ရှိခဲ့ပြီဟုဆိုသည်။

“ မုန်းရစ်လေဦး ” သီချင်းကို စိုးစန္ဒာထွန်းကသီဆိုရန် တေးရေးသူ စန္ဒယားလှထွတ်ထံမှ ဉာဏ်ပူဇော်ခပေး၍ တောင်းယူသွားပြန်သည် ဟုဆောင်းပါးရှင်ကဆိုခဲ့၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် အဆိုတော်စိုးစန္ဒာထွန်းသည် စန္ဒယားချစ်ဆွေ၏ မုန်းရစ်လေဦး သီချင်းကို (၂၈)ကြိမ်မြောက် သီဆို အသံသွင်းဦးမည် ဖြစ်လေသည်။ ကောင်းမွန်ထက်မြက်သော အနုပညာ ပစ္စည်းသည် ဘယ်သောအခါမှ မဟောင်းပေ၊ မတိုချေ၊ ခေတ်ကာလ အချိန်အကွာအဝေးကို ဖြတ်ကျော်၍ လှပစွာရှင်သန်နုပျိုနေတတ်သည်။ တေးချင်းဖြင့် နမူနာတင်ပြခဲ့ပါသည်။

“ အနုပညာသည် မတို၊ မဟောင်း၊
ကြာလေကောင်းလေ၊
တန်ဖိုးမပြောင်းလဲ၊ မကျဆင်း။ ”

စစ်မှန်သော အနုပညာပစ္စည်းကို ထုတ်လုပ်နိုင်စွမ်းရှိရန်
စာပေ၊ ရုပ်ရှင်၊ ပန်းချီ၊ ဂီတ၊ သဘင် စသည့်အနုပညာရှင်များက စနစ်
တကျ အားထုတ်ဖန်တီးကြရပေလိမ့်မည်။ ခေတ်အဆက်ဆက် ပြည်သူ
များခံစားနှစ်သက်သော အနုပညာပစ္စည်းတို့ကို လှပပြောင်မြောက်စွာ
ဖန်တီးတည်ထွင်နိုင်ကြပါစေသော်။

တက်လူဂျာနယ်
(၅-၁-၂၀၀၀)

ပို၍စိမ်းသည်မဟုတ်ပါ

ရွှေဒါးမောင်လေးရည် ဟူသော အမည်ကို မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာ
များပေါ်တွင် မကြာခဏ မြင်တွေ့ရသည်။ ရွှေဒါးမြို့မှ ကဗျာဆရာဖြစ်
ပေလိမ့်မည်။ ရွှေဒါးမြို့ဆိုပြီး မကြားဖူး။ ရွှေဒါးရွာပဲဖြစ်မည်။ ရွှေဒါး
ရွာသည် ဘယ်ပြည်နယ်ဘယ်တိုင်းထဲမှာ ရှိလေသနည်း။ မိမိမသိ။
သိချင်မိသည်။

၂၀-၄-၉၁ရက်နေ့တွင် ရှမ်းပြည်နယ်၊ ရပ်စောက်မြို့မှ ဆွာမြို့
အထိ ကားလမ်းခရီးမှ လာခဲ့ရသည်။ ထိုအခါတွင်မှ သိရတော့သည်။
ဟော-ပျော်ဘွယ်နှင့်ရမည်းသင်းအကြား မန္တလေး-ရန်ကုန်ခရီးဝေးသွား
ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာရှိသည့်ရွာ။ အဲဒါရွှေဒါးရွာ။ စိမ်းညိုသောစိုက်ခင်း
သစ်တောလေးတွေလည်း ရှိသည်။ ကဗျာဆရာရွှေဒါးမောင်လေးရည်
ဆိုသူတစ်ဦး၏ မွေးရပ်ဇာတိကျေးရွာကလေးသည် ကဗျာဆရာကို
အထုတ်ခဲ့သဖြင့် သူမိခင်ရွာကို ပိုပြီး လူတွေကကြားရသိရသည်။ ချစ်
အောင်ကောင်းသောသူကဗျာလေးတွေနှင့်ယှဉ်တွဲပြီးသတ်ရသည်။

သဲအိမ်မောင်နေဝါဟူသောအမည်ကို ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာ မကြာ
မကြာဖတ်ခဲ့ရဖူးသည်။ သူ့ဝတ္ထုလေးတွေက တစ်မျိုးထူးခြားသည်။ နေရာ

စွဲပုံဟန်လည်း ဆန်းသည်။ မြင်ပုံလည်းဆန်းသည်။ သဲအိမ်ဟူသည်ကား ကဗျာဆန်ဆန်တင်စားပွဲပင်လား။ မဆိုနိုင်။ မသင်မှတ်ဘဲသတိ၊ ဖားအား မော်လမြိုင်တစ်ဝိုက်သို့ ၁၉၉၁ခုနှစ်မှာ လေ့လာရေးခရီးထွက်ခဲ့ရာမှ သဲအိမ်ဟူသောအမည်သည်ကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်တွေ့ရသည်။ သဲအိမ်သည်စိတ်ကူးမဟုတ်။ သဲအိမ်ဟူသည်ကား မွန်ပြည်နယ်၊ ပေါင်မြို့နယ်အတွင်းရှိ ကျေးရွာတစ်ရွာ၏ ပကတိအမည်နာမပေတကား။ ပိတောက်ပင်၊ သရက်ပင်၊ အုန်းပင်ကြီးတွေနှင့် စိမ်းညိုညိုရွာ၊ ဝတ္ထုရေးဆရာမွေးဖွားခဲ့ရာ ချစ်ခင်စရာကျေးရွာကြီးပေတည်း။ ဤသို့ ကျွန်တော် တွေးကြည့်မိသည်။

ရွှေဒါးရွာ။
သဲအိမ်ရွာ။

ကဗျာဆရာ၊ ဝတ္ထုရေးဆရာတို့သည် မိမိဇာတိကျေးရွာလေး၏ အမည်ကို ချစ်ခင်တပ်မက်စွာ မိမိ၏ကလောင်အမည်ရှေ့မှာ ယှဉ်တွဲဖော်ပြခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် မိမိဇာတိကို ချစ်ကြ၏။ မြတ်နိုးကြ၏။ ဇာတိဒေသကို ချစ်မြတ်နိုးတတ်သော စိတ်ဓာတ်ကို မိမိလေးစားသည်။ အားကျသည်။ မိမိဇာတိကို လေးလေးစားစားအမည်၏ ရှေ့မှာဖြစ်စေ၊ နောက်မှာဖြစ်စေ ယှဉ်တွဲဖော်ပြကြသော စာရေးဆရာတွေ အများကြီးရှိကြသည်။ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)၊ မုံရွာဝင်းမေ၊ လယ်တွင်းသားစောချစ်၊ နုနုရည်(အင်းဝ)၊ ကိုကို (အမရပူရ)။

ဂီတလောကမှာလည်းရှိကြသည်။

ဘိုကလေးတင့်အောင်၊ ရေနံမြေသက်ဝေ၊ ဓနုဖြူစိုးသိန်း၊ တွံ့တေးသိန်းတန်၊ ရေနံ့သာဝင်းမောင်၊ ဟင်္သာတထွန်းရင်၊ ကျောက်ပန်းတောင်းကျော်လွင်၊ ပျဉ်းမနားမြင့်လှိုင်၊ ဟင်္သာတမြင့်ငွေ၊ ဝါးခယ်မ ကိုရဲမောင် စသည်စသည်။

မြို့အမည် ဒေသအမည် အမည်နှင့်ယှဉ်တွဲဖော်ပြကြသည်မှာ ထိုမြို့ထိုရွာကို ချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မုန်းလျှင်၊ တန်ဖိုး မထားလျှင် ဘယ်မှာယှဉ်တွဲဖော်ပြပါမည်နည်း။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အားကျမိသည်။ သူတို့ကို လေးစားရှိသေသည်။

ဘုတလင်ဦးချင်းစိန်၊ မုံရွာဦးလေးခန့်၊ ဆားတောင်သောင်း၊ ပခုက္ကူဦးအုန်းမေ၊ ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)၊ ရန်ကုန်ဘအေ၊ ဝန်းမော်တင်အောင်၊ တောင်တွင်းအောင်သင်း၊ ညောင်ခါးရှည်မိုင်းဝေ၊ မင်းနန်(မော်ကျန်း)၊ ပျဉ်းမနားမောင်နီသင်း၊ ညွန့်ဝေ(ကသာ)။

ကျွန်တော်တို့ မရောက်ဖူးသေးသော ဒေသတွေများလှပါဘိ။ ကြားပင်မကြားဖူးသောအရပ်ဒေသတွေလည်း များစွာရှိဦးမည်။ ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းသွားပြီ။ ကျုံ့သွားပြီ။ ကမ္ဘာကြီးမှာရွာတစ်ရွာမျှသာ ဖြစ်လာပြီ။ ဥရောပမှာဘာတွေဖြစ်နေပြီ။ ပစိဖိတ်ဒေသ၌ ဘာတွေဖြစ်နေသည်တဲ့။ စက္ကန့် မိနစ်မဆိုင်းဘဲ မြင်ရ ကြားရပြီ။ ဂြိုဟ်တုရုပ်မြင်သံကြားသတင်းများက နာရီမလပ် ထုတ်လွှင့်ပေးနေကြ၏။

သူတို့ပြချင်ရာ ရွေးပြု၍ ပြောချင်ရာကို ရွေးပြီးပြောနေခြင်းသာဖြစ်၏။ လူထုဆက်သွယ်ရေးကိရိယာတွေကို ငွေကြေးသန်းထောင်ဆင်းများစွာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပြီး လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားသည်။ သူတို့မြင်စေ ချင်သမျှကိုသာပြု၍ ပြန်ကြားစေချင်သည့်စကားကိုပဲ ပြောကြခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဂြိုဟ်တုသတင်းက အဆက်မပြတ်လွှင့်ပေးနေသမျှ အမှန်ချည်းမဟုတ်။ အချက်အလက်ဟုတ်ချင်ဟုတ်မည် သဘောထားခြင်းပုံကတော့ မှန်ချင်မှ မှန်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် ရွှေဒါးဟူသောရွာနှင့် သဲအိမ်ဟူသောရွာတို့ကို အသက်၄၀ ကျော်ပါမှ ကိုယ်တိုင်ရောက်ခွင့်မြင်ခွင့်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသောကြောင့်(စိတ်ထဲက ရင်းနှီးကာ) ထိတွေ့လိုက်ရသည်။ အမည်

တွေအကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ကြားမိဖူးသော်လည်း (မှန်သည့်အတိုင်း ဆိုရသော် ဘယ်ဆီထယ်မှာရှိမှန်း မသိသောကြောင့်) မရင်းနှီး

အလှမ်းကွယ်၍ အလယ်လပ်မှာကို ဖိုးမိသည်။ အိမ်ရှေ့စဉ် ခန်းထဲက ရုပ်မြင်သံကြားဖန်သားပြင်မှာ အာရှ အာဖရိက၊ အမေရိက၊ ဥရောပတိုက်ကြီးအားလုံးက မြင်ကွင်းတွေ၊ လူတွေ၊ သတင်းတွေကို ဖိုးယိုပေါက်မြင်နေကြားနေ ရင်းနှီးလာနေပြီး ပို၍ ပို၍ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာခဲ့ပြီး ကိုယ့်ပြည်ထဲက ဒေသတွေကိုတော့ တကယ်နဲ့ နှံ့စပ်စပ်မသိ။

ကျွန်တော့်လိုပင် ရွှေခါးနှင့် သဲအိမ်တာ မြန်မာပြည်က ဘယ်နားဆီမှာမှန်းမသိသည့် လူစားမျိုးတွေများနေမှာကိုတော့ မလိုလားပါ။ ဥပမာ သာကေဆိုခြင်းပါ။

ပြည်ပသတင်းတွေ၊ ကမ္ဘာ့အခြေအနေတွေ လေ့လာပါ။ စိတ်ဝင်စားပါ။ မတားလိုပါ။ ကောင်းပါပေသည်။ အားပေးပါသည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်ဇာတိ၊ ကိုယ့်မွေးရပ်မြေ၏ အခြေအနေကို ပိုပြီးနားလည်အောင် ပထမလေ့လာကြစေချင်သည်။ ပထဝီတို့ သမိုင်းတို့မှာ စာသင်ခန်းထဲက စာသင်ခဲ့ပေါ်မှာပဲ ကျက်ရ ဖတ်ရမည့် အရာများသာမဟုတ်၊ မိမိ၏ အသည်းနှလုံးနှင့် ဦးနှောက်ထဲမှာပါ သိရှိစွဲ၍ ကိုယ့်တိုင်းပြည်၊ ကိုယ့်လူမျိုးကို မြတ်နိုးခင်တွယ်တတ်ရန် သင်ကြားခြင်းဖြစ်၏။

၁၉၄၆ခုနှစ် ကို မြန်မာ့ခရီးသွားနှစ်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ လူငယ်လူရွယ်အပေါင်းသည် မိမိမြို့ရွာ၊ ရပ်ကွက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်ပေါ်ဖြစ်စေ၊ မြစ်ခြားဖြစ်စေ၊ ဟိုချောင်းတစ်ဖက်၊ တောစပ်တို့ကို ဖြစ်စေ၊ ခင်ရာ မင်ရာ အစုအဖွဲ့ဖြင့် အပျော်လေ့လာရေးခရီးသွားထွက်ပြီး ရှုမြင်ခံစားစေချင်ပါ၏။ ချစ်ခင်စရာအရာသာကို တွေ့လိမ့်မည်။

ဒီဘက်ကမြက်ခင်းကို သိပ်ပြီးငုံမကြည့်မိတော့ဘဲ ဟိုဘက်ကမ်းက မြက်တွေက ပိုပြီးစိမ်းစိုနေတယ်ဟု (ILLUSION - အမြင်

မှားခြင်း) အလှအစွဲများနေသူ အချို့ရှိလာသောကြောင့် တင်ပြချခြင်းဖြစ်၏။ ကိုယ့်ပြည်၊ ကိုယ့်မြေကိုတော့ မိမိကိုယ်တိုင်ကပင် ရင်းနှီးထွန်းဝင်အောင် အားထုတ်ဖို့ရာ သင့်ပါသည်။

ထင်ရှားပြလို့ခြင်း လူ့သဘာဝ

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကျောင်းလူငယ်တစ်ယောက်သည် မောင်းပြန်သေနတ်ကို ကျောင်းသို့ယူလာပြီး သူ၏ ကျောင်းအတွင်း ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသော သူနှင့်သက်တူရွယ်သူ လူငယ်တစ်ရာ နှစ်ရာအုပ်စုထဲသို့ ဆိုင်းမဆင့် ငုံ့မဆင့် ပစ်ခတ်လိုက်လေသည်။

အတွဲလိုက် အဆက်မပြတ် တရစပ်ပေါ်ထွက်လာသော သေနတ်သံနှင့်အတူ အဝီစိပွက်သက်သို့ လူတွေအလန့်တကြား ပြေးလွှားကြ၊ လဲမြို့ကြ၊ သွေးသံရဲရဲ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရကြသည်။ ဘုရားသခင်ကယ်ပါ၊ ဘုရားကယ်ပါနှင့် အော်ရင်း အသက်ထွက်သွားသူတွေလည်း မြစ်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း အတုံးအရုံး၊ သေနတ်ဒဏ်ရာမှ သွေးတစ်မှိစိမှိ ထွက်ပြီး အော်ဟစ်ငိုညည်းနေသော လူငယ်လူရွယ်တွေလည်းမနည်း။ ဥဩဆွဲသံ အဆက်မပြတ်ပေးပြီး ရဲကား၊ သူနာပြုကားတွေ အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။ တရားခံကို ဖမ်းသည်။

လူနာတွေကို ဆေးရုံသို့ အမြန်ပို့ရန် စီမံကြသည်။ အလောင်းတွေကို အိတ်ရှည်တွေထဲထည့်ကြသည်။ အသုဘသယ်ယာဉ်ပေါ် တင်ကြသည်။

သေနတ်ပစ်ခတ်မှုကြောင့် မျက်စိရွှေ့မှောက်မှာပင် လူတွေ အသက်ပိညာဉ် ပျောက်သွားကြသည်။ ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရကြသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ ဖြစ်သည်။

ပုံပြင်မဟုတ်ချေ။

၁၉၉၀နှင့် ၂၀၀၀ပြည့်နှစ်များတွင်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မြောက်မြားစွာ ဖြစ်ခဲ့သော အခြေအနေပင်ဖြစ်သည်။

လူငယ်နှင့်သေနတ်။

အစုလိုက်အပြုံလိုက် ပစ်ခတ်မှု။

ဘာမသိ၊ ညာမသိ သေကျေမှုများ၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ ဘာကိုစကိုင့်ရမှန်းမသိအောင် လုံးချာလိုက်နေသော အလန့်တကြား ကြီးမားရွပ်ထွေးသည့် ပြဿနာဖြစ်၏။ တကယ့်အဖြစ်မှန်ဖြစ်၏။

တရားခံလူငယ်ကို မေးကြ၊ မြန်းကြသည်။ “ လက်တည့်စမ်း ကြည့်တာပါ - ဟိဟိ ” ဟု ပြုံးစိစိနှင့် ပြန်ဖြေ၏။

ရုပ်မြင်သံကြားဌာနတွေက သတင်းဦး၊ သတင်းထူးအဖြစ် တီဗီဗန်သားပြင်မှာ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အခင်းဖြစ်ပွားရာအထိ သေသေချာချာ ဇာတ်စုံခင်း၍ ရိုက်ပြကြသည်။ အိမ်တိုင်း၊ ဆိုင်တိုင်း၊ နေရာတိုင်း၌ တီဗီတွေကရှိနေကြသဖြင့် ပြည်သူလူထုက မိနစ်မဆိုင်း ကြည့်ခြင်ရသည်။ အံ့ဩကြသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားရသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားချင်သော နောက်ထပ်ကလေးတစ်ယောက်က အလားတူပင် သေနတ်ဆွဲပြီး မဆီမဆိုင်လူတွေကို အစုလိုက်အပြုံလိုက် ပစ်ခတ်ပြန်လေသည်။ လူတွေ ဘုမသိ ဘမသိ သေကျေကြရပြန်သည်။ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ စာစောင်တွေမှာ ဓာတ်ပုံမျက်နှာဖုံးအပြည့် သတင်း

ထူး စာလုံးမည်း၊ စာလုံးနီကြီးတွေနှင့် ဖော်ပြကြပြန်သည်။ ထိုသတင်းသည် ဟုန်းဟုန်းတောက်သော တောမီးပမာ ပြည်ထောင်စု၏ ပြည်နယ်အားလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားပြန်သည်။

နောက်ထပ် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားချင်သော လူငယ်တစ်ဦးက ထပြီး သေနတ်ကို ကျောင်းသို့ ယူလာတာ စာသင်နေသော ဆရာမပါမကျန် အလစ်အငိုက် တိုက်ခိုက်သကဲ့သို့ ရမ်းရမ်းကားကား ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ပြန်တော့သည်။ အမေရိကန်မှာလူ့အခွင့်အရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူများနိုင်ငံတွေကို စောင့်ကြည့်ပြီး ပြစ်တင်ဝေဖန်ရှုတ်ချနေရသည်နှင့် ဖတ်စက်မောနေ၏။ ၎င်း၏ ပြည်တွင်းရေး လုံခြုံမှုအခြေအနေမှာ ကြောက်ခမန်းလိလိ ယိုယွင်းပျက်ပြားနေ၏။

လူ့အသက်တစ်ချောင်းသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိစွာ အလွယ်တကူ သေပျောက်သွားနိုင်၏။ လုံးဝလုံခြုံမှုမရှိ။ သတ်သည့်လူက သတ်၊ လုသည့် လူက လု၊ ဆွဲပြီး မုဒိမ်းကျင့်သည့်သူကကျင့်၊ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အထူးပြောဆုံးသော တောကန္တာရကြီး ဖြစ်နေ၏။

ဆရာဆရာမတွေ၊ ကျောင်းနေဖက်မိတ်ဆွေတွေကို ဘာကြောင့်ဤကဲ့သို့ ရုတ်တရက်ချက်ချင်းရက်စက်စွာ ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ရသနည်းဟု လူသတ်တရားခံ လူငယ်ကိုမေးတော့ သတ်တာ သေတာ အဓိကမဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ “ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လုပ်ရတာလဲကွာ ”

ကျော်ကြားမှာမို့တဲ့။

Crime is the way to fame.

“ ရာဇဝတ်မှုလုပ်တာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတယ်ဗျ ” ဟု သူက ကျေနပ်နေသည့် မျက်နှာထားနှင့် ဖြေကြား၏။ ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။ သူ့အမည်၊ သူ့နေရပ်၊ သူ့လိပ်စာနှင့် သူ့အကြောင်းတွေကို ရေဒီယိုက

တစ်နာရီတစ်ခါ၊ တစ်နာရီတစ်ခါ အဆက်မပြတ် သူ့ရုပ်ပုံကြီးထိုးကာ ထိုးကာ အကြိမ်ကြိမ် ပြသပါလေရောသည်။ သတင်းစာတွေမှာလည်း သူ့ရုပ်ပုံ၊ သူ့ဇာတ်ပုံများသည် ပလူပျံ့အောင် ပါဝင်နေတော့၏။ အကျဉ်းခန်းထဲမှာ သူသည် ပျော်ရွှင်နေ၏။ သူ့အမည်ကို လူတွေကြားဖူးကြပြီ။ သူ့အမည်ကို တီဗီ၊ ရေဒီယို၊ သတင်းစာ၊ စာစောင်တွေက အထူးစာလုံးကြီးကြီးနှင့် ဖော်ပြခဲ့ကြပြီ။ သူက ထင်ရှားချင်သည်။ ယခုတော့ ထင်ရှားခဲ့ပြီ။ သေရောဘာဖြစ်သလဲ၊ သေတာဘာဆန်းလဲ၊ နာမည်ကျော်ချင်သည်။ ကျော်ပြီးပြီ၊ တော်ပြီ၊ ဟိဟိ- ကျေနပ်သည်။

လူသတ်တရားခံသည် ကျေနပ်ပုံပေါ်၏။ နောင်တမရ၊ သံဝေဂဝေးစွာ၊ ဘာမျှ ပူဆွေးဝမ်းနည်းခြင်းလည်းမရှိ။

Crime is the way to fame.

လူငယ်တွေကထင်ပေါ်ချင်သည်။ ထင်ပေါ်ချင်သဖြင့် ပြုမူတူးမြှတ် ဝတ်စားကြသည်။ ထက်ပေါ်ချင်သဖြင့် သံသေးသံကြောင် အော်တတ်သည်။

ထင်ပေါ်ချင်သဖြင့်ပင်လျှင် ပညာကို ကြိုးစားသင်ပြီး ဆုတွေ တံဆိပ်တွေရအောင် အားထုတ်သည်။ ထင်ပေါ်ချင်လို့ လူသတ်သည်။

မည်သူမဆို မေးခိုန်ခေါင်းငုံ့ပြီး မနေချင်။ ရင်ကိုကော့ ခေါင်းကိုမော့၍ ငါကွ-ငါဟာ တော်တယ်။ ကျော်တယ်ဟု အတ္တအစွမ်းပြလိုကြသည်။ (ကျွန်ုပ်ကတော့မထင်ပေါ်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ နောက်ကွယ်က လူမသိ သူမသိ နေချင်လှပါတယ်ဟု ဆိုကြသူများရှိပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အမှန်တကယ်ဘာရှိမှန်းကို သူမသိလို့ပါ)

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလိုခြင်းသည် ပုထုဇဉ်သဘာဝဖြစ်ပါသည်။ အပြစ်မတင်ပါ။ မှားသည်ဟုမဆိုသား၊ တားဆီး၍ မရ။

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားရန်အလို့ငှာ သူတစ်ပါးကို ပစ်ခတ်တိုက်
ခိုက်၊ အဓိပ္ပာယ်ကင်းစွာ ဖြတ်လမ်းဖြင့် နာမည်ထွက်ချင်သည့် လုပ်ရပ်
ကမ္ဘာခြင်းဖြစ်၏။ မိုက်မဲခြင်းဖြစ်၏။

သူတစ်ပါး အကျိုးကို ဆောင်ခြင်း၊ လူသားအများကောင်း
စားရေးကို လုပ်ဆောင်ခြင်း၊ လူမှုဝန်ထမ်းနှင့်ဘာသာရေးကုသိုလ်ပြု
လုပ်ငန်းများတွင် ပါဝင်ခြင်း အစရှိသည့် နည်းမှန် လမ်းမှန် အမည်ဂုဏ်
သတင်းကျော်စောခြင်းကို ရယူနိုင်ကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုပါသည်။ ၊

နိုင်ငံတကာသတင်းတူးနယ်
၁၆-၄-၂၀၀၀

အင်းဝခေတ်ဆီက ဝန်ကြီးတစ်ပါး

(၁၇) ရာစုကာလတွင် ဥရေပတိုက်သားတို့သည် အရှေ့အာရှ
တစ်လွှား ဆီသို့ သင်္ဘောကြီးများဖြင့် ကုန်သွယ်ရန်ရောက်ရှိ ခြေချ
ခဲ့ကြလေပြီ။ စပိန်၊ ပေါ်တူဂီ၊ ဒစ်ချ်၊ မြင်သစ်၊ အင်္ဂလိပ် စသည်တို့
ဖြစ်ပေသည်။

နယ်ချဲ့ကုလားဖြူ ငလင်ကာသည် မြန်မာပြည်ကိုစော်ကား
ကျူးကျော်လာသဖြင့် အင်းဝခေတ် အနောက်ဘက်လွန်မင်းကြားကြီး
က ဖြိုခွင်းနှိမ်နင်းတော်မူသည်။ မျက်နှာဖြူတို့ မာလာယုကျွန်း၊ ဘော်
နိုယို၊ ဖိလစ်ပိုင်စသည်တို့မှာ ဗိုလ်ကျချယ်လွယ်စပြုပြီဖြစ်သော်လည်း
အမြော်အမြင်ကြီးမား၍ ဘုန်းလက်နဲ့ ပြည့်စုံတော်မူသော ဤမင်းကြီး
၏ ကြိုတင်ကာကွယ်ချေမှုန်းခြင်းကြောင့် မြန်မာတို့ ကံကောင်းခဲ့ရ၏။

အနောက်ဘက်လွန်မင်း နတ်ရွာစံသော် ညီတော်သာလွန်မင်း
ခရစ်သက္ကရာဇ်၁၆၂၉ခုတွင် နန်းတက်တော်မူသည်။ အင်းဝမင်းဆက်
ပေါင်း(၃၀)ရှိသည့်အနက် အချို့မင်းများသည် သမိုင်းတင်လောက်

အောင် မထင်ရှား။ သာလွန်မင်းကြီးကြီးကား နန်းစံသက် ၁၉ နှစ်မျှသာ စိုးစံတော်မူသော်လည်း “ စစ်တမ်း ” စနစ်တကျကောက်ယူ၍ နိုင်ငံတော်ကို ခေတ်သစ်ထူထောင်နိုင်အောင် တည်ဆောက်ခဲ့သည့် ဘုရင်မင်းမြတ်တစ်ပါးဖြစ်လေသည်။ သာလွန်မင်းကြီးကြီး၏ ဆောင်ရွက်ချက်များသည် အမြော်အမြင်ရှိ၍ အတုယူဖွယ်ဖြစ်၏။

သာလွန်မင်းတရားကြီးလက်ထက်တော်၌ အားထားယုံကြည်ရသော ပညာရှိဝန်ကြီးသုံးပါးသည် ထင်ရှားသည်။ ဥညားကျန်းတော၊ ဘယဂါမဏီ၊ နန္ဒယော်ဓာတို့ဖြစ်ကြ၏။ နန္ဒမိတ်နှင့် သီရိလေယျကျော်ထင်ဟူသော ဝန်ကြီးနှစ်ပါးလည်းရှိခဲ့ပေသည်။ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားသော ဘုရင်တို့၏ ဆောင်ရွက်ချက်၏နောက်တွင် အမှုကို ကုန်စင်ပြီးမြောက်အောင် ထမ်းရွက်ကြကုန်သော အဖူး၊ အမတ်၊ နောက်လိုက်ဗိုလ်ပါတို့ အရည်အသွေးပြည့်ဝကြခြင်းသည်လည်း ပါဝင်၏။ ဥညားကျန်းတောဟု အမည်တွင်သော မွန်ဝန်ကြီးဖင်းညဲတရားတော်၏ အပြုအမူအဆုံးအဖြတ်တို့ကို သင်ခန်းစာယူနိုင်ရန် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ နမူနာဖြစ်ရပ်ငါးခု ကြည့်ပါစို့။

အင်းဝမြို့တံတား၌ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်တွင် လူတစ်စုချင်း ကပ်ရောက်ရှိလာ၏။ ဟေ့၊ ရပ် ဘယ်သူတွေလဲ။ အချိန်မတော်ဟု တံခါးမှူးက လှမ်းမျှော်၍ မေး၏။

“ ဟေ့၊ မာန်အောင်တံခါးမှူး၊ ဝန်ကြီးလာနေတယ်၊ တံခါးမြန်မြန်ဖွင့် ”

ဘယ်ကဝန်ကြီးလဲ၊ အာအဟွက် ဖွင့်ပေးရမှာလဲ ”

“ ဟကောင်၊ မာန်အောင်တံခါးမှူး၊ နှင်နားမလည်ဘူးလား။ ဝန်ကြီး ဥညားကျန်းတော၊ စစ်ကိုင်းဘက်က ပြန်လာတာ။ ခုချက်ချင်း တံခါးဖွင့်စမ်း ”

“ ဖွင့်မပေးနိုင်ဘူး၊ ခုလို သန်းခေါင်ဝန်ကြီးမျိုးကို ငါမသိဘူး။ ဒီအချိန်ဝင်ချင်ရင် မြို့ဝန်ဆီက ခွင့်ပြုချက်ပါမှသာ ဖွင့်ပေးနိုင်မယ် ”

ဘယ်သို့ပင်ပြောဆိုသော်လည်း မရ။ ဝန်ကြီးနှင့် နောက်ပါဝယ်သားများလည်း လက်လျှော့၍ အောင်ထွန်းတံခါးဆီသို့ မှောင်နှင့် ညည်းမည်း ဆက်လျှောက်သွားကြလေ၏။ အထက်ပါအတိုင်း တံခါးဖွင့်နိုင်သည်။

“ ဟေ့ အောင်ထွန်းတံခါးမှူး၊ ဝန်ကြီးဥညားကျန်းတော စစ်ကိုင်းကပြန်လာတယ်၊ တံခါးမြန်မြန်ဖွင့်စမ်း ”

အောင်ထွန်းတံခါးမှူးက အစစ်အမှန်သော်မှ များများမပြု။ အလွယ်တကူ လျှော့လျှော့လျှော့ ဖွင့်ပေးခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဝန်ကြီးက တံခါးမှူးနှစ်ဦးကို ခေါ်ယူကာမေးမြန်းလေသည်။ မာန်အောင်တံခါးမှူးကို ရှေးဦးစွာမေးမြန်းရာ-

“ ကျွန်တော်မျိုးသည် အာဏာကို မမီဆန်ဝံ့ပါ။ တံခါးဖွင့်မပေးခြင်းမှာ ဝန်မင်းထွက်ခွာသွားစဉ်က ဘယ်အချိန်ပြန်လာမည်ဟု အမှာအထားလည်း မရှိပါ။ ညအချိန်မှ ပြန်ရောက်မည်ဟု လူလွှတ်ပြီး ဤတင်အကြောင်းကြားထားခြင်းလည်း မရှိပါ။ ထို့ပြင်မသမာသူ သူပုန် သူတန်တို့က ဝန်မင်းဟန်ဆောင်၍ ဝန်ကြီးကဲ့သို့အမိန့်ပေးသော် တံခါးဖွင့်ပေးမိပါက အားလုံးဒုက္ခရောက်နိုင်ပါသည်။ ဤအကြောင်းများကြောင့် တံခါးဖွင့်မပေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား ”

ဝန်ကြီးက ချီးမွမ်းချီးမွမ်းသောအခါမှာ အံ့မြင့်လိုက်လေသည်။ အောင်ထွန်းတံခါးမှူးကိုကား စစ်မေးပြီးနောက် နောင်သတိ ဝိသိယပေါ်ဆရန် သတိပေးလေ၏။ မိမိကို သက်ညှာတူညီပေသည်ဟု ဆုမချ။ တာဝန်နှင့် ပတ်သက်၍ မိမိအပေါ်တွင်ဖြစ်စေ တိတိကျကျနှင့်

အမြော်အမြင်ရှိသူ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း၊ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းနှင့်အညီ လုပ်ဆောင်သူအား ချီးမွမ်းချီးမြှောက်လေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဝန်ကြီးဗညားကျွန်းတောသည် ဆင်ကိုမိ၍ ခမ်းထွက်ရာတွင် ချောင်းရေလျှင်တစ်ခုကို ဖြတ်သန်းစဉ် ဆင်ဦးမိငယ်ချွန်းချက်မှားသဖြင့် ဆင်သည်ရေနက်ရာသို့ဆွဲ၍ သွားသောကြောင့် ရေနက်ရေတော့မည့်အဖြစ် ရောက်ရှိလေ၏။ ဆင်ဦးမိသည် မရေမရာဖြင့် မထိန်းနိုင်ဘဲရှိချေသည်။

အဆုံး၌ ဝန်ကြီးကိုယ်တိုင်ချွန်းကိုယူ၍ ဆင်ကို ထိန်းချုပ်စေပါရာ ရေနက်မည့်ဘေးမှ ကင်းဝေးရလေသည်။ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ဆင်ဦးမိဖြစ်ပါလျက် ချွန်းချက်ကိုမျှ မသိနားမလည်သောဆင်ဦးမိကို ကွပ်မျက်လိုက်လေသည်။

သာမန်ခရီးမှာပင် အခက်တွေ့စေသည်။

စစ်မြေပြင်စစ်ပွဲဆိုလျှင် မုချဆွဲရပေလိမ့်မည်။ ဆင်ကို ဦးမိပါလျက် ဆင်ဦးမိမတတ်သူသည် စောစောသေသင့်၏။ အတတ်ပညာ၏ ကျွမ်းကျင်မှုကို ဝန်ကြီးကအလေးထားတော်မူ၏။

တစ်ရံရောအခါ မုဆိုးမအဘွားတို့တစ်ဦးသည် ဝန်ကြီးဗညားကျွန်းတောထဲသို့ ငိုငိုယိုယိုဖြင့် သူ၏ တစ်ဦးတည်းသောသား အရက်သေစာသောက်စားပြီး မအော့ကုသုကပေးလှသဖြင့် ဆုံးမပေးပါဟု လာရောက်အပ်နှံ၏။ ကောင်းပြီထားခဲ့၊ နေရပ်ခဲ့ဟုဆိုကာ သင့်တော်ရာထား၍ ဆုံးမပဲပြင်စေသည်။ မအော့ကလိမ္မာပြီဟု ကြားရသော သားသည် ပြန်ခေါ်ခွင့်ပေးပါ။ သူ့သားကိုလွှမ်းဆွတ်လှသဖြင့် ပြန်ခေါ်ပါရစေတောင်းပန်၏။ အေး၊ ခေါ်ယူစေဟု ခွင့်ပြု၏။

မကြာမီအဘွားတို့သည် အရက်မူးနေသောသားကို လက်မလှက် “ဝန်ကြီးဘုရား၊ ဒီမေး၊ ငမိုက်ကို ဆုံးမပေးပါဘုရား၊ မူးမူးနွဲ့နွဲ့

အမေတို့ကို နှိပ်စက်နေပြန်ပါပြီဘုရား” ဟု တိုင်ကြားလာပြန်၏။
~~အေး~~ ထားခဲ့ဟု ဝန်ကြီးမိန့်ဆို၏။

အချိန်ကာလတစ်ခုမျှကြာပြန်သော် အဘွားတို့က သားကို လွှမ်းဆွတ်သဖြင့် တွေ့ပါရစေ၊ လိမ္မာလာလျှင်ပြန်ခေါ်ပါရစေတောင်း ပန်ပြန်လေ၏။ ဝန်ကြီးဗညားကျွန်းတောက မိဘကို ဒုက္ခပေးသူအား အဆုံးအထိ ဆုံးမပေးခဲ့ပြီ၊ မရှိတော့ဟု မြေကြားလေ၏။ ဝန်ကြီးသည် မိခင်ဆုံးဖြတ်ရာ၌ ဤကဲ့သို့တိကျဖြတ်သားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ပေတည်း။

အခါတစ်ပါးတွင် ဝန်ကြီးဗညားကျွန်းတောကိုယ်တိုင် (စစ်သူကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်သည်နှင့်အညီ) လေ့ကျင့်သည့်အနေဖြင့် ဆင်တစ်စီးအား ချွန်းကုန်ဖွင့်လျက်တစ်နာရီခိုင် ၇၀/၈၀ နှုန်းမျှ အပြေးစီးနှင့်၍ လာနေစဉ် ရွာထိပ်ရွာဝမှ ဆီသည်မိန်းမငယ်တစ်ဦးချက်ချင်း ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာရာ ချွန်းချိတ်၍ ဘရိတ်ကို မိုင်ကုန်အုပ်လိုက်ရလေသည်။ ဆင်လည်းခြေစုံကန်၍ အရှိန်အမြန်သပ်ပြီး ရပ်နိုင်သဖြင့် မိန်းမငယ်အား မနင်းမိ ရပ်တန့်သွားလေ၏။

“ဟဲ့ သူငယ်မ ငါဆင်စီး ချွန်းကိုင်ကျွမ်းကျင်ပေလို့ နင်မသေတယ်ဟ၊ သို့မဟုတ်လျှင် ”

“တို့ ဒါတော့ ကျွမ်းကျင်ရာ လိမ္မာကြတာပါပဲ ဘုရား”
ဟုဆိုသည်မကခပ်စွာစွာပြောလျက် ခမ်းဆက်သွားလေ၏။ ဝန်ကြီးမကျေနပ်။ နောက်ပါငယ်သားများကို ညွှန်ကြား၍ ဆီသည်မကို ခေါ်ယူစစ်မေး၏။ နင်ပြောတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ မြေစမ်း။

ဆီသည်မက ဝန်ကြီးကိုလက်သန်းမျှသာရှိသော ဆီဘူးထဲသို့ ဆီကိုမဖိတ်မစင်အောင်ထည့်ပေးပါဟု တင်လျှောက်၏။ ဝန်ကြီးလောင်းထည့်၏။ ဖိတ်၏။ ဝေးဝေးမြှောက်၍ထည့်၊ ဖိတ်၏။ နီးနီး ဆွှတ်၍ထည့် မဝင်၊ မည်သို့ထည့်ထည့်ဘေးမှာ ပေကျံ၏။

ဤသို့ထည့်ရပါသည် ဝန်မင်းဘုရားဟု ဆိုသည်မကမြောက်
၍ကျွမ်းကျင်စွာထည့်ပြရာ ဆီတစ်စက်ကလေးမှ မယို၊ မဖိတ်၊ ဝန်ကြီး
လက်တွေ့မြင်ပြီ။

ကျွန်မဆိုသည်ဖြစ်၍ ဆီထည့်၊ ဆီလောင်းကျွမ်းကျင်ရပ်
သည်၊ ဝန်မင်းလည်း စစ်သူကြီး စစ်အကြီးအကဲဖြစ်သဖြင့် ဆင်းစီး
ကျွမ်းကျင်ရပါမည်။ မိမိကျွမ်းကျင်ရာလိမ္မာကြသည်မှာ မဆန်းဟု ဆိုလို
ပါသည်ဘုရားဟု ရဲဝံ့စွာပင်တင်လျှောက်လေ၏။

ဝန်ကြီးနှစ်သက်လက်ခံ၏။ ဆီသည်မအား အဝတ်အစား
စသည်များဆုတော်မူ၏။

မန်ကျည်းရွက်နုချိန်ဖြစ်၍ တစ်ခုသော နွေရာသီမှာကာလ
သားသမီး အစိတ်သုံးဆယ်ကျော်တို့သည် ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့်ရွာပြင်
ယာခင်းထဲရှိကြီးမားသော မန်ကျည်းပင်ကြီးများပေါ်၌ မန်ကျည်းရွက်
ကို ခူးနေကြလေသည်။ သီချင်းများပင်အော်ဆိုလျက်။

မြင်းကို ကိုယ်စီ စီးကာ ဝန်ကြီးဗညားကျန်းတောသည် နယ်
မြေလှည့်လည် စစ်ဆေးတော်မူရာ နောက်လိုက်နောက်ပါများနှင့်တကွ
မန်ကျည်းရွက်ခူးသူများကို အဝေးမှမြင်မိသောအခါ -

“ဟဲ့ နောက်ပါများ၊ ဟိုလူတွေကို ဆူပူဆဲရေး၍ ခြိမ်းခြောက်
မောင်းချချေ ” ဆို၏။

အခြံအရံငယ်သားများလည်း အော်ဟစ်ဆဲဆို ငေါက်ငန်း၍
မြင်းဖြင့် ချည်းကပ်သွားသော် ရွာသူရွာသား မန်ကျည်းရွက်ခူးသူများ
လည်း ဝဇ္ဇန်းသုန်းကားဆင်းသက်ကာ ထွက်ပြေးကြကုန်၏။

လူရွယ်တစ်ယောက်ကားမဆင်း၊ လှံနှင့်ထိုးမည်၊ မြားနှင့်ပစ်
မည် ခြိမ်းခြောက်သော်လည်း မဆင်းသက်၊ ဝန်ကြီးရောက်လာ၍

ကောင်းစွာ ခေါ်မှဆင်းလာ၏။ မင်းဘုကြောင့် မပြေးသလဲဟု မေး
သောအခါ-

“ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဆင်းရဲသည်။ သူ့ဥစ္စာလည်းမခိုး၊
မတရားတာလည်းမပြု။ ရာသီအလိုက် မန်ကျည်းရွက်နုပေါ်ချိန်မှာ
ခူးကြသည်။ ဘာမှအပြစ်မရှိ၊ ဘုရင့်တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီးအုပ်ချုပ်သူ
တို့က ပြည်သူပြည်သားအပေါ် မတရားသဖြင့် နှိပ်စက်ရန်အကြောင်း
မရှိ၊ ထို့ကြောင့်မင်းချင်းတို့ ဆဲဆိုပြီး အဆင်းခိုင်းခြင်းကို မလိုက်နာခြင်း
ဖြစ်ပါသည်ဘုရား။ ”

ဟုတည်ငြိမ်စွာဖြင့် လျှောက်တင် ပြောကြား၏။

ဝန်ကြီးသဘောကျ နှစ်သက်တော်မူ၏။

“အေး မင်းလို ဆင်ခြင်တုံတရားရှိပြီး ရဲရင့်တည်ကြည်သူကို
စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး ချီးကျူး၊ ချီးမြှောက်လို၍ ပြုခြင်းပါကွယ် ”

ဟုဆိုကာ အမှုထမ်းအဖြစ် ခေါ်ဆောင်ခန့်အပ်လိုက်သည်
ဆို၏။ လူ၏ အရည်အသွေးကို စမ်းသပ်စစ်ဆေး၍ မှတ်ကျောက်တင်
တတ်သည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း(၃၀၀)ကျော်က ဖြစ်ရပ်များသည်
မျက်မှောက်ကာလအတွက် သင်ခန်းစာများဖြစ်ပါသောတည်း။

စိမ်းရောင်လွင်စဉ်စင်း
(ဧပြီလ၊ ၂၀၀၀)

ခရေတို့အကျိုးနှင့်ခရေရည်အကျိုး

ယနေ့နံနက်စောစော အရုဏ်မတက်မီ ကျွန်တော်တို့ တစ်
အိမ်သားလုံး အိပ်ရာမှ ထကြသည်။ အမေအညာသို့ပြန်မည်။ (၆:၄၀)
နာရီမှာ ထွက်မည့် ရန်ကုန်-ညောင်ဦး လေယာဉ်ယုံဖြင့် လိုက်ပါရမည်။
လေဆိပ်သို့ (၅:၃၀)နာရီရောက်ရမည်။ အိမ်မှ ၅နာရီ မထိုးမီ ထွက်နိုင်
ရမည်။ ထို့ကြောင့် ၄နာရီကျော်ကျော်မှာ အားလုံးနီးနေကြလေပြီ။

ကျွန်တော် အမေကို မည်မျှမြတ်နိုးလေးမြတ်သည်ကို တစ်
အိမ်သားလုံးနားလည်သည်။ ကျွန်တော်ချစ်သောအမေကို တစ်မိသား
စုလုံးက ဂရုစိုက်ကြသည်။ အမေ ဘယ်ဘက်ပေါင်နိုးကျိုးသဖြင့် တစ်
မတော်အရိုးအထူးကုဆေးရုံကြီးမှာ တစ်လခွဲတင်၍ ကုသခဲ့ရသည်။
အရိုးပါရဂူဆရာဝန်ကြီးများ၏ မေတ္တာစေတနာနှင့် ခေတ်မီဆေးဝါး
ပညာတို့၏ အစွမ်းသတ္တိကြောင့် ယခုအခါ အနာရောဂါပျောက်ကင်း
ခဲ့ပြီဖြစ်ရကား အိမ်မှ အညာရပ်ထဲ မွေးဇာတိ၊ ကြီးနိဗ္ဗာသို့ ခယ်မနှင့်
အမေကို လေဆိပ်လိုက်ပို့ရပါမည်။

ကျွန်တော်သည် ခပ်မူထမ်းအဖြစ် (၂၇)နှစ် တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ခဲ့သည်။ ခပ်မူထမ်းဟောင်းဖြစ်သည်။ ခပ်မူထမ်းကောင်းတံဆိပ်
ရရှိခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။ ထိုခပ်သည်၏ ဖွေးမိခင်သည် တပ်မတော်
ဆေးရုံတွင် ဆေးဝါးကုသခွင့်ရသည်။ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတို့၏ ဖြူစင်
သောစေတနာကို ကျွန်တော်အနီးကပ်မြင်တွေ့ရသည်။ အသပြာ
အတွက် လစာအတွက် ဤမျှ အပင်ပန်းခံ၍ ဆောင်ရွက်နေကြခြင်း
မဟုတ်။ မိမိအလုပ်ကို မိမိမြတ်နိုးဂုဏ်ယူစွာဖြင့် တိုင်းပြည်အတွက်၊
တပ်မတော်အတွက် ထမ်းရွက်လုပ်ဆောင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ တိုင်း
ပြည်၏တာဝန်ကို ကျရာနေရာ၌ “ ဦးလည်မသုန် ” အသက်ပေး၍
ထမ်းခဲ့ခြင်းအတွက် ယခုကဲ့သို့ အမေကို ပြုစုကုသခွင့်ရသဖြင့်လည်း
မိမိ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ပေစွာ နိုင်ငံတော်အတွက် နေ့ညမရှောင် နယ်စွန်
နယ်ဖျား၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ အနစ်နာခံခဲ့ရခြင်းများသည် ထိုက်တန်ပေ
စွာ ကျေနပ်လှ၏။

အနစ်နာခံခြင်း၊ စွန့်လွှတ်ခြင်းများအတွက် မည်သည့်အရာမှ
အချည်းနှီးမဖြစ်ပါဟု နောင်လာနောက်သားများအတွက် မှတ်သားစရာ
ပြောစရာကျန်ပါ၏။

အမေနေကောင်းလာပြီမို့ မိသားတစ်စုလုံး ဝမ်းသာကြည်နူး
ကြသည်။ အမေကိုပွေ့ချီ၍ ကျွန်တော်ကားပေါ်သို့ တင်၊ ကားဖြင့်
(၅) နာရီမထိုးမီပင် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ပြည်လမ်းမကြီး၊ ပြည်သူ့ရင်ပြင်
အရောက်တော့ မီးရောင်တွေဝင်းလက်ထွန်းထိန်နေသော ရွှေတိဂုံ
ဆာတော်မြတ်ကို ဖူးမြော်ရသည်။ အမေ ရွှေတိဂုံဘုရားကို တွေ့လား။
အမေညာဘက်ကြည့်လိုက်ပါဆိုတော့ အမေလက်အုပ်ချီကန်တော့
မည်။

“အသက်(၈၀)ကျော်မှ ဘုရားဖူးလည်ရတယ်၊ ပုဂံ-ညောင်ဦး ဘုရားတွေလဲ ဖူးရတယ်။ ငါလိုလူ ဇနီးရှိဘူးကွာ” ဟု အမေက ဝမ်းသာ အားရမည်ကြွေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လူလှ ရယ်ကြရသည်။ အမေကို ကြည့်၍ ကျွန်တော်တို့ဝိတိဖြစ်ရသည်။

မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်ရောက်သော် ကျွန်တော်တို့ ပြင်ပဆေးရုံမှ ဓေတ္တဌားလာခဲ့သော ဘီးပါသည့်ကုလားထိုင်ဖြင့် အမေကိုတင်၍ ပြည်တွင်းခရီးသည်များ နားနေဆောင်အထိ တွန်းခဲ့ကြသည်။ ကော့သောဝါ၊ ညောင်ဦး၊ မန္တလေးခရီးသွားမည့် ခရီးသည်တွေကား လေးငါး ရာနီးပါးမျှ ချီမည်ထင်ရသည်။ ခန်းမထဲမှာ ပြည့်နေ၏။ ထိုင်ခုံနေရာ လွတ်ပင်မရှိ။ နိုင်ငံခြားသား တိုးရစ်တွေများပါ၏။

နိုင်ငံခြားသားခရီးသည် ကျား၊ မ၊ ကလေး၊ အရွယ်မျိုးစုံ ပုပုလည်းပါ၊ ဝဝလည်းရှိ၊ ရှည်ရှည်လည်းတွေ့ရ၊ အားလုံးကတော့ အသားဖြူကြ၊ နှာခေါင်းချွန်ကြ၏။ အမေသည် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထိုင်၍ နိုင်ငံခြားသားများ ပျားပန်းခတ်သွားလာနေကြပုံကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့က အနွေးထည်တွေ၊ ဂျာကင်တွေဝတ်နေသော်လည်း နိုင်ငံခြားသား ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေကတော့ ဘောင်းဘီတိုနှင့်ပါတကား။ အတော် အရည်ထူပါကလား။

ကြည့်စမ်း . . . ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ များလိုက်တာ။ တစ်ခါမှ နိုင်ငံခြားသားတွေ ဤမျှ ထူနှင့်ထည်နှင့်စုစုထေးဝေးမတွေ့ဖူးချေ။ ကလေးလည်းပါသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပြီး ဝဝတုတ်တုတ်ကြီးနှင့် တုတ်ကောက်ထောက်ပြီး လာရသူလည်းပါသည်။

ဤအချိန် ဤရာသီဥတုမျိုးကို ဥရောပတိုက်သားတွေကြိုက်သည်။ အရှေ့တောင်အာရှကို အများဆုံးလာရောက်လည်ပတ်တတ်သည်။ မြန်မာပြည်၏ ဆောင်းရာသီသည် သူတို့အတွက် အနေတော်ပဲ။

ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားလုပ်ငန်း ပိုမိုတိုးတက်ကျယ်ပြန့်လာမည်ကတော့ မလွဲမသွေ အလွန်သေချာလေသည်။ လေဆိပ်နားနေခန်း ထိုင်ခုံများ ပင် ဦးရေတိုးဖို့ လိုကောင်းလိုပေမည်။ ကျွန်တော်တို့လေဆိပ်ရှိ အကောက်ခွန်၊ လူဝင်မှု၊ လုံခြုံရေး၊ ပို့ဆောင်ရေး အစရှိသည့် ဌာန အသီးသီးရှိ ဝန်ထမ်းများသည် ဝန်ဆောင်မှုအရည်အသွေး ယခုထက် ပိုမို မြင့်မားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါသေးသည်။

မကြာသေးမီကဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ခေါင်းဆောင်ပြီး (၅)ဦးပါသော လေ့လာရေးအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ပြည်ပခရီးစဉ် တစ်ခု ထွက်ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ထောက်နားသော လေဆိပ် တစ်ခုတွင် လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလျှင်ဆင်းခြင်း၊ ဘီးတပ်ကုလားထိုင် တစ်ခု အသင့်ရရှိသည်။ အဖွဲ့ဝင်ဆရာမကြီး ဒေါ်ရင်ရင် (စောမုံညင်း) မှာ အသက်(၇၀)ကျော်ပြီ၊ ဇူးနာသည်။ ခရီးဝေးဝေး မလျှောက်နိုင်ရှာပေ။ အဆင်သင့်တွေ့ရသည့် ကုလားထိုင်ဘီးပေါ် တင်ပြီး တွန်းလာခဲ့ကြ သည်။

ကျွန်တော်တို့ မတွန်းရပါ။

လေဆိပ်က လေဆိပ်ဝန်ထမ်းတံဆိပ်ပါသော ဝတ်စုံနှင့် လူငယ်လေးတစ်ဦးက အစအဆုံး တွန်းယူခေါ်ဆောင်လာပါသည်။ အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်ပါသော စာရေးဆရာမ ‘မစန္ဒာ’ က ကျွန်တော့ကို တိုးတိုး ပြောသည်။

‘ကိုနိုင်ရေ၊ တွန်းတဲ့ကလေးကို ပိုက်ဆံပေးရမယ်ထင်တယ်။

ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ’

‘မမချို့ သင့်သလောက်ပေးပါလေ . . . အခြေအနေတော့

ကြည့်ဦး၊ ပေးလိုက်မှ ခိုင်းရာကျမလား။ မပေးဘဲနေရင် မသိတတ်ရာ တဲ့မလား။ မမချို့ သင့်သလို လုပ်ပေရော့’

စာရေးဆရာမ မစန္ဒာမှာ ကျွန်တော့်အစ်မဝမ်းကွဲနှင့် စက်မှု တက္ကသိုလ်ကျောင်းနေဖက်၊ အဆောင်နေဖက်ဖြစ်သဖြင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ကပင် သိကျွမ်းခဲ့သည်။ အမည်ရင်း ဒေါ်ချိုချိုတင် ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားဘဝကပင် မမချိုဟု ခေါ်ခဲ့၏။

မစန္ဒာမှာ ရုရှား၊ စင်ကာပူ၊ မလေးရှား စသည့်နိုင်ငံများစွာကို သွားဖူး၊ ရောက်ဖူးသူဖြစ်၍ ရေလည်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်နှင့် တွန်းပို့ပေးသူအတွက် အဖိုးအခ ပေးရမည်လား၊ မပေးရဘူးလား မခွဲခြားတတ်ပေ။ ဤလေဆိပ်က ဤဝန်ဆောင်ခကို ယူသလား၊ မယူသလား ကျွန်တော်မသိပေ။ မေးရအောင်လည်း စကား မပေါက်ပေ။ အခြေအနေကြည့်လုပ်ရမှာပဲ။

အတိုချုပ်ရသော် ပိုက်ဆံမပေးရပါ။

ဘီးတပ်ကုလားထိုင် ငှားခမပေးရပါ။ အခမဲ့ဖြစ်ပါသည်။ တွန်း သူ လူငယ်ကိုလည်း အခကြေးငွေပေးစရာမလိုပေ။ မပေးခဲ့ရချေ။

ထိုနိုင်ငံတကာလေဆိပ်၏ စေတနာပါသော ဝန်ဆောင်မှု ကိုတော့ အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်ပေ။

'Wheel Chair' ဘီးပါသော ကုလားထိုင်နှင့် လူတို့ လူမင်းကို တွန်းပို့သယ်ယူ ပေးရသဖြင့် ငါးဒေါ်လာပေးပါဆိုလည်း ပေး မှာပါပဲ။ ဆယ်ဒေါ်လာကျသည်ဟုတောင်းလျှင်လည်း ပေးရမှာပါ။ သို့ ရာတွင် မေတ္တာဖြင့် ထိုလေဆိပ်က ဝန်ဆောင်မှုပေးခဲ့သည်ဆိုတော့ ကျေးဇူးမမေ့နိုင်တော့ပေ။ ရေရှည်တည်တံ့မည့် "ဂုဏ်သတင်း" ကို သူတို့က ယူလိုက်ချေပြီ။

ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာရှိသည့် လေကြောင်း၊ လေဆိပ်၊ ကား၊ ရထား၊ ရေကြောင်းအစရှိသည့် သယ်ယူပို့ဆောင်မှု၊ ဝန်ဆောင်မှု

အသီးသီးတို့သည် မိမိ၏ "ဂုဏ်သတင်း" ကို တန်ဖိုးထားတတ်ဖို့ရာ အရေးကြီးပါသည်။ မူးစု၊ ပဲစု ဂရုပြုရမှာ မှန်သော်လည်း "အနုတ် မတ်သဖြင့် ခွက်ယှက်တတ်သည်" ဟူသော ရှေးဆိုရိုးစကားလည်း ရှိ ပေသည်။ နေရာတကာငွေမျက်နှာချည်းမကြည့်သင့်ပေ။ ငွေရရေး ဆောင်ရွက်သည်ခြင်းအတူတူ ရေတို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ တစ်ကျပ်ရမည် ကို မက်မောခြင်းထက် တစ်ကြိမ်လျှင် ဆယ်ပြားသာ ယူပြီး အကြိမ် တစ်သန်းရမည်ဆိုပါက ရေရှည်ရမည့် ငွေကျပ်တစ်သိန်းကို ယူရမည် မဟုတ်ပါလား။

ရန်ကုန်၊ မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်၏ ကောင်းသတင်းကို ကမ္ဘာတစ် ဝှမ်းမွှေးဖွဲ့သင်းကြိုင်အောင်ယခုထက်ပိုမို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေဟု ကျွန်တော်ဆန္ဒပြုမိသည်။ အမေသည် ရန်ကုန်-ညောင်ဦး လေယာဉ် ခရီးစဉ်ဖြင့် အညာမြေသို့ချောမောစွာ ပြန်၍ သွားလေသည်။ လေဆိပ်ရှိ ဝန်ထမ်းအားလုံး၏ စေတနာပါသော ကူညီပေးမှု အားလုံးကို ကျေးဇူး တင်ပါသည်။

နံနက်ခင်းသတင်းဂျာနယ်
(၂-၂-၂၀၀၀)

တို့ချစ်တဲ့ တို့ရဲ့တပ်မတော်

လူလူချင်း အတူတူပင်။

သို့ရာတွင် လူချင်းအတူတူဆိုသော်လည်း အသက်ရှူကျော
ကွဲသေးသည်။

ထို့အတူပဲ ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် တပ်မတော်တွေ နိုင်ငံအသီးသီးမှာ ရှိကြ
သည်။ ချမ်းသာသောနိုင်ငံမှာလည်း တပ်မတော်ရှိသည်။ ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံ
မှာလည်း တပ်မတော်ရှိသည်။ တပ်မတော်ချင်းတော့မတူကြပေ။
တပ်မတော်တွေမှာ ပေါက်ဖွားလာပုံ၊ ဖြတ်သန်းလာပုံ၊ တည်ဆောက်ကြ
ပုံ၊ လေ့ကျင့်ကြပုံမတူကြ။ အသက်ရှူပုံချင်းကွဲလေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏
မြန်မာ့တပ်မတော်သည်လည်း သီးခြားဝိသေသ လက္ခဏာများရှိပေ
သည်။ တစ်ခုသာကေ တင်ပြပါရစေ။

တပ်မတော် တော်တော်များများတွင် အရာရှိက အရာရှိ
သင်တန်းမှဆင်းသူများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။ အခြားအဆင့်က အခြား
အဆင့်သင်တန်းအမျိုးမျိုးမှ ဆင်းသူတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။ အခြား

အဆင့်သည် အရာရှိမဖြစ်နိုင်။ ရဲဘော်သည်စစ်ဗိုလ်မဖြစ်။ ဆရာသည်
အရာရှိမဖြစ်။ တပ်သား၊ တပ်ကြပ်၊ အရာခံတို့သည် မိုးပျံအောင်တော်
နေစေဦး၊ ပြန်တမ်းဝင်အရာထမ်းအဆင့် ဖြစ်ခွင့်မရှိ။

အလွန်တရာနည်းပါးလှသောတိုင်းပြည်အချို့မှာ သူတို့၏
သီးခြား ဝိသေသလက္ခဏာအရ ထူးခြားချက်တွေရှိကြသည်။ ဥပမာ-
အစုရေး တပ်မတော်နှင့် လက်ရှိ မြန်မာ့တပ်မတော်တို့တွင် တပ်သား
သည် ရာထူးအဆင့်၊ အဆင့်ဆင့်တိုးမြှင့်ချီးမြှောက်ခံခွင့်ရရှိသည်။
တပ်မတော်(ကြည်း) သို့မဟုတ် တပ်မတော်(ရေ)၊ သို့မဟုတ် တပ်မတော်
(လေ)မှာ အနိမ့်ဆုံး အဆင့်ဖြစ်သော တပ်သားအနေဖြင့် ဝင်ရောက်
တာဝန်ထမ်းသူသည် ဗိုလ်အရာရှိဖြစ်လာနိုင်၏။ တပ်ကြပ်၊ တပ်ကြပ်ကြီး
စသည် အဆင့်ဆင့်မြှင့်တင်ပြီး ဗိုလ်၊ ဗိုလ်ကြီးဖြစ်နိုင်၏။ လက်တွေ့
သာကေအားဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်၊ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး စသည့် အဆင့်များ
အထိ တပ်သားရဲဘော်အချို့သည် တာဝန်ကြီးကြီး ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူး၏။
ထမ်းဆောင်နေကြ၏။

သာမန်ရဲဘော်စစ်သည်တော်သည် နောင်တစ်ချိန်မှာ စစ်ဗိုလ်
ချုပ်ကြီး ဖြစ်ခွင့်ရှိသော တပ်မတော်အနည်းငယ်တွင် မြန်မာ့တပ်မတော်
သည်ပါဝင်၏။ အောက်ဖော်ပြပါ တပ်မတော်၏ အစဉ်အလာ နှင့်
(၁၂)ရပ်ကို လိုက်နာကျင့်ကြံသော စစ်သည်အားလုံးသည် အနာဂတ်
မှာ အရာရှိ အကြီးအကဲ မလွဲမသွေ ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်-

- (၁) မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ထက်သန်မြင့်မား
- (၂) စည်းကမ်းကောင်းမွန်
- (၃) သစ္စာရှိ
- (၄) စည်းလုံးညီညွတ်

- (၅) စွမ်းရည်ရှိ
- (၆) စွန့်လွှတ်စွန့်စား
- (၇) ကိုယ်ကျိုးကို ပမာနမထား
- (၈) စိတ်ဓာတ်မြင့်မြတ်
- (၉) အခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားနိုင်သည့် ရဲစွမ်း သတ္တိရှိ
- (၁၀) အပင်ပန်းအဆင်းရဲခံနိုင်
- (၁၁) ငွေ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယရှိ
- (၁၂) ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါးကို အမြဲတမ်းဦးထပ်ပန်ဆင်။

ဤအစဉ်အလာကောင်းများကိုဆက်လက်ထိန်းသိမ်းသော အရာရှိ၊ အရာခံ၊ အကြပ်၊ တပ်သားတို့အား ရာထူးအဆင့်ဆင့် ဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူးအဆင့်ဆင့် ချီးမြှင့်မြှောက်စားသည်။ တပ်မတော်သားများသည် ဤကောင်းမြတ်သောအစဉ်အလာကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်း ကြလျက်ရှိ၏။

၁၉၉၉ခု၊ မေလ ၁၄ရက်တွင် ဗထူးတပ်မြို့၌ တပ်မတော် (ကြည်း) ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းက သားကောင်းရတနာများကို (၆)လ လေ့ကျင့်ပေးပြီး မွေးထုတ်လိုက်၏။ ဗိုလ်လောင်းသင်တန်းအမှတ်စဉ် (၁၀၀)သင်တန်းဆင်းပွဲကို စစ်ရေးပြကွင်းကြီး၌ ကျင်းပသည်။ သူတို့သည် အတိတ်တစ်ချိန်က ကတုံးပြောင်၊ ပိန်ညောင်ရိုးနှင့် စစ်သားစု ဆောင်းရေတပ်မှ လေ့ကျင့်ရေတပ်အသီးသီးသို့ တပ်သားလောင်းအဖြစ် ပို့ပေး လိုက်သည့် လူငယ်လေးတွေဖြစ်၏။ ယနေ့တော့မူ ဒေါက်ပြုဗိုလ် လောင်းတွေအဖြစ် ရင်ကိုဖွင့်၍ မေးကို တင်းတင်းဆွဲထားသည်။ စစ်ရေးပြမှာ စက်ရုပ်ကလေးများကဲ့သို့ တိတိကျကျညီညာသည်။ ကြည်၍လှနေသည်။

ဗုဒ္ဓိယတပ်မတော်ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်နှင့် ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်(ကြည်း) ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမောင်အေးကိုယ်တိုင် မိန့်ခွန်းအမှာစကား မိန့်ကြားပြီး သင်တန်းဆင်းပေးသည်။

ထိုနေ့က ဗထူးမှာ ဖိုးလည်းမရွာပေ။

ထိုအချိန်က ဗထူးစစ်ရေးပြကွင်းထဲ၌ နေလည်းမပူချေ။ တိပ်ကွမ်းဆိုင် မထူမပါး၊ ဖုံးအုပ်ထား၏။ စူးစူးရှရှနေမပူသကဲ့သို့ မှောင်မှောင်မည်းမည်းလည်းမဟုတ် သာယာလှပသော နံနက်ခင်းတစ်ခုကို သဘာဝက ပေးအပ်ခဲ့၏။

ရဲဘော်မှသည် နိုင်ငံတော်ပြန်တမ်းဝင် အရာရှိဖြစ်လာသူတွေကို နွေအကုန်၊ ဖိုးအကုန်၊ ရွမ်းကုန်ပြင်မြင့်မိုးဦးရာသီက ကြည်နူးစဖွယ် ကြိုဆိုသည်။ အခက်အခဲအမျိုးမျိုး၊ အကြပ်အတည်းအမျိုးမျိုးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ဖြတ်သန်းတောင်မြင်ခဲ့သော အရာရှိလောင်းများ၏ မျက်နှာသည် နုပျိုစွာ သန့်စင်နေကြ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမောင်အေးက မေတ္တာသံစာပြည့်စာပြော၍ မှာသန့်မှာထိုက်သော အမှာစကားတို့ မိန့်ကြား၏

“ ရဲဘော်တို့-

ရဲဘော်တို့ဟာ တစ်ဦးချင်းစံပြဖြစ်သမျှ ခေါင်းစာဆင်ဘဝတို့ ရရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ဦးချင်းစံပြဖြစ်ဖို့အတွက် တပ်မတော်သားတိုင်းလိုက်နာရမယ့် စစ်သည်တော်ကျင့်ဝတ်ကို ခါးဝတ်ပုဆိုးပမာ မြဲမြံစွာ လိုက်နာကျင့်ကြံဖို့ လိုတယ်။ ခါမှသာ စည်းကမ်းရှိပြီး ကိုယ်ကျင့်ထရားတောင်းလာမှာ ဖြစ်တယ်။ ထို့အတူပဲ လက်အောက်ခံအကြပ်၊ ထပ်သားအားလုံးကလည်း စစ်သည်တော်ကျင့်ဝတ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ လိုက်နာအောင် ကြပ်မတ်ပေးရမှာဖြစ်တယ်။ ခါမှသာ တပ်ဖွဲ့တစ်ခုလုံးဟာ တစ်

မတော်ရဲ့ စားဆယ်ပါးနဲ့ ပြည့်စုံခြင်း၊ အခြေခံအရည်အချင်းငါးပါးနဲ့ ပြည့်စုံခြင်းဆိုတဲ့ အရည်အသွေးတွေကို ရရှိလာမှာဖြစ်တယ်။ ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမောင်အေးက ခေတ်မီအင်အားတောင့်တင်းသည့် အရည်အချင်းပြည့်ဝ၍ စွမ်းရည်ထက်မြက်သော တပ်မတော်ဖြစ်အောင် တည်ဆောက်ကြဖို့လည်း မှာကြားသည်။

“ တို့နိုင်ငံလုံး နိုင်ငံငယ်တွေအနေနဲ့ အရေးကြီးလာရင် ကိုယ့် စားကိုယ်တိုးပြီး ကိုယ့်နိုင်ငံကို ကာကွယ်နိုင်အောင် လုပ်ဆောင်ကြ ရမှာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် တို့တပ်မတော်ကို တပ်တည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းကြီးလေးရပ်ချမှတ်ပြီး တည်ဆောက်နေတာပဲဖြစ်တယ်။ ဒါ တွေကတော့-

(၁) လေ့ကျင့်ရေး

(၂) အုပ်ချုပ်ရေး

(၃) သက်သာချောင်ချိရေး

(၄) စိတ်ဓာတ်ရေးတို့နဲ့ တည်ဆောက်ဖို့ပဲဖြစ်တယ်။ ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ခေါင်းဆောင်ငယ်အဖြစ် တာဝန်ယူကြ ရာတွင် မိမိကိုယ်ကို လေ့ကျင့်ဖို့ထောင်နေရမည်ဖြစ်သကဲ့သို့ မိမိ တာ ဝန်ယူရသည့်တပ်ကိုလည်း လေ့ကျင့်ရေးမှူးကောင်းသဖွယ် လေ့ကျင့် ပြုပြင်ပေးနေရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ချွေးထွက်များမှ သွေးထွက်နည်းမည် ဆိုသည့်အတိုင်း များများလေ့ကျင့်မှ ယုံကြည်မှု၊ ကျွမ်းကျင်မှု၊ ရဲစွမ်း သတ္တိရှိမှုတွေရရှိပြီး တိုက်ပွဲတိုင်းမှာ အောင်ပွဲရမှာဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကြား သည်။

တပ်မတော်(ကြည်း)၏ နိုင်ငံတော်အတွက် ထမ်းရွက်ခဲ့သည့် သမိုင်းကြောင်းကို ဤကဲ့သို့ လိုရင်းတိုရှင်းအနှစ်ချုပ်မိန့်ကြားသည်။

“ ရဲဘော်တို့ နယ်ချဲ့တွေရဲ့ ပယောဂကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရတဲ့ သွေးခွံမှုတွေကို တို့တပ်မတော်အစိုးရလက်ထက်မှာ အမှိုက်သားပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့တယ်။ တို့တပ်မတော်ရဲ့ စေတ နာကို နားလည်သဘောပေါက်ပြီး ဥပဒေဘောင်အတွင်း ဝင်လာကြတဲ့ တောတွင်းလက်နက်တိုင် အဖွဲ့အစည်းဟာ ဒီကနေ့အထိ ဝဂ္ဂဖွဲ့ ချီသွား ပြီဖြစ်တယ်။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးစကနေ တို့တပ်မတော်အစိုးရ တာဝန်မယူ မိတာလအတွင်း နယ်စပ်ဒေသတွေမှာ ရောင်စုံသောင်းကျန်းမှုစက် ကြောင့် စေးချမ်းသာယာမှုကင်းဝေးပြီး တရားဥပဒေစိုးမိုးမှုမရှိတာ ရဲ ဘော်တို့အသိပဲဖြစ်တယ်။ ဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်းတွေလည်း မလုပ်နိုင်ခဲ့လို့ ခေတ်နောက်ကျကျန်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် တို့တပ်မတော် တာဝန်ယူ ချိန်တစပြီး အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ နိုင်ငံတော်စေးချမ်းသာယာရေးနဲ့ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးကို အဓိကထား လုပ်ခဲ့တာကြောင့် ဘယ်ခေတ် နဲ့မှ မတူအောင် နယ်စပ်ဒေသအထိ စေးချမ်းသာယာပြီး တရားဥပဒေ စိုးမိုးမှုရရှိအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ နယ်စပ်ဒေသအပါအဝင် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးမှာ မည်သည့် သောင်းကျန်းသူဝေဒနာတွေမှ မရှိကြ တော့ဘဲ နယ်စပ်ဒေသအထိ ထိန်းချုပ်နိုင်တာ စားလုံးအသိပဲဖြစ်တယ်။ ဒီလိုဆက်လက်ပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးစေးချမ်းနေအောင် တို့တပ်မတော်က ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်နေရမှာ ဖြစ်တယ် ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပြည်တွင်းရှိလက်နက်ကိုင် ဆန့်ကျင်နေသူ အနည်းစုစား မည်သို့သဘောထားသနည်း၊ ဤမေးခွန်းကို အောက်ပါ မိန့်ကြားချက်မှာ အဖြေရှာ၍ တွေ့နိုင်၏။

“ တို့ရဲ့ စေတနာကို သဘောပေါက်နားလည်မှုမရှိသေးတဲ့ တောတွင်းက တိုင်းရင်းသားညီအစ်ကို လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့အစည်း

အချို့တော့ ကျန်ရှိနေသေးတယ်။ တို့တပ်မတော်အနေနဲ့ ပြည်ထောင်စု စိတ်ဓာတ်ကို အရင်းခံပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အမြဲတမ်း လက်တမ်း ကြိုဆိုလျက် ရှိတယ် ”

ရှင်းပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ချစ်သည့် ကျွန်ုပ်တို့၏တပ်မတော်သည် ပြည်ပရန်၊ ပြည်တွင်းရန်တို့ကို အောင်မြင်စွာ နှိမ်နင်း၍ အမိနိုင်ငံကို အေးချမ်းသာယာအောင် ကာကွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်လည်း ကြိုးပမ်းထမ်းဆောင်နေသည်။

သို့သော်-

စေးရသည့်အခဲ သဲနှင့်ပက်နေသူတို့က တစ်ရက်မှ မရပ်မနားဘဲ အဖျက်အလုပ်တွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။ ခေတ်သစ်ကိုလိုနီနယ်ချဲ့က ကြိုးကိုင်သည်။ ရုပ်သေးရုပ်က လှုပ်ရသည်။ ပြည်ပက တီးပေးသည်။ ထိုစည်းချက်အတိုင်း ဒီမှာက ကပြကြရရှာသည်။ အဓိကမှာ ဒူးထောက်အညံ့ခံ၍ လက်ဝေခံ၊ ဩဇာခံတပည့်လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်၏။ အဖျက်သမားအားလုံး၏ လုပ်ဆောင်ချက်မှာ အောက်ပါ (D)နှစ်လုံးဖြင့် အမြဲမပြတ် ထိုးနှက်နေခြင်းပင်-

- (၁) Demoralization စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားကျဆင်းစေရန်၊
- (၂) Disorganization စုစည်းမှု၊ စည်းလုံးညီညွတ်မှု ပြိုကွဲပျက်ပြားစေရန်၊

နည်းမိုးစုံဖြင့် ဘက်ပေါင်းစုံမှ ထိုးနှက်နေကြသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အောက်ပါအချက်ကို အလေးအနက် မိန့်ကြားလိုက်လေသည်-

“ ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ပျက်ယွင်းတာနဲ့အမျှ တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ပြိုကွဲပြီး ပြည်ထောင်စုကြီးပါ အစိတ်စိတ်အမွှာမှာ

ပြိုကွဲမှာ မြစ်တယ်၊ ခါးကြောင့် တို့နိုင်ငံ၊ တို့လူမျိုး အခွန်ခွန်တည်တဲ့ နိုင်ငံမြို့အတွက် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တယ် ဆိုတာ ခဲဘော်တို့ သဘောပေါက်ထားကြဖို့ လိုတယ်။ နိုင်ငံတော်အနှံ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြရမယ့် ခဲဘော်တို့ အနေနဲ့ ရောက်ရာဒေသ ထူရာ တာဝန်မှာ ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်တို့ တည်ဆောက်သွားကြဝါထို့ မှာကြားလိုတယ် ”

စစ်ရေးပြအခင်းအနား ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲမှာ ကျွန်တော်သည် ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေးအတွက် သမိုင်းပေးတာဝန်ကို မိမိတို့အသက် နှင်းဆက်၍ ထမ်းရွက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဤသွေးသစ်လောင်းသော လူငယ် အပေါင်းက လက်ဆင့်ကမ်းတာဝန်ကို ထမ်းကြပေပြီဟု ကြည်နူးဝမ်းသာမိပါ၏။ စစ်ချီသံမြိုင်မြိုင်ကြီး အော်ဆိုရင်း၊ စစ်တီးပိုင်းက စိတ်ဓာတ် တက်ကြွစရာ စစ်ချီတေးကို တီးမှုတ်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ချီတက်သွားကြပုံကို ငေးကြည့်လျက်။

မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ
(၁၉-၅-၁၉၉၉)

တက်ပြီးလျှင် ဆင်းကြရမိမည်

“တဆင့်တက်သော်၊ တစ်ထောင်ကျော်
 တစ်မှော်ရုံလျှိုး၊ တစ်ခြုံတိုး
 တစ်မိုးသောက်လျှင်၊ တစ်နေဝင်
 တစ်ပင်မြိုင်ကြီး၊ ဝန်ဆီး
 တောကြီးငယ်တောင်ကာ
 သေလာတောင်စောင်း ပိတ်ပေါင်းသာထွေ ”

မြင်စည်မင်းသားကြီး

ဝန်ထမ်းဘဝ အနှစ် ၂၀ ကျော်တွင် ၁၇နှစ်သည် ရှမ်းပြည်နယ်
 က တောထဲတောင်ထဲမှာပဲ ကျင်လည်ခဲ့ပါသည်။ မြန်မာပြည်မြေအပြင်
 တစ်ခုလုံး၏ ၆၅ရာခိုင်နှုန်းသော ဧရိယာသည် တောကြီးမြက်မည်းဖုံး
 လွှမ်းလျက် ရှိနေဆဲဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တောတောင်ထဲ၌
 နေထိုင်ခဲ့ရခြင်းသည် သဘာဝကျပါသည်။ တကယ်တော့တစ်ရာခင်း

လမ်းရှိသော မြို့ပြဆိုသည့်နေရာမှာ လူနည်းစုသာနေထိုင်နိုင်လေသည်။
 တောကျကျဒေသတွေမှာ နေရသည်ဆိုရာတွင် ရထားတို့၊ ကားတို့၊
 သင်္ဘောတို့ကို မမြင်ရသည့်အစွန်အဖျားနေရာမျိုးတွေဖြစ်၏။ တစ်နေ
 ရာမှ တစ် နေရာသို့ ခရီးသွားလျှင် နွားဝန်တင်၊ လားဝန်တင်တွေနှင့်
 တစ်သိတစ်တန်းကြီး ချီတက်ကြရသည်။ ညှို့မှိုင်းတုံ့ဆိုင်း နေသော
 တောနက်ကြီးတွေထဲမှာသွားလာရသည်။ ချောင်းတွေ၊ မြောင်းတွေကို
 ဖြတ်ကျော် ရသည်။ တောင်ဆင်း၊ တောင်တက်တွေ ပတ်လျက် တရွေ့
 ရွေ့သွားလာရသည်။ တောင်တွေကလည်း ပေလေးထောင်၊ ငါးထောင်
 ကျော်ကြ သည်။ တက်လိုက်၊ ဆင်းလိုက် ခရီးလမ်းတွေစားလုံး
 ခြေထောက်ကိုသာ အသုံးပြုကြရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အတက်လမ်းသည် နေထွက်မှ နေဝင်အထိ
 တအိအိနှင့် ပေ ၆၀၀၀-၇၀၀၀ အထိ တက်ရသည့်အခါမျိုးလည်း ရှိ
 တတ်သည်။ ဆင်းကြပြီဆိုလျှင်လည်း တစ်နေကုန် တစ်နေခမ်း မိုးစုတ်
 စုတ်ချုပ်မှ စခန်းချစရာ ရွာကို တွေ့နိုင်သည့်အဖြစ်မျိုးကြုံတတ်သည်။

ယခု ၄-၅ နှစ်ကာလအတွင်းမှာတော့ ငြိမ်းချမ်းမှု၏ အသီး
 အပွင့်အဖြစ် ရေရှားပါးသည့်နေရာတွေ ရေရကြပြီ။ လျှပ်စစ်မီးမရှိဖူး
 သည့်နေရာတွေမှာ လျှပ်စစ်မီးတွေလင်းလာပြီ။ ကားလမ်း၊ လှည်းလမ်း
 မပေါက်သည့်နေရာမှာ ကျောက်လမ်း၊ ကတ္တရာလမ်းတွေ ဖောက်စပြုပြီ။
 ဆေးခန်း၊ ဆေးရုံ၊ စာသင်ကျောင်းမရှိဖူးသည့် ဒေသတွေမှာ ဆေးရုံ၊
 ဆေးခန်း၊ စာသင်ခန်းတွေဆောက်လာနိုင်ကြပြီ။ ချောင်းကူး၊ မြစ်ကူး
 နေရာတွေမှာ တံတားတွေဆောက်ရန် တိုင်းတာစူးစမ်းနေကြပြီ။ ကြည်နူး
 ဝမ်းမြောက်စရာ တိုးတက်မှုတွေ ရှိလာကြပါပြီ။

ဤနေရာတွင် တင်ပြချင်သည်ကား ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေးအခြေအနေ
 အားအရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ တိုးတက်လာခြင်း အကြောင်းကို မဟုတ်ပါ။

တောင်တွေကို တက်ရင်းဆင်းရင်းနှင့် ခရီးသွားရင်းပေါ် ပေါက်လာသော အတွေးတစ်စုံကို ပေါ်ပြုရန်သာဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်သူလည်း သိသည့် အတိုင်း တောင်ကြောတောင်ထိပ်တွေ မည်မျှပင်မြင့်မြင့် တက်ပြီးပြီဆို လျှင်တော့ ဆင်းကြချီ။ ဆင်းပြီ ဆင်းပြီ ချောင်းကမ်းပါးအခြေအတိ ရောက်ပြီးပြီဆိုလျှင်တော့ ဟော- အတက်ကို တွေ့ရပြန်ပါပြီ။

အတက်ပြီးလျှင် အဆင်း။

အဆင်းပြီးလျှင် အတက်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နှစ်ပေါင်းများစွာ မိုင်ပေါင်းများစွာ ခြေကျင့် ခရီးကို သွားလာခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံက သင်ကြားပြသသည့် နိယာမ၊ တက်ပြီးရင် ဆင်းပေတော့။

အချိန်မလပ် နာရီမပြတ် အရာရာသည် ဟောင်းနွမ်းကြွေမှု၌ နေကြသည်။ ဟောင်းအိုသွားသောအရာများ၏ နေရာတွင် အသစ် အသစ်သော နုမြစ်ဖူးသစ်တို့က အစားထိုးနေရာယူလာကြ၏။ ထိုထို သောအသစ်အသစ်များသည်လည်း အချိန်ကာလ၏ တိုက်စားပြီးချိန်မှ ကြောင့် အိုမင်းရင့်ရော်နွမ်းညှိုးလျော်ပြီး ဖူးသွားပြီ။ အိုသွားပြီ။ သွားပေ တော့ဟု ကာလယန္တရားက ခါချလိုက်ပြန်ပြီ။

ကျွန်တော်(၁၃)နှစ်အရွယ်က ပြက္ခဒိန်အလှအပတွေကို စုဆောင်း တတ်သည်။ လူပျိုပေါက်အရွယ်လေးလေး၊ ၁၉၆၀-၆၁ခုနှစ်ဆီက လူထု စီးကရက်ကုမ္ပဏီ၊ ဗွီစီစီးကရက်ကုမ္ပဏီ စသည့်မြန်မာပြည်တွင်းက စီးကရက် စက်ရုံကြီးတွေက ပြက္ခဒိန်အကောင်းစားတွေထုတ်ဝေသည်။ စက္ကူကလည်းကောင်း ကြွေချော။ အရွယ်ဆိုက်ကြီးကလည်း ခန့်ညား။ ဓာတ်ပုံဆေးသားလည်း ပထမတန်းစား။ ပုံနှိပ်အရည်အသွေးကလည်း ကောင်းမှကောင်း။ ဆေးရောင်စုံသည် စိုလွင်နေ၏။

ရုပ်ရှင်မင်းသားချောမြင့်စိုး။

ရုပ်ရှင်မင်းသားထွန်းဝေနှင့် မယ်ဗမာ မစိန်အေး။

ထာဘီတိုနှင့် ခင်ယုမေ။

မိန်းမစီးမော်တော်ဆိုင်ကယ် ဖိုးပြာရောင်အပြာနုနုလေးဘေး မှာ အသားကပ်ဘောင်းဘီ ခပ်ကျပ်ကျပ်ကလေး ဝတ်ထားသော မြင့်မြင့်ခင်။ အင်္ကျီလက်တိုကလေးနှင့်။

ကျွန်တော့အထင်မှာ လွန်ခဲ့သောအနှစ်(၃၀)ဆီက ဒေါ်မြင့် မြင့်ခင်၏အလှကို သူ၏သမီးများ ဘယ်သူမှမမီဟု ဆိုချင်၏။ ဤသမီး များလည်း မမွေးရသေးခင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ယခုအချိန်အတိ ကျွန်တော့ မျက်စေ့ထဲတွင် ထွန်းဝေ၊ မောင်သင်၊ ကျော်ဆွေ၊ မြတ်လေး၊ ကောလိပ် လွင်နေဝင်း၊ ညွန့်ဝင်းတို့နှင့် တွဲဖက်ရိုက်ကူးခဲ့သော ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်၏ ငယ်မူ ငယ်သွေးများကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ စွဲလမ်းတမ်းတဆဲပင်ဖြစ်၏။

ဪ- ရောသဘောနှင့် သင်္ခါရတရားကို ဘယ်သူကများ ဆန့်ကျင်ဖီဆန်နိုင်ပါမည်နည်း။ အသက်တွေကလည်းကြီးကုန်ကြပေ ပြီ။

ပွင့်ကောင်းငယ် င်ပြာရည်ကုမ္ပဏီက ထိုအချိန်ဆီမှာ မေသလင် ၏ရင်သားတင်းတင်းကြွကြွနှင့် ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံအကြီးကြီး ထုတ်ဝေခဲ့ သည်။ မြန်မာ့နန်းတွင်းသူဟန်နှင့် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး အဝတ်အဆင် အသွင်အပြင်နှင့် ဖြစ်ပါသည်။ ခါးကလေးသေးသေး။ ရင်စည်း၏အထက် ဘ လည်ပင်းပေါ်မှာကျောက်စီ ဆွဲကြိုးဘယက်ကလေးတွေ လင်းလက် လျှက် မေသလင်၏အပြုံးကလည်း ဆွဲဆောင်သည်။ ယခုပြန်တွေးကြည့် လျှင် ယခုတိုင် မြင်ယောင်နေသည်။ ရင်ခုန်စွဲမက်လောက်စရာပေပဲ။ ဟော- ယခုအချိန်မှာ အသက်(၆၀)နီးနီးရှိနေမည့် ဒေါ်မေသလင်ကို ဘယ်လိုပင်ပွမ်းမချယ်သစေကာမူ ဟိုစဉ်ကအရွယ်၏ ကောင်းခြင်းကို

တော့မရနိုင်တော့ပါ။ ထိုစဉ်ကအလှသည် သင်္ခါရသဘောဖြင့် ရွှေ့လျော့ ပျောက်ကွယ်လောက်ရောပေါ့။

ရုပ်ရှင်မင်းသားချောမြင့်စိုးနှင့် ခင်ယုမေတို့ပါဝင်သော မင်းကတော်၊ မြင့်စိုးနှင့်တင်တင်မူတို့ပါဝင်ခဲ့ကြသော နောင်ကြီးကို ငင်ပါ မယ်လေ စသော ရုပ်ရှင်များကို မှတ်မိသည်။ မြင့်စိုးသည်(အဒိအချိန်က) အမှန်ပင်ချောမောလှပသော မင်းသားတစ်လက်ဖြစ်ပေ၏။ မင်းသား ချော မြင့်အောင်၊ မင်းသားချောမြင့်စိုးတို့သည် မေတ္တာရည်ပြည့်ဝသော ပါရမီရှိကြ၏။ မြင်ရသူ၏ဘဝကို ကြည်လင်အေးမြစေပါ၏။

ဦးမြင့်အောင်ကတော့ ရုပ်ရှင်မရိုက်တော့သလောက်ပင် အနားယူ သွားပြီ။ (သမီး မိုးမိုးမြင့်အောင် ပါဝင်သော ဇာတ်ကားတစ်ခုမှာတော့ လူကြမ်းခေါင်းဆောင်နေရာမျိုးက မေတ္တာဖြင့် ပါဝင်ကူညီထားသည် ဆိုလား ကြားသိရ၏) ယေဘုယျအားဖြင့် မရိုက်ကူးတော့ပါ။

ဦးမြင့်စိုးကားရုပ်ရှင်၊ ဝီဒီယိုဇာတ်ကားအချို့မှာ ဖအေခန်း၊ ဦးလေးခန်းတို့မှ ဇာတ်ပို့၊ ဇာတ်ရန်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြီးရယ်နေသော မျက်နှာဖြစ်စေ၊ ညှိုးငယ်နေသော မျက်နှာဖြစ် စေ၊ သူ့ကိုမြင်ရတိုင်း ဟိုစဉ်က မင်းသားချောဆိုတာနဲ့ လုံးဝကြီးခြားနား သွားပါပကောဟု ရှုမြင်ကာကျွန်တော်သည် သံဝေဂပွားမိ၏။ မယုံနိုင် လောက်စရာ။ ကြောက်စရာကောင်းလှပါကလား။ အချိန်ကာလ၏ ဝါးမြို့စားသောက်မှု ဇရာ အရေးအကြောင်းများ။

အဲဒါ့အားဖြင့် မအိုအောင် တားဆီးနိုင်ပါသနည်း။ လွန်ခဲ့ သောနှစ်တွေက အဲဒီဟောင်းပို့မို့လို့လေးရှိတတ်သော ကျွန်တော်၏ လက်မဖိုးနှင့် လက်ချောင်းကလေးများသည် ယခုအခါ အရေးကြောင်း အရပ်အရပ်တွေနှင့် အသက်(၄၀)ကျော်၏ အရေပြားဟောင်းနွမ်းခြင်း ကို မမေးဘဲနှင့် ဖြေကြားနေကြလေပြီ။

ကျွန်တော် (၆) တန်း (၇) တန်း တုန်းက အိမ်မှာ တိုင်းမိနှင့် နယူးစိပိသတင်း မဂ္ဂဇင်းတွေရှိသည်။ အဖေသည်တောရွာက သာမန် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း စာဖတ်ဝါသနာကြီး၏။ ထိုမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များ၏ မျက်နှာဖုံးမှာ ထင်ရှားသော နိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင် ကြီးတွေ၏ ဓာတ်ပုံတွေမြင်ရ၏။ ကျွန်တော်မှတ်မိ၏။

အိုက်စင်ဟောင်ဝါ၊ ခရုရှော့ဗ်

ကနေဒါ၊ ဘရက်လည်ကီ၊

နစ်ဆင်၊ စသည်...။

အဲဒါက ကာတွန်းတွေလည်း သူတို့ပုံ။

ကရိုကေးချား ပုံပြောင်တွေလည်း သူတို့ပုံ။

စစ်အေးတိုက်ပွဲ တင်းမာချိန်မဟုတ်လား။

အမေရိကန် သမ္မတ၊ ဆိုဗီယက်သမ္မတတို့သည် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ ရေးဇာတ်ခုံပေါ်မှာ စက္ကန့်မလပ်၊ မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေရ သည့် အဓိကဇာတ်လိုက်ကျော်ကြီးတွေပေပ။ အလွန်တရာအရေးပါနေ သူတွေ။

စာမျက်နှာတော်တော်များများမှာ ဤဇာတ်လိုက်ကျော်ကြီး တွေ၏ ပုံတွေနှင့်သာ ပြည့်နေတော့၏။ မကြည့်ချင်လို့မရ၊ မမြင်ချင် အဆုံး။ သူတို့ချည်းနေရာတကာ ဖော်ပြထား၏။

ကောင်းပါပြီ။

ဒီစာမျက်နှာ၊ ဒီအဖုံးတွေပေါ်မှာ သူတို့ရုပ်ပုံဘယ်လောက်များ ကြာကြာမြီနိုင်သတန်း။

အိုက်စင်ဟောင်ဝါ ရုပ်ပုံလည်း ရှေးဟောင်းပစ္စည်း။

ခရုရှော့ဗ် ရုပ်ပုံသည်လည်း လမ်းဘေးအမှိုက်ပုံထဲမှာ တောင် မမို့တော့။

ဘရက်လည်ကဆိုတာ ယခုခေတ်လူငယ်လေးတွေ အများစု အဖို့ကြားပင်ကြားဖူးကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ သိဖို့ရာ ဝေလာဝေး။

ဒုန်းစိုင်းပြေးနေသော အချိန်ကာလရထားကြီးသည် ကျော်ကြားလှ၏။ ထင်ရှားလှ၏ ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို လေီဖားတုံးများ သဖွယ် တရိုပ်ရိုပ်ဖြတ်ကျော်၍ ချန်ထားခဲ့စမြဲဖြစ်ပါ၏။ ဘာဏာတွေ ဘယ်လောက်ကြီးမား ခဲ့ပါသည်ဆိုဆို မဟာအလက်ဇန္ဒားသည် ရာဇဝင်ထဲ မှာသာ အင်အားရှိနိုင်၏။ ပစ္စုပ္ပန်မှာတော့ တန်ခိုးအာဏာမဲ့ခဲ့ချေပြီ။

နပိုလီယံ ဧကရာဇ်ကို ဥရောပတစ်ခွင်လုံးက ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်လန့်ခဲ့ရသည် ဆိုဦးတော့ ပစ္စုပ္ပန်မှာတော့ သူ့အကြောင်းသည် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထဲမှာ၊ ဥရောပသမိုင်းစာမျက်နှာများထဲမှာပဲ ရှိတော့သည်။ နပိုလီယံနဲ့ခေတ်က ဘီးတပ်သံအမြောက်တွေကို ပြင်သစ်ပြတိုက်ရှေ့မှာပဲ အလှပြချထားပြီ။ အသံလည်းမရှိတော့၊ အဆံလည်းမရှိတော့။

ဟစ်တလာအာဏာစက် ထက်မြက်လှသည်။ သို့သော် ၁၉၄၄ ခုနှစ် မတိုင်မီကပါ။ နှစ်ဆယ်ရာစုရှေ့ပိုင်းကာလခဏတာလေးပါ။ ယခုအခါ သူ့အကြောင်းမှာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်၊ ပဟေဠိတစ်ပုဒ်လောက်သာ။ ၂၁ ရာစုမှာ ဆိုလျှင်ရယ်စရာလျှောင့်စရာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

ခေတ်တွေခေတ်တွေ ပြောင်းလဲနေသည်။

ရာဇဝင်ဘီးက လိမ့်လိမ့်ပြီး ရှေ့ဆက်သွားနေ၏။ ဟောင်းသွားသော၊ အိုသွားသော ခေတ်ကို ဟုတ်လှပြီဆိုပြီး ကုပ်ကပ် ဖက်တွယ်နေသူတွေသည် လေီဖားတုံးများပမာ နောက်မှာ ဝေး၍ဝေး၍သာ ကျန်ခဲ့ကြ၏။

အချိန်ကာလရေစီး အဟုန်သည်တသွင်သွင်။

ကျွန်တော်၏ စာဖတ်ဝါသနာကြောင့် စာရေးဆရာများကို လေးစားမြတ်နိုးစွာ ရွေး၍ ဖတ်ခဲ့သည်။ ပထမဦးစွာ အကြိုက်ဆုံးအဖြစ် အရသာတွေ့သည်မှာ ကြပ်တလေးနှင့် ဇဝန၊ ထို့နောက်ရွှေခေါင်း၊ ဒဂုန်ရွှေမျှား၊ စုဝှံ၊ မဟာဆွေ၊ ရန်ကုန်ဘဆွေ၊ တစ်ဆင့်တက်၍နတ်နွယ်၊ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၊ နန္ဒ၊ မြသန်းတင့်၊ သော်တာဆွေ၊ ဂဏ္ဍ။

အနှစ်(၃၀)စာဖတ်ခဏီမှာ ကျွန်တော်နှစ်သက်စွဲလန်းမှု အစီအစဉ်ကို အကျော်ကျော်အလွှားလွှား ပုတ်မိသမျှ ရေးချတင်ပြခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံစာရင်းပြုစုရလျှင် (၁၀၀)ကျော်ပါလိမ့်မည်။

လင်းယုန်နီ၊ တင့်တယ်၊ ဗန်းမော်တင်အောင်၊ အောင်လင်းစသည့် စာရေးဆရာကြီးများသည် သူ့ခေတ်သူအခါအရ ဆူပါ-မီဂါဝတာ၊ တောက်ပသောကြယ်ပွင့်ကြီးများ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့ ပုဂ္ဂလိက ခံစားချက်မှာတော့ စွဲလမ်းလောက်အောင် တမ်းတလောက်အောင် မဖြစ်ခဲ့ရပါ။ ရိုးသားစွာဆိုခြင်းပါပဲ။ ကျွန်တော့်အမြင်သည် အဆင့်နိမ့်သောကြောင့် ပေမမီ၊ ဒေါက်မမီဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

စုအုပ်အားလုံး အားလုံး ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်မကျန် ဝယ်ယူစုဆောင်းသိမ်းဆည်းပြီး အထပ်ထပ်အခါခါ လေ့လာပညာယူ၍ ဖတ်ဖူးခဲ့၏။ အလွတ်ရနေသည့်စာပိုဒ်တွေ အများကြီးရှိခဲ့၏။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက။

ဂဏ္ဍဝတ္ထုများကို (တစ်အုပ်မှ မဝယ်ဖူးပါ။) ငှားဖတ်ပါသည်။ တစ်ခေါက်ဖတ်ပြီးနောက် နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်ရလောက်အောင် စွဲလန်းတမ်းတစရာများများစားစား မတွေ့မိပါ။ စာရေး

ဆရာများ၏ အပြစ်မဟုတ်ပါ။ ဝမ်းစာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပြေးရလွှားရ ပူပန်ရုန်းကန်ရသော ကျွန်တော်၏ဘဝအမောနှင့် စိတ်သောကတို့က မကြည်နူးနိုင်အောင် ဖိစီးပိတ်ဆို့နေကြသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါ သည်။

အသက်(၄၀)ကျော်၍ အရေထူနေသော ကျွန်တော်တို့ နှလုံးသားကို တုန်ခါအောင် ရိုက်ခတ်၊ လှုပ်နှိုးနိုင်သော ဝတ္ထုဟူ၍ မရှိ လှတော့သည့် အနုပညာစိမ့်စမ်း ခမ်းခြောက်မှုခေတ်အခြေအနေ ကြောင့်လားမသိပါ။ အဲ- မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ တက်သူများက တက်လာ ၍ ဆင်းသူများက ဆင်းသွားနေကြပါသည်။

ရှက်စရာ၊ ရှုံ့ရှာစရာကောင်းလှသော အမည်ခံစာရေးဆရာဆိုသူ များ၏ စာအုပ်များကိုကား မသတိသဖြင့် ကျွန်တော်လှန်၍မျှ မြည်းမ ကြည့်ဖူးပါ။ ကျွန်တော်မည်မျှပင် ငတ်မွတ်ဆာလောင်နေပါစေ၊ ရေပုတ် ရေသိုးများကို ခပ်ပြီးသောက်မြို့လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ၁၉၈၀-၉၀ ကာလ များ၌ မည် လှလှနှင့် ရွဲဒိုးတွေ ခေတ်ထလေသည်။

ရွဲဒိုးခေါ်ခေါ်၊ ဂိုဏ်းရွက်တာခေါ်ခေါ်၊ စာရေးဆရာအတုသည် ရွှေကုန်းထားသော်လည်း နောက်ကဟောင်းလောင်းကြီးပေါ်နေတတ် ပါသည်။ သူတို့သူတို့တချို့ ကောင်းစားနေကြသည်ဟု ကြားရ၏။ မနာလိုစရာမရှိပါ။ ကိုယ်ကြိုက်ရာကို ကိုယ်ရှာဖွေ လုပ်ဆောင်နေကြခြင်း ပေပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကြိုက်စရာ မလိုပါ။

မရပ်မနား ရွေ့လျားနေသော ကာလယန္တရားကြီးသည် အသစ် အသစ်များကို အဟောင်းအဟောင်းများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ ပစ်ပါလိမ့်မည်။ ဘယ်လောက်ပင် ခြေကုပ်ခိုင်မြဲလှပြီထင်နေပါစေ၊ ထို ၁၉မြင်ယူဆချက်သည် လုံးဝမှားယွင်းကြောင်းကို သက်သေပြပါလိမ့် မည်။

အတုများကို အရေခွံခွာချပါလိမ့်မည်။ အမှန်တရားသည် ကြာရှည်ဖုံးကွယ်ထား၍ မရပါ။ လိမ်ညာမှု၊ လီဆယ်မှုများသည် အဖြေ မှန်မထွက်ပေါ်မီအထိ ပိပ်ရိရိရှိနိုင်ကြသော်လည်း အချိန်အကန့်တစ်ခု လွန်မြောက်သွားသောအခါ ဘွားဘွားကြီး ပေါလောပေါ်လာတတ်ပါ ၏။

ဟန်ဆောင်ထားသော အတုများလည်း ထိပ်ဆုံးအထိ ရောက် ရှိကောင်း ရောက်ရှိနိုင်ပါ၏။ သူ၏ အမြင့်ဆုံးအထိရောက်ပြီး နောက် တွင်ကား အောက်သို့ တဖန်ပြန်ဆင်းရပေလိမ့်မည်။ မူမမှန်သူများသည် အမြင့်သို့ရောက်ပြီးသောအခါ ပြေပြေလျှောလျှောမဆင်းရဘဲ မတ် စောက်သော ဆင်ခြေလျှောများနှင့်ကျတတ်သည်။ စေတနာနှင့် သတိ ပေးရလျှင် ကြောင်ကျ ကျအောင် ကြိုးစားကြပါ။

မုန်းလို့ ပြောခြင်းတော့မဟုတ်

စစ်၏သဘောမှာ အခြေခံအားဖြင့် ခံစစ်နှင့်တိုက်စစ်ဟူ၍ စစ်ကဏ္ဍကြီး (၂)ရပ်ရှိသည်။ သဘောသဘာဝခြင်း လုံးဝမတူကြချေ။ ခံစစ်အမျိုးအစားပေါင်းများစွာ ရှိရာ၌ အလွယ်ကူအရှင်းလုံးဆုံး ခွဲခြားရပါက နေရာယူခံစစ်နှင့် လှုပ်ရှားခံစစ်ဟူ၍ နှစ်မျိုးသာကွဲပြားပါသည်။

တိုက်စစ်ကို အမျိုးမျိုးအစားစား ခွဲခြား၍ လေ့လာနိုင်ပါသည်။ အခြေခံအကျဆုံး ဂုဏ်တူစုအနေနှင့်ကား တိုက်စစ်(၂)မျိုးရှိပါသည်-

(၁) ကြိုတင်ပြင်ဆင်သော တိုက်စစ်

Planned Attack

(၂) ရုတ်ချည်းတိုက်စစ်

Surprise Attack

ကျွန်တော်သည် စစ်သားအဖြစ်နှင့် နှစ်ပေါင်း(၂၀)ကျော် အသက် မွေးမြူခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ အမြဲတစေ ရန်သူနှင့် စစ်ကစားနေရပါသည်။ ရန်သူ၏ ကြိုတင်ပြင်ဆင်သောတိုက်စစ်ကို မခံရစေအောင်

အစဉ်နီးကြားစွာ သတင်းယူနေရသကဲ့သို့ မိမိက ကြိုတင်ပြင်ဆင်သော တိုက်စစ်ကို ရန်သူမသိရှိဘဲ အငိုက်ဖမ်းမိနိုင်ရန်အတွက် ဖုံးကွယ်ခြင်း၊ လှည့်စားခြင်းတို့ကို အမြဲတစေ အသုံးပြုခဲ့ရပါ၏။ ကျွန်တော်သည် စင်စစ်မူ ကြောက်တတ်သူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က နူးမှာကို ကြောက်သည် မနိုင်ချင်နေ။ အနူးကိုတော့ လက်မခံခြင်ပေ။ ထို့ကြောင့် တိုက်စစ်ဆင်ရာတွင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်သောတိုက်စစ်ကိုသာ အားသန်သည်။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်သော တိုက်စစ်ကို အင်္ဂလိပ်လိုမှာ Deliberate Attack ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ သေချာစေ့စပ်စွာ စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်ရသည့် အလုပ်တစ်ခုဖြစ်၏။ ထောင့်စေ့အောင် သေချာစွာပြင်ပြင်ဆင်ဆင် လေ့ကျင့်ပြီးမှ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်တိုက်တတ်သည်။

ကျောင်းဆရာဘဝကို ကျွန်တော်သည် ငါးနှစ်ငါးမိုး ဖြတ်သန်း ကျင်လည်ခဲ့ရဖူးသည်။ ဘဝပေးအခြေအနေအရ ကျောင်းဆရာဘဝကို လည်း ကျွန်တော်ပျော်ပိုက်ပါ၏။ ပညာဆည်းပူးရှာဖွေရသဖြင့်လည်း ကျေနပ်၏။ မိမိတတ်သောပညာရပ်များကို တပည့်တပန်းတို့အား ဆွေးနွေးပို့ချဝေငှဖြန့်ဖြူးရသဖြင့်လည်း ကြည်နူး၏။ မိမိနှင့် အသက် ခွယ်တူ ရာထူး အဆင့်တူညီသော ပုဂ္ဂိုလ်များရှေ့ကိုထွက်၊ စင်မြင့်ပေါ်သို့တက်၍ ဆရာလုပ်ဖို့ဆိုသည်မှာ မိမိ၏ဘာသာရပ်ကို နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်မှု မရှိလျှင်မရ။ မျက်လုံးအစုံငါးဆယ်ခြောက်ဆယ်၏ စမ်းသပ်မှု အောက်တွင် အရည်ပျော်ဆင်းသွားနိုင်၏။ သူတို့ထက် ကိုယ်မတတ်ဘဲနှင့် သူတို့ ရှေ့မှာ လာရပ်သည်ကို လက်ခံနိုင်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အနည်းဆုံး နှာတစ်ဖျားတော့သာအောင် ကြိုးစားထားရ၏။

စင်မြင့်ပေါ်သို့ ပထမဦးဆုံးတက်စက လော့ချွေးတွေပြန်၊ အာတွေခြောက် စကားဟိုရောက်ဒီရောက်နှင့် အချိန်မီနစ်လေးဆယ်မှာ ထိုး ဂကျောင်နှင့် ဆင်းလာခဲ့ရပါသော်လည်း တစ်လထက်တစ်လ

တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် အတွေ့အကြုံက အသားတက်စေသည်။ ငါးနှစ် မျှကြာခဲ့သောအခါ ကျွန်တော်သည် သင်တန်းသားများရှေ့မှာ စာအုပ် စာရွက်မကိုင်ဘဲနဲ့ နည်းပြစင်မြင့်ပေါ်သို့ ဝံ့ဝံ့ရဲရဲ တက်နိုင်လေပြီ။ အချိန် မရွေးပေပ။

စ၊ စချင်း သင်တန်းသားများ မျက်လုံးကျယ်လာအောင် ဘာနှင့်စ၍ သင်တန်းအလယ်လောက်မှာ မငြိမ်းငွေ့အောင် ဘယ်သို့ ပုံတိုပတ်စညှပ်ပြောပြီး နိဂုံးမှာ ဘယ်စကားနှင့် ကလေးသတ်ရမည်ကို ကျွန်တော်ကျွမ်းကျင်သည်။ ရယ်စေချင်လျှင် ရယ်နေအောင် လုပ်လို့ ရသည်။ ဝိုင်စေချင်လျှင် ဝိုင်တွေသွားအောင် ပြော၍ ဖြစ်သည်။ အတွေ့အကြုံမှတစ်ဆင့် ပရိယာယ်တွေရခဲ့သည်။

ယနေ့တော့ ဖျားသွားသည်။

ဂျာနယ်တစ်စောင်က တော့ဝံ့စကား ရက်စတောရင့်မှာ နေ့လည်စာ စားဖို့ ဖိတ်ကြားသည်။ လူကြုံအမှာစကားနှင့် ဂျာနယ်အုပ် (၃၀၀)လှူပါမည်။ လာရောက်လက်ခံပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် တက်ပါဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်စည်းရုံးထိတွေ့သော စေတနာရှင်များထဲမှ တန်ဖိုးငွေကျပ် (၉၇)သိန်းကျော်ရှိသော စာအုပ်မျိုးစုံ တစ်သိန်းခြောက်သောင်းခွဲကျော် အလှူခံ၍ ရရှိခဲ့ပြီးပါပြီ။ မြန်မာပြည်တစ်နံ တစ်လွှားရှိ စာကြည့်တိုက်များသို့ ထိုစာအုပ်ပေါင်း တစ်သိန်းခြောက်သောင်းကျော်ကို ခွဲဝေရေခွဲအိတ်တွေနှင့်ထည့်ကာ ကားဂိတ်၊ ရထား၊ ဘူတာ၊ လေဆိပ်တို့မှ တစ်ဆင့် စားရိတ်ပို့ခံ ကျခံပြီး ဖြန့်ဝေပေးပို့ခဲ့ပါသည်။

ပူတာအိုမှ ကော့သောင်အထိ။

မောင်တောမှ မိုင်းယောင်းအထိ။

မြို့နယ်အားလုံးရှိ ပြန်ကြားရေးစာကြည့်တိုက်များသို့ ပေးပို့ခဲ့ပါသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေ တံငါရွာကလေးမှ တောင်ပေါ်တိုင်းရင်း

သားရွာများအထိ နယ်လှည့်စာကြည့်တိုက်ဖွင့်သော ပြန်ကြားရေးဝန်ထမ်းများက စာအုပ်ထုပ်တွေကို ကျောပိုးအိတ်နှင့်ထမ်း၍ ခရီးပေါက်အောင်သွားရောက်ကြပါသည်။ ဖတ်စေပါသည်။

စာအုပ်လှူပါမည် ဆိုကာမှတော့ သွားရမှာပေါ့။

ဟိုရောက်တော့ ဂျာနယ်စာအုပ် (၃၀၀)လည်း လှူပါ၏။ စာပေနှင့်စာနယ်လင်းအဖွဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုစာပေပညာရှင်ကြီးများအား ထောက်ပံ့ရန် ငွေကျပ် ၁၀၀၀(တစ်သောင်း)ကိုလည်း ဗဟိုအလုပ်အမှုဆောင် (အတွင်းရေးမှူး-၁)အနေနှင့် လက်ခံရယူခဲ့ပါ၏။ ရပြီးမှ ကျေးဇူးတင်စကား သာဓုအနုမောဒနာစကား ပြောကောင်းပြောရလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ထား၏။ ပြောခိုင်းခဲ့သော် ပြောရပေမှာပဲ။ ပြင်ထား၏။

မပေးသေးခင် ဧည့်သည်တော်တစ်ဦးအနေနှင့် ခပ်စောစောကြီးတက်ပြောဖို့ရာ ရုတ်ချည်းဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတော့သည်။ ဟိုက်။ ဒါတော့ အဋိတ်မိလေပြီ။ ခုမှလည်း ငြင်းလို့မရပြီ။ အယားကွန်းဖွင့်ထားသော ခန်းမထဲမှာ ချွေးစိမ့်ထွက်လာသည်။

ကဲ- ထူးပါဘူးလေ။ အခြားလူတွေမှ မဟုတ်ပါဘဲ။ ကျွန်တော်နှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးပြီးသားလူက တစ်ဝက်လောက်ပါ၏။ မျက်မှန်းတန်းမိသူတွေလည်း (၂၀)ရာခိုင်နှုန်းခန့်ပါ၏။ စိတ်ထဲပေါ်ရာကို ပြောချရမှာပဲ။

မျက်မှောက်ဂျာနယ်များ အခြေအနေကို သုံးသပ်၍ “ဂျာနယ်အယ်ဒီတာများသည် မြို့ပြရှိ ပညာတတ်၊ လူလတ်တန်းစား ပရိသတ်အပေါ်မှာချည်း စုပြုံ၍ ပစ်မှတ်မထားဘဲနယ်နှင့်ကျေးလက် ဒေသရှိ ဩဇာအများထုကြီး တစ်ရပ်လုံးအတွက်ပါ မိမိနိုင်သမျှ၊ စွမ်းသမျှ အကျိုးပြုမည်၊ အလုပ်အကျွေးပြုမည်ဟု ရည်မှန်းချက် ကျယ်ပြန့်ကြစေလိုပါကြောင်း” ရင်ထဲကစီးဆင်းလာသော စေတနာဖြင့် ဖွင့်ဟတင်ပြခဲ့သည်။

လူဦးရေ(၄၇)သန်းအနက် စာဖတ်တတ်သူ ၈၅%အထက်ရှိကြသော နေရာဒေသအနှံ့က စာဖတ်သူလူတန်းစားအလွှာအသီးသီး၊ အရွယ် အမျိုးမျိုး၊ လူမျိုးစုအားလုံးအတွက် သိသင့်သော သတင်းတွေ၊ ပညာတွေ၊ လှုံ့ဆော်အားပေးမှုတွေ၊ အများကြီးပါ။ စာနယ်ဇင်းသည် တိုင်းပြည်၏ စတုတ္ထမဏ္ဍိုင်ဖြစ်ပါသည်။

(၁) ဥပဒေပြုရေးမဏ္ဍိုင်

(၂) တရားစီရင်ရေး

(၃) ဖာ့ပ်ချုပ်ရေးဟူသော မဏ္ဍိုင်ကြီးသုံးရပ်ကို စည်းရုံးရေး၊ ပညာပေးရေး၊ လှုံ့ဆော်ဆွဲဆောင်ရေးတို့ဖြင့် ထောက်ကူနိုင်စွမ်းရှိရသည် ပြည်ကြီးမျက်လုံး၊ ပြည်ကြီးပုခုံး၊ ပြည်ကြီးလက်ရုံးများဖြစ်ကြပါသည်။ ကိုယ့်ဆရာတို့ (ကျွန်တော်တို့အပါအဝင်) တာဝန်ကျေကြပါရဲ့လား။ မေး၍ သတိပေးလိုက်ဘိသကဲ့သို့ အနည်းငယ်ပြောမိ၏။ လက်ခံပါရဲ့လားမသိ။

ယနေ့မူမပြင်ဆင်ထားဘဲ စကားတက်၍ပြောမိ၏။ အများတော့မရှိ။ စကားလွန်ခြင်းတော့မပါခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် ရင်ထဲရှိသည်များတော့ ပွင့်အန်ကျသွားမိသည်။ ချစ်စွာသောရောင်းရင်းများက စာဖတ်သူတစ်ဦး၏စေတနာ ဆန္ဒဟု မှတ်ယူလက်ခံကြစေလိုသည်။ မုန်းလို့ပြောခြင်းတော့မဟုတ်ပါ။ စာဖတ်သူတွေကို ပိုမိုကျယ်ပြန့်စွာ အလုပ်အကျွေးပြုကြပါစို့။

ကိုယ်ကစောပါစေ

အချိန်ဖြုန်းရမှာ နှမြောကြောင့်ကျတတ်သူကား ပညာအရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တည်း။

၁ ဇန်နီ (၁၂၆၅-၁၃၂၀)

ညနေစာ စားပွဲများသို့ မကြာခဏ သွားရတတ်ပါသည်။ သတ်မှတ်ထားသည့်အချိန်ထက်အများကြီးစောပြီးရောက်နေ၍လည်း မသင့်ချေ။ သတ်မှတ်ထားသည့်အချိန်ထက် မိမိက နောက်ကျ၍လည်း မလျော်ပေး။ မိမိထက်ရာထူးအားဖြင့်၊ အသက်အားဖြင့်၊ ဂုဏ်အားဖြင့် ကြီးမားသူတွေပါကြသည်။

ဖိတ်စာထဲမှာ ခြောက်နာရီဟုပါရှိလျှင် ခြောက်နာရီခန့်မှာ ရောက်အောင်သွားရသည်။ ဖိတ်စာထဲမှာ ခုနစ်နာရီဟုပါရှိလျှင် ခုနစ်နာရီတိတိတစ်ဝိုက်မှာ ဆိုက်အောင် ထွက်ရသည်။

အစည်းအဝေးအချိန်များလည်း အလားတူပင်ဖြစ်ပါသည်။ စည်ဆိုသောအချိန်ထက် ၁၅မိနစ်ခန့် နာရီဝက်ခန့် ကြိုတင်ပြီး ရောက်

ရှိအောင် ဆောင်ရွက်လေ့ရှိပါသည်။ ဝန်ထမ်းအဖြစ် လုပ်သက် ၃၀ နီးပါးရှိလာပြီ။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံခြားသားများ၊ သံတမန်များနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံရာတွင် အချိန်တိကျရသည်။

သတ်မှတ်ထားသောအချိန်ကို အချိန်မီရောက်လာခြင်းမရှိသဖြင့် ခရီးထွက်ရာတွင် မလိုက်ပါရဘဲ ကျန်ရစ်သူမျိုးတွေပေးပါလိမ့်မည်။ ကားနှင့်သွားသည့်ခရီးမျိုးတွင် အနည်းငယ်စောင့်ပါဟု ပြောဆို၍ ရကောင်းရနိုင်ပါသော်လည်း ရထားနှင့်၊ လေယာဉ်ပျံနှင့်အချိန်တိကျစွာ ထွက်ခွာတတ်သော ခရီးစဉ်မျိုးတွင်ကား နောက်ကျလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်၏။

လှေခေတ်လှည်းခေတ်မဟုတ်တော့။

ဟိုတစ်ယောက်စောင့်ပါဦး။ ဒီတစ်ယောက်လိုနေသေးသည်ဟု နှေးကွေးကြန့်ကြာ၍ မဖြစ်ချေ။

အချိန်ကို လေးစားရမည်ခေတ်အခြေအနေဖြစ်၏။ နောက်နောင်ကာလ (၂၁)ရာစုရောက်လေလေ ရထားတွေ၊ ကားတွေ၊ လေယာဉ်တွေက အချိန်ပိုမိုတိကျစွာထွက်၊ တိကျစွာဆိုက်ရောက်၊ အချိန်ကို ပိုမိုတန်ဖိုးထားလာကြမည်ဖြစ်၏။ အဆင့်မြင့်နည်းပညာများတွင်ကျယ်စွာ သုံးလာသည်နှင့်အမျှ အရာရာကို အောက်တိုမစ်ရှင်းစက်ကိရိယာတွေက အလိုလို မောင်းနှင်သွားကြတော့မည်ဖြစ်လေသည်။

လူတွေတီထွင်အသုံးပြုခဲ့သော သိပ္ပံကိရိယာ၊ ကွန်ပျူတာ၊ စက်ပစ္စည်းတွေက တစ်ဖန်ပြန်၍ လူတွေကို အချိန်တိကျဖို့၊ အချိန်ကို တန်ဖိုးထားဖို့၊ အချိန်ကိုအထူးအလေးထားဖို့ သတိပေးလာကြချေပြီ။

မိတ်ဆုံစားပွဲတစ်ခုမှာ စာရေးဆရာ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက တော်တော်နှင့်ရောက်မလား၊ ခံမိနစ်၊ ၁၅မိနစ်တော့ စကားပြောရင်း စောင့်

ကြသေးသည်။ နာရီဝက်ခန့်ရှိလာတော့ ကဲ ကဲ ဗိုက်ဆာပြီဗျာ စားကြသောက်ကြတာပေါ့ဆိုပြီး စတင်သုံးဆောင်ကြလေသည်။ ထိုအချိန်မှာမှ မျှော်နေရသူ စာရေးဆရာလည်း ကပိုကယ့်နှင့် ခန်းမထဲသို့ အမောတကော ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ဟာသရွှင်သောကဗျာဆရာတစ်ဦးက အသောဖောက်သည်။

“ခွင့်လွှတ်ကြပါဗျာ၊ အနုပညာသမားဆိုတာ အချိန်မတိကျ၊ ရိုးထုံးစံရှိပါတယ်။ ဒီထုံးစံလေး မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းရှာတာပါ။”

အားလုံးက ဝါးခနဲ ရယ်ကြသည်။

တစောင့်စောင့်- တငေးငေးနှင့် လည်ပင်းညောင်ရေအိုးလို ရှည်နေအောင် မျှော်ခဲ့ကြရသော မိတ်ဆွေများ၏ တင်းတင်ကျပ်ကျပ်ရင်ထဲမှာ ခံစားရသမျှ အရည်ပျော်ကျပြီး ပျော့ပြောင်းနွေးထွေးသွားလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ အနုပညာသမားဆိုတာ ခံစားချက်ကို ဦးစားပေးတတ်တယ်မဟုတ်လား။ အချိန်ကာလ အတိုအရှည်ကို သူက သိပ်ပြီး အလေးထားချင်တာမဟုတ်ဘူး။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ဆိုတဲ့ လူတွေကတော့ ဝိရိယနဲ့ အချိန်စောပြီး ရောက်လေ့ရှိတတ်ကြတယ်။ သံတမန်များ၊ မင်းမှုထမ်းများကတော့ (အချိန်နာရီကို စောလည်း မစော၊ နောက်လည်းမကျ) တိတိကျကျ ရောက်ရှိတတ်ကြတယ်။ စာရေးဆရာတို့ အနုပညာသမားတို့ကတော့ အချိန်သတ်မှတ်တာထက် နောက်ကျလေ့ ရှိတတ်ပါတယ်တဲ့။ ဆိုရိုးစကားကြားဖူးတယ်။”

နိုင်ငံခြားသားမိတ်ဆွေတစ်ဦးက စကားစပ်မိသဖြင့် သူကိုယ်တွေ့အချိန်နှင့်ပတ်သက်၍ ဗဟုသုတပြောပြသည်။

သုဗခင်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်သည်။ အထိုက်အလျောက်
အောင်မြင်ပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝသော လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။
သုဗခင်က သူ့ကို ဆုံးမစကားတစ်ခွန်းပြောဖူးသည်။ သားရေး - အဖေ
အခုလိုကြီးပွားချမ်းသာလာတာရဲ့ အရင်းမူလကျတဲ့အကြောင်းတရား
အခြေခံကတော့ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘယ်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အချိန်အချက်
တွေ့ဆုံပွဲပဲဖြစ်စေ၊ ဖေဖေက ၁၅မိနစ် စောပြီး အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်
ရောက်နေနှင့်အောင် ဆောင်ရွက်တယ်။ အဲဒီ ၁၅မိနစ်စောပြီး
အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် ကြိုတင်လက်ဦးခြင်းဟာ အဖေ့ကို အခုလို
ချမ်းသာကြွယ်ဝအောင် ဆောင်ချည်းခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့
ကြီးပွားချင်ရင် ဘယ်တော့မှ အချိန်နောက်မကျစေနဲ့နော် ဟု သုဗခင်က
ဆုံးမလေ့ရှိသတတ်။

မှန်လေစ၊ မှန်ပေစွ။

စောစောအိပ်ရာထသောငှက်တို့သည် အစာဝဝစားရ၏။
အိပ်ရာထနောက်ကျသဖြင့် နေမြင့်မှ မျက်နှာမရပေ၊ ခေါင်းစုပ်ဖွားနှင့်
မျက်နှာသစ်သူများ ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြလေသည်။ မဆန်းချေ။

စောစောဆောင်ရွက်သော အလုပ်တို့သည် လက်ဦးမှုရသည်။
အရှိန်အဟုန်လျင်မြန်စွာ ပြေးပြေးလွှားလွှားပြောင်းလဲနေသာ ခေတ်ကြီး
မှာ နှေးနှေးကွေးကွေးလေးလေးလဲလဲနှင့် ချီတိုချီတိုနောက်ကျနေ၍
အခွင့်အရေးမရနိုင်။

ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်သည် ဈေးကွက်အရေးကြီးသည်။
ဝယ်လိုအားရှိစဉ်မှာ အောတိုက်၍ တင်ပို့နိုင်ရမည်။ ဈေးကွက်မှာ
ဆွဲအား ကောင်းနေစဉ် မိမိက အလုံးလိုက်အခဲလိုက် ထုတ်လုပ်နိုင်
ရမည်။ သို့မှသာ ပေါ်လာသည့် အခွင့်အရေးကို အဓိအရ ဖမ်းလိုက်
နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ပုဂ္ဂလိက စွန့်ဦးတီထွင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေဆိုလျှင်
နီးကြားနေဖို့ လိုသည်။ ဦးဦးဖျားဖျား သတင်းများကို သိရှိအောင် နား
မျက်စေ့ဖွင့်ထားရမည်။ အခြေအနေနှင့် ဆီလျော်စွာ အချိန်ကိုက် နေရာ
ယူတတ်ရမည်။ အရာရာကို မိမိဘက်က ၁၅မိနစ်စောအောင် အမြဲ
အဆင်သင့် ပြင်ထားပါ။ ပိုမိုအောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။

အမိုး

မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားကို အလွန်တရာကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းသည်။ ဤဆောင်းပါးကို မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားမှ အငြိမ့်ခန်းကိုကြည့်ပြီး ရှေးမိခြင်းဖြစ်လေသည်။ လူ့ရွှင်တော် ဦးဓာတ်ရှင်း၊ ဦးစိန်ရိုး၊ ဦးမိုးဒီနှင့် ဦးတိမ်ညွန့်တို့ ပါဝင်ပြီး ဒေါ်ခင်စန်းတင်၊ ရွှေလိပ်ပြာဒေါ်အေးကြည်၊ ယိုးဒယားပြန်ဒေါ်အမာစိန်၊ ပန်ကျာတင်တင်မြင့် စသည့် မင်းသမီးများ ဆိုကြ ကကြသည်။ အပြောအဆိုအမူအရာအံ့ဩလောက်သည့် ပညာကို မြင်ရကြားရသည်။

ဒေါ်ခင်စန်းတင်ဆိုလျှင် အသက်(၇၀)ကျော်ပြီဟုဆိုသည်။ မနေ့က သတင်းစာမှာ ဒေါ်ခင်စန်းတင်ကွယ်လွန်ကြောင်း နာရေးသတင်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ယနေ့ညတီဗီဖန်သားပြင်မှာ မင်းသမီးအရတ်အစားနှင့် ပျော့ပြောင်းနွဲ့နောင်းစွာ ကပြခဲ့ပုံကိုကြည့်ရသည်။ လွမ်းဆွတ်စရာခံစားရသည်။ ဇာတ်ပွဲဝါသနာပါသော ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကို အမှတ်တရ နောက်ဆုံးအနုပညာဖြင့် တင်ဆက်နှုတ်ဆက်သွားသတဲ့ သို့ပါတကား။

အငြိမ့်မင်းသမီး၊ ဇာတ်မင်းသမီးကြီးများ၏ အက၊ အဆို၊ အပြော၊ ဟန်အမူအရာ၊ အသံနေအသံထားတို့ကို ပညာယူစရာ၊ သင်ခန်းစာများပမာ ကြည့်ရှုရသည်။ သဘင်၊ သဘင်နှင့်အမြင်သာလျှင် လွယ်သော်လည်း တကယ်လုပ်က အဟုတ်ခက်ပါ၏။ အနုပညာမှော်သည် ပါရမီရှိမှ ရပါ၏။

အနုပညာဆိုသည်မှာ အထုံအလှေရှိရပါသည်။ အကြိမ်ကြိမ် အပန်ဖန်လှေကျင့်ပွားများပါမှ တိုးတက်ရင့်ကျက်လာပါသည်။ ဂီတဏူး၊ ဇာတ်ဏူး၊ သဘင်ဏူးအဖြစ်မှ ဝါသနာအထံသည် ပါရမီဖြစ်လာရပါသည်။ လေ့လာဆည်းပူးမှုများစွာ ပြုရ၏။ အထပ်ထပ်အခါခါ လေ့ကျင့်ရ၏။

ဟံသာဝတီအပိုင်းအနီး၊ ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန်ပုံနှိပ်တိုက် ဝင်းအတွင်းနိုင်ငံဂုဏ်ရည်မဂ္ဂဇင်း နှစ်ပတ်လည်အမှတ်တရ ဂုဏ်ပြု ညစာစားပွဲကျင်းပခဲ့ပါသည်။ ထိုညမြက်ခင်းပြင် ဂီတဆည်းဆာတွင် ဂီတ ကောင်စီဥတိယဥက္ကဋ္ဌ ဟင်္သာတမြင့်ဌေးက တေးသီဆိုသည့် အဆိုကျော် များကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်တော်က ဂီတမြတ်နိုးတတ်သူ ဖြစ်၍ သူ့နောက်ကအဖော်အဖြစ် ကပ်၍ လိုက်ကြည့်သည်။ နှုတ်ဆက်စကားပြောပြီး ပြန်လှည့်လာတော့ သူက “ ခုမှ တေးရေးဆရာဖြစ်နေတာဗျ။ အမှန်က ကျွန်တော့်အားသန်တာက အဆို ” ဟု ပြောပြပါ၏။ “ ဆရာချစ် လက်တွေ့သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက်ကို တစ်နေ့ ၃-၄ခေါက် နှုန်းနဲ့ တစ်လလောက် အဆက်မပြတ်အဆိုကျင့်ကြည့်ပါလား။ အဆွဲအငင် အဖြတ်အတောက်၊ အဟန့်-အဟိုက်၊ စိတ်ကြိုက် လောမယ်၊ တစ်လတိတိသာ ဇွဲရှိရှိလေ့ကျင့်ပါ။ ကြေးစာအဆိုတော်လောက် ပိုင်နိုင် စေရပါမယ် ” ဟု ဆိုလေ၏။ ဆရာစကား ကျွန်တော်က ထုံပါသည်ဟု ထောက်ခံ၏။

မှန်၏။ အလေ့အကျင့်များလျှင် သိသိသာသာတိုးတက်၍ အဆိုးအလေ့အကျင့်ဝေးကွာလျှင် စိတ်တိုင်းမကျရအောင် အသံအား နည်းတတ်သည်ကို မိမိကိုယ်တွေ့ပင်။

ကျွန်တော်သည် ပညာရှိများအစဉ်အဆက် သွန်သင်ညွှန်ပြ ခဲ့သည့် စူး၊ တူး၊ ပြု၊ ဟူသော ဩဝါဒကို ခံယူလေသည်။

- (၁) စုဆောင်းရမည်။ လေ့လာကျက်မှတ်ရမည်။
- (၂) တူအောင်တူ၍ ဆိုရ ကရမည်။ လေ့ကျင့်ရမည်။
- (အရေး သမားဆိုလျှင် ကူးရမည်။ အလိုက်ထပ်ရမည်)
- (၃) ထို့နောက်တစ်ဆင့်ကား ကိုယ်ပိုင်ဟန်ကိုယ်ပိုင် စိတ်ကူး ထည့်၍ ပြုစုဖန်တီးနိုင်အောင် အားထုတ်ရမည်။

တိထွင် ရမည်။

မူလပထမမှာ အဟောင်းစံတင်ရမည်။

လမ်းရိုးဟောင်းကို ကောင်းစွာကျေညက်ရမည်။ အောင်မြင်မှု ရသော အနုပညာထုတ်လုပ်မှု ဟူသမျှသည် အခြေခံဤသဘောသာ ဖြစ်ကြပေသည်။

နမူနာသဘာက "ဗိုလ်အောင်ဒင်" ဆိုသောရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ဖြင့် ဖော်ပြရလျှင် ဆီလျော်ပါလိမ့်မည်။ ဗိုလ်အောင်ဒင်ဇာတ်ကားကို ၁၉၄၁ဆီက ရိုက်ကူးသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း(၆၀)ခန့်က ထုတ် လုပ်ခဲ့သည်။ ခင်မောင်ရင်၊ ဘုရား၊ မေမေဝင်းတို့ အဓိက ဇာတ်ဆောင် အဖြစ်ပါဝင်ခဲ့သည်။ ဒါရိုက်တာမှာ စာရေးဆရာရွှေခုံးဘီအောင်ဖြစ် ၏။ ဆရာရွှေခုံးဘီအောင်၏ ပထမဦးဆုံး ပွဲဦးထွက် ဇာတ်ကားဖြစ်၏။ နှစ်ပေါင်း(၆၀)ကြာသည်တိုင်အောင် လူကြိုက်များသော ဂန္ထဝင်မြန်မာ ဇာတ်ကားတစ်ထုပ် ဖြစ်လေသည်။ ထိုရုပ်ရှင် ပြတိုင်းပြတိုင်း ငွေရ

သည်။ ထို့ကြောင့်ငွေလိုချင်ရင် (ဗိုလ်အောင်ဒင်လူဆိုး) ခါးပြထွက် တိုက် တယ်ဟုပင်အပြောခံရသော ဇာတ်ကားဖြစ်သည်။

ဆရာရွှေခုံးဘီအောင်ကား စာရေးဆရာမုလာသူဖြစ်သည့် အပြင် ၁၉၄၁ခုနှစ်တွင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းပေါင်း တစ်ဒါဒင်ကျော် ရေးခဲ့ ပြီးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပထမဦးဆုံး ဒါရိုက်တာလုပ်ရ သည့် ဇာတ်ကားဆိုသော်လည်း စမ်းတဝါးဝါးမရှိ။ ပီပီရီရီ နိုင်နိုင် နင်းနင်းညွှန်ပြနိုင်၏။ ဆရာအားဘယ်ဝတ္ထု၊ ရုပ်ရှင်ကိုမှီးတာလဲ။ မူရင်း ရှိသလားဟု တပည့်ဖြစ်သူ အကယ်ဒမီဦးထွန်းလှိုင်က မေးဖူးသည်။ ဆရာရွှေခုံးဘီအောင်က "အဓိကအခြေခံကတော့ ကြိတ်အချစ်ပေါ့ကွာ။ အခြေခံက ရာမ၊ ဒဿဂီရီ၊ သီတာ ပါပဲ" ဟုပြောသည်ဆို၏။ မှန်ပါ၏။

ဒဿဂီရီလူကြမ်းနေရာမှာ နေရသည့်ဗိုလ်အောင်ဒင်၊ ခင် မောင်ရင်ကို မင်းသားအနေနှင့်ပရိသတ်ကမျှဝေခံစားအောင် ရှုထောင့် အသစ်မှ ဖွဲ့ဆိုပြလိုက်ခြင်းသာလျှင် ထူးခြား၏။ စာရေးဆရာချစ်ဦးညို ၏ လင်္ကာဒီပချစ်သူ ဝတ္ထုသည်လည်း လူကြမ်းဒဿဂီရီကို အဓိက ဇာတ်ဆောင်အဖြစ် သရုပ်ဖော်ပုံပြောင်မြောက်သဖြင့် ထင်ရှားကျော် ကြားခဲ့ပါ၏။ မူရင်းကားရာမဇာတ်။

အညွန့်၊ အဖူး၊ အရွက်၊ အသစ်တို့ ဖြစ်ထွန်းစို့ရာ အရိုးလိုသည်။ နှိုးတံကို အခြေခံရသည်။

အရိုးကို အရွက်မဖုံးစေရာဟု ဆိုကြပါ၏။ အနုပညာမှာ အင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာတို့၏ အက၊ အဆို၊ အပြော၊ ဟန်ထား ဆူညံများသည် နောင်လာနောက်သားမျိုးဆက်သစ်တို့ အတွက် နည်း အရာ "စံ" များပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ပေါ်ပြုလာရာနယ်

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပူဆိုးကြော်ငြာ

ကျွန်တော်တို့(ခ)တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် ကင်းထောက်လူငယ်အသင်းဝင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအခါဘောင်းဘီနက်ပြာရောင်နှင့် အင်္ကျီကာကီရောင်ဝတ်ရသည်။ ကင်းထောက်ဦးထုပ်ဆောင်းရသည်။ ကင်းဘတ်စူးစီးရသည်။

ငယ်စဉ်ကပူဆိုးသာဝတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဘောင်းဘီတိုနှင့် ကင်းထောက်လူလင်ဖြစ်လာတော့ ယူနီဖောင်းဝတ်ရသည်ကို သဘောကျသည်။ ရှေ့ကြည့်၊ သတိ၊ အမြန်လျှောက်၊ အပြေးတက်၊ လူနာသယ် စသည်စစ်ရေးပြလေ့ကျင့်ခန်းများကို အဖွဲ့လိုက်၊ အစုလိုက် လုပ်ဆောင်ကြရသည်။ ဘောင်းဘီဝတ်ရသဖြင့် စစ်ရေးပြလှုပ်ရှားမှုသည် ကြည့်၍ ကောင်းသည်ထင်မိ၏။ ဘောင်းဘီကို ကျွန်တော်ကြိုက်သည်။

ယခုခေတ်မြို့နေလူငယ်အချို့ ဘောင်းဘီကိုကြိုက်ခြင်းကို ကျွန်တော်အပြစ်မဆိုချင်ပေ။ ဘောင်းဘီဝတ်လျှင် သပ်ယပ်သည်။ စမတ်ကျသည်ဟု ကျွန်တော်လည်းထင်ခဲ့မိသည်။ ကျွန်တော်တို့ချောက်မြို့မှာ ဘောင်းဘီရှည်ကို မချွတ်တမ်းဝတ်သူတွေရှိသည်။ ကျွန်တော်

တို့ကျောင်းနေဘက်ထဲက ဂျက်ကီနှင့် ဂျော့ တို့ ဘိုကပြား ညီအစ်ကိုဆိုလျှင် အမြဲလိုလို ဘောင်းဘီရှည်ပဲ ဝတ်လေ့ရှိသည်။ သူတို့က လက်ဝှေ့နာမည်ကျော်တွေဖြစ်၏။ ဗဟိုကွက်သစ် ရပ်ကွက် ထဲမှ ဘိုတုတ်နှင့်ဘိုချုပ်တို့လည်း ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ကြည့်၍လှသူတွေ ဖြစ်ကြ၏။ အထူးသဖြင့် ဘိုတုတ်ခေါ် ကိုစိုးမြင့်သည် ဘောင်းဘီနှင့်သပ်သပ်ယပ်ယပ် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းရှိနေတတ်သဖြင့် မိန်းကလေးများကပင် အဝေးမှငေးရ၏။

ဘောင်းဘီဝတ်သူတွေကို ကျွန်တော်အားကျွမ်းသော်လည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ လေးနှစ်လုံးလုံးမှာ ကျွန်တော်ဘောင်းဘီတစ်ထည်မှ မရှိခဲ့ချေ။ မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်တက်နေသူ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ(ဒေါက်တာတင်ထွန်း) ကရေတံခွန်တောင်သို့ တောင်ဗက်တောစရီးလေ့လာရေးသွားမည်လိုက်ခဲ့။ ဘောင်းဘီရှည်နှင့်ဂျာကင်ဝတ်ခဲ့ကွာ ဟုဆိုသဖြင့် သူငယ်ချင်းရစ်ချက်လော်မာဆီက ဘောင်းဘီရှည်ငှားဝတ်ပြီး လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းများထဲမှာ ရစ်ချက်လော်မာ(ချင်း)၊ ရစ်ချက်အောင်မြင်(ကရင်)၊ ကျော်အောင်(ကယား)၊ ဆင်ဖြူယယ်လ်ဂျမ်း(ကရင်)၊ အဲလ်ဘတ်မျိုးမြင့်(ရှမ်း)၊ ထွာခဲ (ချင်း)စသော အတန်းဖော်ရောင်းရင်းတို့သည် အမြဲတစေ ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်တတ်လေသည်။

တက္ကသိုလ်လေးနှစ်(၁၉၆၆-၇၀) ကာလတစ်လျှောက်လုံးတွင် ကျွန်တော်ကအငြိမ့်၊ လူပျက် ပူဆိုးအဆင်မျိုးသာ ဝတ်လေ့ရှိသည်။ အကွက်တုံး၊ အကွက်အကျဲ့၊ စတစ်ကော်လာ(ခ)လည်ကတုံးအင်္ကျီအဖြူ အမြဲဝတ်သည်။ ပင်နီရောင်တိုက်ပုံ(သို့မဟုတ်) အဖြူရောင်တိုက်ပုံ။ ပူဆိုးတိုတိုဝတ်လေ့ရှိသည်။ ဆံပင်တိုတိုပဲထားလေ့ရှိသည်။ အပေသမားပုံ၊ အတွေးအခေါ်သမားပုံ။

ကျွန်တော်၏တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘီဇိုင်းက နုနုရွှေမရှိလှချေ။ ပိုးပုဆိုးမရှိ။ ပိုးပုဆိုးလည်းမဝယ်နိုင်ပေ။ ဘန်ကောက်လုံချည်တစ်ထည်၊ အင်းလေးလုံချည်တစ်ထည်ရှိ၏။ ပွဲနေ ပွဲထိုင်မှပဲ ဝတ်ရသည်။ လှလှပပ တောက်တောက်ကြွားကြွားမရှိသဖြင့် စိတ်မငယ်ပေ။ အသွင်သဏ္ဌာန်အဝတ်အစား အနုအလှဖြစ်ဖို့ထက် ပညာပြည့်ဝ နှလုံးလှရမည်ဟု လေးလေးနက်နက်ခံယူသည်။ စာဂျှပ်။

တက္ကသိုလ်မှဘွဲ့ရပြီး ခိုလ်သင်တန်းတက်၊ စစ်ခိုလ်ဖြစ်သည်။ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းဒေသမှာ ဆောင်းရာသီ၌ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းထက်သိသိသာသာပိုအေး၏။

အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ရာ၌ ပုဆိုးနှင့်မရ။ လားရှိုး၊ ကွတ်ခိုင်၊ နမ့်တူမြို့တို့မှာနေထိုင်ရစဉ်အရပ်ဝတ်နှင့် ဆိုလျှင် ဘောင်းဘီ နှင့်မှ ပိုပြီးသင့်လျော်သည်။ ထို့ကြောင့်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ ပုဆိုးအကွက်တုံးကြီးနှင့် နေတတ်သော ကျွန်တော်သည် ချည်ကတ္တီပါ အညိုအနက်၊ သက္ကလပ်အပြာရင့်၊ နက်ပြာစသောဘောင်းဘီရှည်တို့ကို လားရှိုးဈေးအရှေ့ဘက်တန်းရှိ ရန်ကုန်အပ်ချုပ်ဆိုင်မှာ ချုပ်ရသည်။ ဝတ်ရသည်။

တပ်မတော်အရာရှိဘဝတစ်လျှောက်လုံးလည်းဘောင်းဘီ ဝတ်ရသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်မှာတာဝန်ထမ်းရသဖြင့် အရပ်ဝတ်နှင့် ရုံးချိန်ပြင်ပ နေ့နေ့ညသမ္မာလည်း ဘောင်းဘီရှည်ပဲ အနစ်(၂၀)မျှ ဝတ်ခဲ့ရသည်။ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ပြည်သို့ (၁)နှစ်တာမျှ စစ်ရေးစစ်ပညာ တက်ရောက်ဆည်းပူးခဲ့ရာတွင်လည်းဘောင်းဘီသာ ဝတ်ဆင်ခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့်ဘောင်းဘီဝတ်ရ၊ ဆင်ရခြင်းကို ကျွန်တော် နှစ်သက်သည်။ အလေ့အထဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော်-

ဗွန်နိုင်း(စိတ်ပညာ)

မန္တလေး၏ နွေရာသီကဲ့သို့ ပူအိုက်လှသော အခြေအနေတွင် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်နေသူ၊ ရန်ကုန်၏ ပူအိုက်စွတ်စိုသော အချိန်ကာလတွင် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်နေသူ အချို့အား တွေ့ရသောအခါ သနားမိသည်။ ပုဆိုးနှင့်သင့်လျော်သော မြန်မာ့ဗြေမ္မာ အထက်၊ အောက်၊ ဘေး၊ ဘယ်၊ ညာ၊ လှည့်ပြောင်း၍ ကြိုက်သလိုဝတ်ဆင်နိုင်သော ပုဆိုး(ခေါ်) ဆာရုန်း Sarong (Waist cloth ဟု အနောက်ဘိုင်းသားတို့ကခေါ်ကြသည်။)၏ တန်ခိုးထိရောက်ပုံနှင့် အကျိုးရှိပုံ၊ သင့်တော်ပုံကို မသိကြရှာလေ။

တောင်ကြီး၊ လားရှိုး၊ မူဆယ်၊ နမ့်ခမ်းလိုတောင်ပေါ်မြို့မှာ ပုဆိုးပါးပါးဝတ်ရန် မတိုက်တွန်း။ မိတ္ထီလာ၊ မကွေး၊ မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်းလိုဈေးတစ်စုံ ထွက်သော ပူအိုက်လှသည့်နေရာမျိုး၌ စစ်သားလို၊ အလုပ်သမားလို တာဝန်အရ ဝတ်ကြရသူမှအပ နှစ်သက်ရာကိုသာ ဝတ်ဆင်ခွင့်ရပါက ပုဆိုးသည် အကောင်းဆုံးပင်။

တရုတ်၊ ဗီယက်နမ်၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ မလေးရှားနှင့် ထိုင်းစသည့် အရှုနိုင်ငံ အချို့သို့ မိမိရောက်ခဲ့ဖူးပါ၏။ မလေး(ခ) မာလာယု ဇုမျိုးနှင့် အင်ဒိုနီးရှားလူမျိုးတို့သည် ရှေးက ပုဆိုးထဘီ ဝတ်ခဲ့ကြ၏။ သူ့အခါ ထိုင်းနှင့် ထိုနိုင်ငံတို့မှာ ပုဆိုးဝတ်သူအတော်ရှားပါး လှချေပြီ။ ဘောင်းဘီတို၊ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အသားကျနေကြပြီ။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အားမရ။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ပုဆိုးပဲ အများအားဖြင့် ဝတ်ကြဦးပဲ ဟု ပြောပြသောအခါ သူတို့ကလေးစားကြ၏။ သိပ်ကောင်းအောင်ပေါ့ဟု လှိုက်လှဲစွာ ချီးကျူးကြ၏။ ကိုယ့်ရေမြေ၊ ကိုယ့် ဒေသနှင့် ညီလျော်သော အဝတ်အစားပေပဲ။ ရှေးထုံး၊ ရှေးမူအတိုင်းဇွတ်တရွတ် ဦးသိမ်းနေရန်မဆိုလိုပါ။

မကြာမီသောကာလအတွင်း၌ လွင်မိုးကကြော်ငြာလိုက်၊ ရွေးက ကြော်ငြာလိုက်၊ နန္ဒာလှိုင်၊ ထက်ထက်မိုးဦး၊ ကြည်လဲလဲဦး၊ အိန္ဒြာကျော်စင်၊ စိုးမြတ်နန္ဒာစသည့် သရုပ်ဆောင်များက တီဗီဗန်သားပြင်မှာ ပုဆိုးတွေအဆက်မပြတ် ကြော်ငြာလာ၏။ ကောင်းသဗျာ။

ကြော်ငြာပါပြီး(၂)ရက်အတွင်း ပုဆိုးကွင်း(၂)သောင်း ရောင်းလိုက်ရသည်ဟု ပုဆိုးဆိုင်တစ်ခုက ဆိုသည်။ ထိုးမုန့်ကြော်ငြာ ပါပြီး နောက်(၂)ရက်မှာ ဆိုင်ပေါ်ရှိထိုးမုန့်၊ လမုန့်အားလုံး တစ်ထုပ်မကျန်အကုန်အပြောင်အရှင်းရောင်းလိုက်ရသည်ဟု မန္တလေးထိုးမုန့်ဆိုင်တစ်ခု က ပြောကြောင်းသတင်းကြားရသည်။

အလားတူပင် " ပိုးကောင်၊ ပိုးကောင် အားလုံးစားတဲ့ ပိုးကောင် " ဟုသီချင်းဆိုပြီး လူရွှင်တော်များနှင့်ကြော်ငြာသော ပိုးသတ်ဆေး၊ မြေဩဇာ၊ မြေဆီကြော်ငြာများ စသည်စသည် ဖိုက်ပျိုးရေးလယ်ယာကုန်ထုတ်လုပ်မှုကိုအားပြုပေးသည့်ရောင်းကုန်များ ကြော်ငြာကဏ္ဍ၌ တွေ့ရှိလာရသဖြင့် ဝမ်းသာကြည်နူးစွာ သာဓုခေါ်မိသည်။ အရက်၊ ဘီယာ၊ စီးကရက်ကြော်ငြာများ ပပျောက်သွားပြီး ပုဆိုး၊ ပိုးသတ်ဆေး၊ ဓာတ်မြေဩဇာအစရှိသော ပစ္စည်းများတွင်ကျယ်လာခြင်းသည် ဝမ်းမြောက်စရာ မကောင်းပေဘူးလား။

သုဇယ့်ချင်းကောင်း

ယခုနှစ်မိုးဦးစောသည်ပြောရမည်။

ရန်ကုန်မှာ သင်္ကြန်ကာလလောက်မှာပင် မိုးတစ်မိုစီမို ရွာခဲ့သည်။ကဆုန်လမှာလည်းမိုးတော်တော်ကောင်းသည်။ ဓါတိုင်းနေရာသီဆို ကဆုန်၊ နယုန်ဆွေဆွေ ခုန်အောင်မပူ။ မိုးကလေးတအေးအေးနှင့်။ မိုးများတော့အများအနာလည်း အချို့မှာ နည်းနည်းပါးပါးသည်။

ကျွန်တော့်ဇနီးမှာ သမဝါယမဦးစီးဌာနရုံးချုပ်၌ အလုပ်လုပ်သည်။ ဘတ်စ်ကားနှင့်သွားရသည်။ နံနက်တစ်ခါ၊ ညနေတစ်ခါ မိုး(၂) နှစ်လောက်ဆက်တိုက်မိတော့ အအေးပတ်၍ နှာစေး၊ ချောင်းဆိုး၊ ချပ်ကွေးဖြစ်သည်။ တုံးလုံးလဲလောက်အောင်လည်း ဖျားခြင်းမဟုတ်သဖြင့် အလုပ်မှခွင့်မယူ။ သူ့ဆီပုန်းဆက်သောအေးအေးမြဆိုသည့်ငယ်ငယ်ချင်းက " ဟ- မင့်အသံ နှာခေါင်းသံပါလှချေကလား၊ နှာရည်ငါးသလား " ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဇနီးလှလှက ဟုတ်မှန်ကြောင်းပြောရသည်။

“အေးအေး- ငါထင်တယ် ခုလို မိုးအေးပြီဆိုရင် မင့်အတွက် ယောဂီ သွေးဆေးတိုက်ပေးမှဖြစ်မယ်လို့ သတိရနေတယ်။ နေ့လည်ကျ ရင် ငါလာမယ်။ ယောဂီသွေးဆေးထုပ် ယူခဲ့မယ်။ မင်းကလည်း ငါဖတ်စရာ မဂ္ဂဇင်းဟောင်းလေးတွေ သုံးလေးအုပ်ဆွဲခဲ့။”

အေးအေးမြနှင့် လုလုမြင့်တို့သည် ဘွဲ့ရစာရေးမအဖြစ်နှင့် သမဝါယမဦးစီးဌာနမှာ အလုပ်အတူ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ မင်္ဂလာဒုံရုံးမှာ (၇)နှစ် အတူတကွ လုပ်ခဲ့ကြသည်။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်သံယောဇဉ်တွယ်သည်။

အလုပ်အတူတူ လုပ်ရုံမျှသာမက ဈေးဝယ်အတူ၊ တိုင်းခန်းမ မှာ ရပ်ရင်ကြည့်အတူ၊ တောဘက်ခရီးထွက် စာရင်းစစ်လည်း အတူတူ နှင့် အမြဲတွဲခဲ့ကြသည်။ အနှစ်(၂၀)ကာလကြာလာသည့်အခါ လုလုက အရာရှိငယ်ဖြစ်လာသည်။ အေးအေးမြကတော့ အစိုးရလခစား အလုပ် မှ ထွက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ပုဂ္ဂလိက စီးပွားရေးပဲလုပ်တော့သည်။ ဘိုးဘွား မိဘဆီက အမွေရသည့် ယောဂီသွေးဆေး၊ ထုတ်လုပ်ရေးလည်း လုပ် သည်။ ကားပစ္စည်းဆိုင်လည်းတစ်ဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ မိဘမျိုးရိုးက ချမ်းသာကြွယ်ဝခဲ့ကြသဖြင့် သူ့လက်ထက်မှာလည်း အခက်အခဲမရှိ။ ဆင်းရဲကြပ်တည်းခြင်းမရှိ။ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ကြီးဖြစ်နေပြီ။

ငယ်ငယ်က အတူတကွ အလုပ်လုပ်ရင်း တွဲခဲ့၊ ခင်ခဲ့သော လုလုမြင့်၏ ရုံးသို့ကား မကြာခဏရောက်တတ်လေသည်။ ဖျားသည် နာသည်ကြားလျှင် အားပေးသည်။ လုလု မိုးမိ၍ အအေးပတ်မလိုဖြစ် လျှင်အေးအေးမြက ရေနွေးပူပူနှင့် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက သွေးဆေးထုပ် ကို ထုတ်၍ဖျော်ကာ ဆေးတိုက်စမြဲ။

“လုလုရုံးမှပြန်ရောက်တော့ ယနေ့ အေးအေးမြ ရုံးသို့လာ ကြောင်း၊ သူ့အတွက်သွေးဆေးထုတ်တွေ လက်ဆောင်ပေးသွားကြောင်း၊

ကျွန်တော်ဝယ်ထားသော မဂ္ဂဇင်းဟောင်းသုံးအုပ်ကို နံနက်ကရုံးယူသွား ပြီး အေးအေးမြသို့ ငှားလိုက်ကြောင်းပြောပြသည်။ အေးပါကွယ်။ ရပါတယ်။ ပေးလို့လည်းရပါတယ်ဟု ဖြေရသည်။ သူတို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်၏ ကြင်နာမှုကို ကြည့်၍ မုဒိတာစိတ်ဖြင့် ကြည်နူးရ၏။

ယနေ့တော့ကျွန်တော့မှာလည်း ပြောစရာအဖြစ် တစ်ခုပါ လာခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သောအနှစ်(၂၀)လောက်ဆီက ခင်မင်ခဲ့ကြသည့် ပွားပွားနှင့်ရွှေရွှေဟူသော မိတ်ဆွေနှစ်ဦးကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပန်းဆိုးတန်း လမ်းပေါ်မှာ ဆုံရသည်။ အဲ ရုတ်တရက်တော့ မမှတ်မိ။ သူတို့ တော် တော်ဝပြီးရင်လာကြပြီ။ အလေ- ဟိုစဉ်က အသက်(၂၀)။ အပျိုမတွေ။ ယခုတော့ (၄၀)ကျော်ပြီကိုး။ အဆီအခေါက်ထူချိန်ရောက်ပြီပဲ။ ထပ်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားတော့ ရပ်ချင်းဆက်စပ်၍ရသည်။ မှတ်မိပြီ။ သူကစမေးသည်။

“သီသလား”

“သီပါတယ်”

“မှတ်မိရဲ့လား”

“မှတ်မိပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ ...”

“ပြောဖို့လိုသေးလား။ မင်းကပွားပွား၊ သူကရွှေရွှေ၊ ကြောင်ချီသွားတောင်မှမှတ်မိတယ်။”

“လာ လက်ဖက်ရည်သောက်။ ပြန်တွေ့ရတာဝမ်းသာတယ်” ဆိုပြီး လမ်းဘေးရှိ နီးရာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ကြ သည်။ ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေ ပြန်ပြောဖြစ်ကြသည်။ ကြည်နူး ခြံ့ပျော်စွာ။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်(၂၀)က ကျွန်တော်သည် အုပ်ချုပ်မှုဆိုင်ရာ အရာရှိငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဌာနအတွက် ဆန်တွေ၊ ဆီတွေ လစဉ် ဝယ်ယူရသည်။ ပွားပွားနှင့်ရွှေရွှေက ထိုဌာနမှ ဝန်ထမ်း(၂)ဦး ဖြစ်သည်။ အမြဲတစေပင်လျှောက်လွှာတင်၊ ဘယ်တော့ရမှာလဲ။ ဘယ်ရီ ထောင်သွားထုတ်ရမှာလဲ။ ဘယ်ဈေးနှုန်းလဲ။ ယခုလဘယ်လောက်ကျ သလဲ။ ပေါင်းစပ်ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ရသဖြင့် လုပ်ငန်းသဘောအရ ထိတွေ့နေရာမှ ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ ရိုးသားပွင့်လင်း၍ စိတ်ရင်းကောင်း ရှိသူတွေဖြစ်သည်။ ဖြူဖြူစင်စင်နှင့် မောင်နှမမမာ ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ သဘောသားတစ်ဦးနှင့် ပွားပွားအိမ်ထောင်ပြုတော့မည်ဟု သိရသည့် နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်ကလည်း ရန်ကုန်မှ ရှမ်းပြည်နယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရသဖြင့် မတွေ့မိတော့ လူချင်းဝေးသွားကြ၏။

သူအိမ်ထောင်ကျပြီဖြစ်ကြောင်း သူ သမီးလေးပွားမြင်ကြောင်း သူတို့မိသားစုအေးချမ်းသာယာကြောင်း၊ ၄-၅နှစ်အတွင်းမှာ စာအဆက်အသွယ်ရှိသေးသည်။ ရှေ့တန်းတာဝန်များဆီသို့ ကျွန်တော်ရောက်သည့်အခါ ပွားပွားဆီသို့ ကျွန်တော်စာမရေးဖြစ်တော့။ စိတ်ကတစ်ခါတစ်ရံ သတိရသော်လည်း အဆက်အသွယ်ပြတ်သွား၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ ပွားပွားနှင့် ရွှေရွှေကို ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရတော့ အထူးပဲ ဝမ်းသာမိသည်။ ရွှေရွှေ၏ ကိုးတန်းကျောင်းသား၊ သားလေးလည်းပါသည်။ ရွှေရွှေ၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ဦးလည်းပါသည်။ သူကလည်းကူးမှာနေသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၊ ပွားပွားနှင့် ရွှေရွှေတို့၏ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်ပြောပြနေကြသည်များကို အငေးသားနှင့် တူဝန်းနှစ်ဦး ဘေးက ကြည့်နေသည်။

ရွှေရွှေက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။ “ ဝိုလီကြီး သူကတော့ အရင်ကလိုဘဲ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး။ အခုလည်း ကျောင်းပွင့်တဲ့ ရာသီ

ရောက်လာပြီမို့ ကျွန်မှာ အကော်အခဲ အကျပ်အတည်းရှိတာမှာဘဲဆိုပြီး ခွေကြေးအကူအညီ လာပေးတာ။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အခုလို ကျောင်းပွင့်ပြီဆိုရင် ကျွန်မမှာ အခက်အခဲရှိတယ်ဆိုတာ သူ့သတိရတယ်။ သူငယ်ချင်းကောင်းပီပီ အမြဲတစေလာပြီးထောက်ပံ့နေတယ်။ သူကတော့ အရောင်းအဝယ်အဆင်ပြေတယ်။ ချောင်လည်ကြွယ်ဝပါတယ်။ ”

မှန်သည် ပွားပွား၏ စိန်နားကပ်သည် အရောင်တဖြတ်ဖြတ် တောက်ပနေ၏။ ပြူဝင်းသောအသားအရေနှင့် စိတ်ချမ်းသာ၊ လူချမ်းသာရှိသော အခြေအနေ ပေါ်လွင်ပေသည်။

“ သူက အဆင်မပြေရာဘူး အစ်ကိုရ။ အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ သားတစ်ယောက်ရပြီး အိမ်ထောင်ကွဲသွားတယ်။ လစာဝန်ထမ်း မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အခုလိုကျောင်းစဖွင့်ချိန်ဆိုလျှင် ခေါင်းကိုက်ရပြီပေါ့။ ကျွန်မလည်း သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာမိတယ်။ ငယ်သူငယ်ချင်း တွဲဖော်တွဲဖက်တွေမဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့အမြဲတွဲတာ အစ်ကိုလည်း သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် လာတွေ့တာပါ။ အားပေးတာပါ။ ”

ပုဆိုးစိမ်းနှင့် အင်္ကျီအဖြူဝတ်ထားသော ရွှေရွှေ၏ သားကလေးသည် ပြုံးနေ၏။ နက်ဖန်ကစ၍ သူ့ကို ကျောင်းအပ်တော့မည်ဟုသိသဖြင့် ပျော်ရွှင်ပုံရ၏။ ကလေးဆိုတော့ ဟန်မဆောင်။ မျက်နှာပေါ်မှာ ဝမ်းသာမှု အထင်အရှား ဖော်ပြနေ၏။ ကျွန်တော်သည် ပွားပွားနှင့်ရွှေရွှေကို ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရသဖြင့်လည်းဝမ်းသာသည်။ သဘောသားနှင့်အိမ်ထောင်ကျပြီး အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေသည့် ပွားပွားကို ကျွန်တော်ရသဖြင့်လည်း ပိုဝမ်းသာသည်။ ချမ်းသာပြည်ရုံသည် ကိုခြင်ရသဖြင့်လည်း အားရမိသည်။ အိမ်ထောင်ရေးဇာတာမကောင်းရာသော ရွှေရွှေအတွက် စိတ်မကောင်း။ လစာဝန်ထမ်းအဖြစ် အဝတ်နေရေးကို တစ်ယောက်တည်းအခဲကာ ရုန်းကန်ရရှာသည်ကို ခြံ့ခိုက်မကောင်း။

“ ဗိုလ်ကြီး ဘာမှ မတွေးနေနဲ့ ”

(ဟိုးလွန်ခဲ့သည့် အနှစ် (၂၀) ကလို သူက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်၏)

“ အခုလိုတွေ့ကြရတာ ဝမ်းသာစရာပဲ ”

“ ဟုတ်ပါတယ်လေ ”

ပွားပွားက ကျွန်တော့်ဆောင်းပါတွေကို အစဉ်တစိုက်ဖတ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်အမေ့ကို အလွန်ရိုသေမြတ်နိုးကြောင်း ကိုလည်း သိသိနေသည်။ ဆရာက သားကောင်းတစ်ယောက်တော့ ပီသတယ်ကွ။ သူ့အမေ့ကို အလွန်ချစ်တာ။

“ အေးပေါ့ဟ။ မိဘကို အဲသည်လို ရိုရိုသေသေ လုပ်ကျွေး ပြုစုလိုလည်း ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ဖြစ်တာပေါ့ ပွားပွားရဲ့ ”

“ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ဖြစ်ပေမယ့် ဒီ့ကို ဟန်ကြီးပန်ကြီး တစ်ခွဲသားနဲ့ မသိချင်ယောင် မဆောင်တာကိုပဲ ဝမ်းသာတယ်ဟေ့- နော် ရွှေရွှေ ”

ကျွန်တော် ဟိုးလွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၂၀)ဆီကပင် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို သိသည်။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်၍ စိတ်ကောင်းစေတနာ ရှိသူတွေဖြစ်ကြ၏။ ယခုပြန်လည်ဆုံတွေ့ရသောအခါတွင်လည်း နှစ်ယောက်ပါးရာသော ငယ်သူငယ်ချင်းအပေါ် ကြင်နာစွာ ကူညီလာသည့် မိတ်ဆွေကောင်းအဖြစ် ပွားပွားကို တွေ့ရသည်။ နှစ်ပေါင်း(၂၀)ကျော် ကြာသည်တိုင် ရုံးသားဖြူစင်သော နာမည်ကောင်းဖြင့် ဝန်ထမ်းအဖြစ် ရှိနေဆဲ ရွှေရွှေကို တွေ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ သူငယ်ချင်းကောင်းအဖြစ်ကို ကြည့်နူးစွာ အားကျမိသည်။

လှလှက အေးအေးမြအကြောင်းပြောပြသည်။ ယခု ကျွန်တော်က ပွားပွားနှင့်ရွှေရွှေအကြောင်း ပြောပြမိသည်။ မိတ်ကောင်း

ဆွေကောင်း တန်ဖိုးရှိလှကြောင်းကို လှလှက ထောက်ခံသည်။

ဆရာကြီးရွှေခေါင်းရေးဖူးသည် “ ရင်ဘတ်နှင့်တူသော သူငယ်ချင်း ” ဆိုတာ အလွန်လိုအပ်သည်။ သူတစ်ပါးက ကိုယ့်အပေါ် မိတ်ဆွေကောင်း ဖြစ်လာကြစေဖို့ရာကား ကိုယ်က အပေါင်းအသင်း များကို စိတ်စေတနာကောင်းနှင့် သူငယ်ချင်းကောင်းပီသရမည်။ အနှစ် ၃၀ခံရမည်ဟု ကျွန်တော်ခံယူပါသည်။ ကိုယ်ကစပြီး ကောင်းရပါမည်။ သို့မှသာ ကူညီစွာ တုန့်ပြန်လာပေးမည်။

ဘာမဆို လို့တာရနိုင်ရဲ့
ဒါပေမယ့် စိတ်ရှည်ရမယ်

" သည်းခံစောင့်ဆိုင်းနိုင်စွမ်းရှိသူဟာ
သူလိုချင်တာရနိုင်တယ် "

ဘင်လျမင်၊ ဖရင်ကလင်
BENJAMIN FRANKLIN

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ဦးမှာ နှမငယ်တစ်ဦးရှိလေသည်။
ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက အိမ်ထောင်ကျ၍ အိမ်ခွဲသွားခဲ့ပါပြီ။ အခြားမိတ်ဆွေ
ချစ်သူတို့ကဲ့သို့ပင် တစ်အိမ်တစ်အိမ် ခွဲသွားကြပြီဖြစ်သည်။
အထွေးဆုံး ထိုနှမငယ်မှာ မိခင်အိုနှင့်အတူ နေရသည်။ ခင်လည်း
ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သည်။ သူက ကော့မှူးမြို့မှာ အလုပ်တာဝန်
ကျသည်။ မိခင်က လေဖြတ်ထားသဖြင့် အိပ်ရာထဲမှ မထနိုင်ပေ။ အထူး

အရာရာ သူကသာ ပြုစုနေရသည်။ အလုပ်တာဝန်က ကော့မှူးမှာ
ဆိုတော့ ပထမ သူကြိုးစား၍ သွားလုပ်ပါသေးသည်။ လက်တွေ့မှာ
၁နှစ်လောက်ရှိတော့ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိလာသည်။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့
ပြောင်းချင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမောင်ကြီးမှတစ်ဆင့် သူ့အလုပ် တာဝန်
ကို ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ထမ်းဆောင်ခွင့်ပြုပေးပါရန် သူ အထက်
လူကြီးအား မေတ္တာရပ်ခံပေးပါဟု အကူအညီတောင်းလာသည်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေသည် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးအလုပ်လုပ်
တတ်သူဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးဆီက အကူအညီကို ယူခဲ့သည်။ တောင်း
ခဲ့သည်။ ယခုကိစ္စမှာ သူမိခင်၏ သေရေးရှင်ရေးဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်
တော့်ကို အကူအညီပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်
သည် မိမိကိုယ်တိုင်က လူမှုရေးထက် တာဝန်ကို ဦးစားပေးတတ်သူ
ဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါး၏ တာဝန်ဝတ္တရားအပေါ်တွင် ဆန္ဒာဂတိဖြင့်
အနှောက်အယှက်မပေးလိုချေ။

သို့တစေ- အတိအကျအမှန်တကယ်ရောက်နေကြသည်ကိုလည်း
ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ဖြစ်သဖြင့် သက်ဆိုင်ရာသို့ ရင်းနှီးခင်မင်မှုဖြင့် အကူ
အညီပေးနိုင်ပါက စဉ်းစားပေးပါရန် စာရေး၍ ပေးလိုက်သည်။ ပြောင်း
ရွှေ့ခွင့်ရသည် မရသည်ကတော့ သူ၏ ကံတရားပေတည်း။ မိမိက
ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပေ။

အချိန်တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ
သည် အားရဝမ်းသာဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ကြောင်း သတင်းကောင်းကို ပြော
ပြသည်။ သူ့နှမသည် အထက်အရာရှိကြီးထံသို့ ပထမနေသွားသည်။
တွေ့ခွင့်မရခဲ့။ ဒုတိယနေသွားသည် တစ်နေ့ကုန်စောင့်ပါသော်လည်း
အစည်းအဝေးတွေ ဆက်နေသည်ဆို၍ မတွေ့ရ။ တတိယနေ့မှာ

၁၀နာရီမှ ၀၅:၀၀နာရီအထိ နေ့လည်မွန်းလွဲ ၂နာရီကျော်မှ ဝင်ခွင့်တွေ ခွင့်ရသည်။ ထမင်းလည်းအား၊ ဝမ်းလည်းဟာသဖြင့် မျက်ရည်ဝဲဝဲဖြင့် အနူးအညွတ်တောင်းပန် သနားခံသည်။ ဤသို့ဖြင့် နေရာရရှိက ပြောင်းရွှေ့ရန် စဉ်းစားပေးမည်ဟု သိခွင့်ရခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက ကျွန်တော်ထောက်ခံစာရေးပေးလိုက် သဖြင့် အဆင်ပြေသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ဝင်တွေ့ခွင့်ပင် လျှင် ရမည်မဟုတ်ဟု သိရ၏။ ကျွန်တော်ကမူ ထိုမိန်းကလေးသည် မိခင်အိုကြီးကို အနီးကပ်ပြုစုလုပ်ကျွေးနေသူဖြစ်သည်။ သူ၏ လိုအင် ဆန္ဒပြည့်ဝလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားမိသည်။

အဓိကအကျဆုံးနှင့် အထင်ရှားဆုံးသောအချက်ကား စိတ်ရှည် သည်းခံမှုဖြစ်သည်။ သုံးရက်လုံးလုံး နေ့လည်စာထမင်းအခတ်ခံပြီး လူကြီးနှင့်တွေ့ရမှီရာ စိတ်ရှည်သည်းညည်းခံကာ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ သော ဇွဲ သို့မဟုတ် မဖြစ်မနေ အသနားခံမည် ဟူသော စိတ်အား ထက်သန်မှု ဖြစ်လေသည်။

ရောဘတ်ဘရောင်းနင်းဆိုသူက “ သည်းခံမှုဟာ အရာရာကို သင်ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တဲ့ သတ္တိဖြစ်တယ်။ သင်မတတ်စွမ်းနိုင်တာတွေကို လက်ခံလိုစိတ်လည်း ဖြစ်တယ်။ ခြားနားမှုတွေကို သဘောပေါက်လာ တဲ့ပညာဉာဏ်လည်းဖြစ်တယ် ” ဟု ဆိုခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ အရာရှိလောင်းဘဝက သင်ကြားပြသခဲ့ဖူးသော ဆရာသမားတစ်ဦးရှိသည်။ သူက မော်တော်ယာဉ်မှူးဖြစ်သည်။ စက်ဘီးလေးစီးပြီး ရုံးတက်ရုံးဆင်းလုပ်သည်။ ဥပမိရုပ်သိမ်းပြန်၍ အေး ဆေးစွာနေတတ်သည်။ စကားနည်းသည်။ နောင်နှစ်ပေါင်း ၂၀ခန့် ကြာသောအခါ သူသည် အရာရှိကြီးတစ်ဦးဖြစ်လာသည်။ သူ ကွတ်ခိုင်

မှာတာဝန်ကျနေစဉ် အထက်ဌာနချုပ်မှ သူ၏ အထက်ပို၍မြင့်သော အရာရှိကြီးတစ်ဦးက သူ့ကို ဆဲသလိုဆူသလို မခံမရပ်နိုင်စရာ ပြင်းထန် သောဖိနှိပ်မှုများဖြင့် တွန်းအားပေးသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားရသည်။ မောက်မာခက်ထန်မှုများမှာ ကျွန်တော့်အနေနှင့် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဆိုးရွားသည်ဟု ထင်မိ၏။ ကျွန်တော်၏ ဆရာသမားသည် “ လိပ်ကြောကြောင်ကော်၊ ပြောင်ချော်ချော် ” ဖြင့် အပြစ်မယူက်အလုပ်ကိုသာ စေ့စပ်စွာ ဆက်၍ လုပ်နေနိုင်၏။

ဒေါသဖြင့် စူးစူးပြောသမျှသည် ဘဲ၏ကြောကုန်းပေါ်သို့ ပက်လိုက်သည့် ရေကဲ့သို့ တစ်စက်မှတင်မနေရစ်ဘဲ လျော့ကျသွားခဲ့၏။ သူ့နားထဲမှာမရှိ သူ့စိတ်ထဲမှာမထား။ များမကြာမီ ဤအကျပ် အတည်း ကြီး ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဆဲဆဲဆူဆူ အထက်အကြီးအကဲက ကျွန်တော် တို့ဆရာကို ရာထူးတိုးတက်အောင်ထောက်ခံပြီး ချီးမြှောက်ပါတော့ သည်။ သူ့အပေါ်စိတ်ရှည်သည်းခံ၍ သစ္စာစောင့်သိစွာ တာဝန်ကျေခဲ့ သည်ကား လက်တွေ့ထင်ရှားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဪ - အထက်လူကြီးတွေက ဆဲသည်၊ ဆူသည်၊ နားပူ သည်၊ ဖိအားပေးသည် ဆိုခြင်းကား တမင်စမ်းသပ်သည်လားမသိပါဟု တစ်ခါတစ်ရံ စဉ်းစားမိပါ၏။ မည်မျှသည်းခံနိုင်စွမ်းရှိသနည်း။ စိတ် ရှည်သည်းခံခြင်းသည်ကား ခေါင်းဆောင်အကြီးအကဲဖြစ်လာရန် လိုအပ်သော အခြေခံအရည်အချင်းတစ်ရပ် အမှန်တင်။ ဒေါသကို ချုပ် တီးနိုင်ခြင်း၊ အခက်အခဲနှင့်ကြုံတွေ့ရသော ဘေးအန္တရာယ်ကို တည်ငြိမ် စွာ စောင့်ကြည့်နိုင်ခြင်း၊ နာသာခံခက်သောဝေဒနာအချို့ကို ခံချိ၍ သည်းခံအောင်အည်းနေနိုင်ခြင်းတို့မှာ နာယကအကြီးအမှူးတို့ ရှိအပ် သောစွမ်းရည်တစ်မျိုးဖြစ်ပါ၏။ ခန္တီပါရမီ၊ ခမာဟူသော စိတ်၏ သတ္တိ။

ကျဆုံးနေသူ၊ ရုံးနိမ့်နေသူအချို့ကို ကြည့်သောအခါ သူတို့သည် အရေးပါကြပြီး သည်းခံစောင့်ဆိုင်းနိုင်စွမ်း မရှိကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ စိတ်မရှည်၊ စိတ်ဆတ်သည်၊ စိတ်မြန်သည်၊ လောကြီးသည်၊ ဆန္ဒစောလွန်းသည်၊ စိတ်မရှည်တော့ အောင်မြင်မှုနှင့်လွဲကြရ ရှာလေသည်။

ကျွန်တော်လည်း ငယ်ငယ်က စိတ်မရှည်တတ်ပေ။ သို့သော် စစ်သားဘဝ စစ်ရေးပြအခြေခံလေ့ကျင့်ခန်းမှအစ စစ်ပုံကျအောင် ဆုံးမပုံသွင်းခြင်းကို ခံယူခဲ့ရပြီးနောက် ရှေ့ကြည်ဆိုမလှုပ်တော့၊ သတိဆိုလျှင် နှာခေါင်းထိပ်ကို ပျားတုတ်လျှင်ပင် မကြည့်တော့၊ စိတ်ကို တည်ကြည်ငြိမ်သက်အောင်နှင့် စောင့်ဆိုင်းသည်းခံနိုင်အောင် တည်ဆောက်ကာ ဖြည့်ဆည်းခဲ့ရသည်။ သည်းခံနိုင်မှ မိမိဆန္ဒ ပြည့်ဝနိုင်သည်။

စာဖတ်သူချစ်မိတ်ဆွေ သည်းခံစောင့်ဆိုင်းနိုင်ပါစေဟု စေတနာဖြင့် အကြံပေးလိုပေသည်။ ယခုရေတွင်းတူးပါ၊ ရေကြည်သောက်ရဖို့ကား ကြာကောင်းကြာတတ်သည်။

အသက်ရှည်လိုသော်

အလွန်တရာဝမောင်းနေသော ကလေးနှစ်ယောက်ကိုတွေ့ဖူးသည်။သူတို့သည် နေ့စဉ်ချောကလက်(၂)ပြား စားလေ့ရှိသည်ဟုဆို၏။ ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ နွားနို့၊ ကြက်ဥစသည့် အစားအစာများကိုလည်း လုံလောက်စွာ စားရ၏။ ချီဟီစိမ့်သော ချောကလက်ပြားကြီးတွေကို နေ့တိုင်းစားရသည်ဆိုတော့ အတော်ကုသိုလ်ကောင်းကြသည့် ကလေးတွေဟု ခေါ်ရပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တော့ အသက်ကြီးမှ ချောကလက်ကို မြင်ဖူးသည်။

တောသဘာဝမှာတော့ ကျွန်တော်တို့၏ သွားရည်စာမှာ ကြံသကား၊ ထန်းလျက်၊ ပြောင်းဖူးဖုတ်၊ မြေပဲပျွတ်၊ နှမ်းခြစ်စသည်တို့ဖြစ်ကြသည်။ ထန်းသီးပေါ်ချိန်မှာ ထန်းသီးစုတ်ကြရသည်။ ထန်းမြစ်ပေါ်ချိန်မှာ ထန်းပင်မြစ်ဖုတ်စားကြသည်။ ထန်းရည်ပေါပေါလို့လှိုင်လှိုင်ထွက်သော အချိန်မျိုးမှာ ထန်းရည်ချိုကို ဝိုက်ကားလောက်အောင်သောက်ကြသည်။

ကျွန်တော်သည်အစားမက်သောကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်မှာ အမေအသည်း၊ အဖေအဖေ၊ ကြက်သား၊ ဝက်သား စသည်ဟင်းကောင်းကောင်းချက်စားလျှင် ထမင်းများများစားသည်။ နှစ်ပန်းကန်၊ သုံးပန်းကန်စားနိုင်သည်။ ပဲသီးဟင်း၊ ကြက်ဟင်းခါးသီး၊ ခရမ်းခေါင်းသီးဟင်း၊ ကင်းပုံသီးဟင်းတို့ချက်သောနေ့မျိုးတွင် ထမင်းကို တစ်လုပ်၊ နှစ်လုပ်ပဲစားသည်။ များများမဝင်၊ ခရမ်းသီးဟင်း၊ ကြက်ဟင်းခါးသီးဟင်းနှင့်ခဲသီးဟင်းချက်သောနေ့မျိုးဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် အမေ့ကို ဆူဆူပူပူဆန္ဒပြတော့၏။ ကြက်ဥကြော်ပေးမှာပေါ့ သားလေးရယ်၊ ငါ့သားဖို့အမေက အမေခြောက်ကင် ပေးမယ်လေ... စသဖြင့် အမေက ကျွန်တော့်ကို ချောလေ့ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မိဘ၏ အလိုလိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသော ကလေးဘဝ ၌ ကြေးများစွာ၊ ဟိုဟင်းမကြိုက်ဘူး၊ ဒီဟင်းချက် မစားချင်ဘူးဟု အလွန်ခံစား၏။

သို့သော်တကယ်လို ကျောင်းသားအဖြစ် မန်းတက္ကသိုလ် ရွှေ့ပြည်အေးအဆောင်မှာ (၄)နှစ်တာအရိပ်ခိုပြီး နေထိုင်စား သောက်ခဲ့သောကာလတစ်လျှောက်၌ ကျွန်တော်သည် တစ်ကြိမ်မှ မညှဉ့်စားချေ။ ပဲဟင်းက ပဲတူးနဲ့ နံနံ၊ ထမင်းကမုပျော့မနပ်၊ မာဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေနေ၊ တစ်ခါမှ အပြစ်မမြင်ခဲ့ပေ။ ခြောက်အမေ၊ အဖေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အမေ့အိမ်ကဲ့သို့ ကျိတ်ကျိတ် ဘယ်ရမှာလဲ။

အသက်ကြီးလာတော့ လျှာ၏အလိုကိုလည်း နေရာတကာ မလိုက်ချင်တော့ပေ။ ကြိုက်ရာပဲစားမည်၊ မကြိုက်ရာကိုမစားဘဲ နေမည်ဆို၍ မဖြစ်နိုင်ချေ။ အာဟာရဖြစ်အောင်၊ ကျန်းမာအောင်၊ စားသောက်ရမည်ဖြစ်သည်။ စားချင်သည်ကို ပေါက်လွတ်ပဲစား စားနေရမည်အဆင့်လည်း မဟုတ်၊ စားသင့်သည်အစာကိုသာ ချိုချို ခါးခါး

စားသောက်ရပေလိမ့်မည်။ လုပ်ချင်တာထက် လုပ်သင့်တာမဲ့ မိမိတို့ လုပ်ကြရမည်ဟု နားလည်လာသည်။ ကိုယ်က ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေနှင့် လိုက်လျောညီထွေနေတတ်အောင် ညှိယူပြီး နေထိုင်တတ်ရမည်။ ကမ္ဘာကြီးကို မိမိအလိုသို့ ရောက် အောင်အတင်း အကြပ်မိအား ယေမည်ဟု စိတ်မကူသင့်ပေ။ ကိုယ့်အလိုကျကမ္ဘာ လောကကြီးက မလိုက်လျောကောင်းလား ဆိုပြီး ကမ္ဘာကြီးကို ဆဲဆိုညှဉ့် မနေသင့်ပေ။ ဆဲသံဆိုသံကို နားညှိပြီး ကိုယ့်အနီးအနားမှာ ဘယ်သူမှ မလာချင်တော့ဘဲ ထေးရာသို့ လူတွေက ခွဲသွားကြမှာပဲဖြစ် ၏။ ဆူသံပူသံ ပူညံပူညံလုပ်ခြင်းမျိုးကို ဘယ်သူမှ နားညှိမခံလို ကြချေ။

စားစရာကို အကြိုက်တွေ့လျှင်လည်း မလွန်ကဲအောင် မျှမျှတတ ထိန်း၍ စားသည်။ အစားအစာကို မိမိမကြိုက်ခဲ့လျှင်လည်း သင့်တင့်မျှတအောင်တော့ သည်းခံပြီးစားလိုက်သည်။

မိမိဘဝတစ်သက်တာမှာ သားနှစ်သားဘဝကို ဖြတ်သန်း ခဲ့ရသည်။

- (၁) ကျောင်းသား(၅)နှစ်မှ (၂၂)နှစ်အထိ
- (၂) စစ်သား (၂၃)နှစ်မှ (၅၀)နှစ်အထိ

စစ်သားသည်မိမိအထက်အမိန့်ကို တစ်သွေမတိမ်း လိုက် နာရသည်။ သံမဏိစည်းကမ်းကို စောင့်ထိန်းရသူဖြစ်သည်။ ရှေ့ ကြည့်၊ သတိစသည့် စစ်မိန့်သံနှင့် လေ့ကျင့်ပြီးနာခံမှုကို ခေါက်မိုး ကျိုးခဲ့သည်။

မိမိဘယ်ကိုသွားချင်သည်ဟု ဆန္ဒရှိ၍မရ။ မိမိဘယ်မှာ နေချင်သည်ဟုလည်း ဆန္ဒရှေ့တန်းတင်၍မဖြစ်။ ဘာကိုမစားချင်ဘူး။ ဘာအစားအစာကို ကြိုက်ပါသည်ဟုဆို၍လည်း အချိုးနီးတည်း။ ကျွေးရာကို စားရမည်။ ထားရာမှာနေရမည်။ တိုက်ဆိုတိုက်။ ခိုက်ဆိုခိုက်။

ရှမ်းခေါက်ဆွဲမကြိုက်ပါဘူးပြောနေ၍လည်း မဖြစ်ပေ။ ရှမ်းပြည်နယ်မှ ရှမ်းရွာကလေးမှာ စားစရာက ဒါပဲရှိသည့် ဥစ္စာ။ ဒါကိုပဲ စားရပေလိမ့်မည်။ တိုဟူးနွေးမနှစ်သက်ဘူးဆို၍လည်း မရ။ ဤမြို့က ငါးရက်တစ်ဈေးမှာ တိုဟူးနှစ်ပြန်ကြော်နှင့်တိုဟူးနွေးတို့သည် အကောင်းဆုံးအစားအစာပင်ဖြစ်သည်။ မုန့်ညှင်းချဉ်လေး တို့၍စားနိုင်သည်။ တောင်ပေါ်ကြီး(ပင်းတယ) လဖက်ခြောက်နှင့် ကျအောင် ကျီထားသည့် ရေနွေးကြမ်းခါးခါးလေးနှင့်မြည်းနိုင်သည်။ ခြပ်သီးထောင်းကြော်စပ်စပ်လေးကိုလည်း တိုဟူးပျော့ထဲမှာ ထည့်မွေ့ပြီးစားလိုရသည်။

ရက်၊ လ၊ နှစ်တွေ ကြာညောင်းလာတော့လည်းမကြိုက်ဘူး။ ကြိုက်တယ်ဟူသော အလိုဆန္ဒကိုပင် ထည့်စဉ်းစားရကောင်း မှန်းမသိတော့ပါ။ အရာရာမှာ အလိုက်သင့်အလျားသင့်ဖြင့် ထားရာ မှာနေ၍ စေရာကိုသွားတတ်ခဲ့လေပြီ။ စစ်သားဘဝသည် လောက ကြီးနှင့်အဝင်ခွင်ကျအောင် နေထိုင်တတ်ဖို့ရာ လေ့ကျင့် ပြီးသား။မည်သည့်အခက်အခဲနှင့် အန္တရာယ်မျိုးကို တွေ့စေကာမူ အရေထူခဲ့ပြီ။ မမူပြီ။ ဇလာကမံကို ဤကဲ့သို့ ရဲဝံ့စွာစိန်ခေါ်အံ့တုရဲအောင် မိမိသည် ထုသားပေးသားကျခဲ့သည်။ ဆင်းရဲခြင်းအမျိုးမျိုးကြားမှာ ပျော်ပျော်နေတတ်ခဲ့သည်။ ပင်ပန်းခြင်းအပုံပုံကို ကြုံတွေ့ရသော် လည်း ပြုံးပြုံးပင်ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ ငတ်မွတ်ခြင်းအထွေထွေကို လည်းရေသောက်၍နေလိုက်သည်။ စိတ်မပျက်ပါ။

... .. ငတောင်ထဲမှ မြို့ပေါ်သိတက်လာပြီးနောက် ဆရာတော်တစ်ပါးအမိန့်ရှိသော တရားကိုနားစွဲသည်။ ဆရာတော်ဘုရားက သက်တော်(၈၀)ကျော်ပြီ။ သို့သော်ရင့်ရော်အိုမင်းသည့် ဇရာရုပ် မပေါ်။ ဖြတ်လတ်သွက်လက်နေသည်။ တပည့်တော်ကို ကျန်းမာအောင်

ဘယ်လိုနေထိုင်ရမယ်ဆိုတာ အရှင်ဘုရားဟောကြား ဆုံးမ တော်မူပါဘုရားဟု တစ်ခါသော်တင်လျှောက်မိသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ အသက်ရှည် ကျန်းမာပုံနည်းနိဿရအောင်တောင်းမည်။ ဆရာတော်ကတိုတိုပဲ မိန့်ပါသည်။

“သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာအသက်ရှည်ရန်မှာ အစားအစာနှင့် သက်ဆိုင်သည် ဒကာ။ စကားသုံးခွန်းမှတ်သားလိုက်နာပါ။

- ဆာမှစား။
- တည့်တာစား။
- လျှော့စား။ ဒါပါပဲ။ ”

ဩတ်-ဟုတ်ပေးသားပဲ။ လူတွေက မဆာသော်လည်း အားနာသဖြင့် သူတစ်ပါးတိုက်ကျွေးသည့် မုန့်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကို စားရသောက်ရသည်။ ဘုန်းနို့ခေါက်ဆွဲနှင့်မတည့်သော်လည်း စားမိပြန်သည်။ ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေ၊ ကြက်ကင်၊ ဘဲပေါင်း၊ ဝက်နံနိုးကြော်၊ ငါးမန်းတောင်ဟင်းချို စသည်တို့က လျှာဖျားစိမ့် အောင် ဆွဲဆောင်ကြသဖြင့် ခိုက်ကားအောင်စားမိပြန်၏။ လျှော့မစားမိ။ အဲ... လျှော့စားရကောင်းမှန်းလည်းမသိ။

ဝါးရသည့်အခိုက် အားရပါးရဆော်ပလော်တီးပြီး ဝိုက်ကြီးစုလာအောင် မြို့ချမိ၏။

သတိကပ်၍ဆင်ခြင်သည်။

နေရာတတာလျှာကို အလိုလိုက်၍မဖြစ်။ ဝင်တိုင်းကို လည်း မမြို့နှင့်။ ထင်တိုင်းကိုလည်းမဆိုနှင့်ဟုကျည်း။ကန်ရှင်ကြီးမေတ္တာ စာမှာ ဖတ်ရပူးသည်။

ကျွန်တော်၏ ဆရာတစ်ယောက်က ဆုံးမသင်ကြားသည့် စကားတစ်ခွန်းကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။ အစိုးမရှိသည့် အရာ နှစ်ခုကို အလိုမလိုက်နှင့်ဟု ဆိုသည်။

စွမ်းရည်ရှိသော၊ အရည်အချင်းမြည့်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး အမှုဖြစ်သည်။ အကျဉ်းချုပ်ဆိုရသော် အမျိုးသမီးကိစ္စဟုဆိုကြပါစို့။ ထိုသူသည်တော်လည်းတော်ပါ၏။ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ထက်မြက်၍ စွမ်းလည်း စွမ်းပါ၏။ သို့သော်အမျိုးသမီးအနံ့ရလျှင် မဆင်ခြင်၊ စိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်၊ ထို့ကြောင့်သူလမ်း သူသွားရရှာ၏။

ဆရာသမားက အစိုးမရှိသည့်အရာတို့၏ အလိုကို မလိုက် လေနှင့်ဟု ပြောခဲ့ဖူး၏။ အစိုးမရှိသောအရာတစ်ခုမှာ လျှာဖြစ်၏။ ထိုဟာကြိုက်သည်။ ဒီဟာကိုစားလိုသည်နှင့် သူက အရသာခံချင်တိုင်း တောင့်တနေတတ်၏။ လျှာကို အလိုမလိုက်ရ။

နောက်တစ်ခုကတော့ စာဖတ်သူသိပြီးသား ဖြစ်သဖြင့် တင်ပြစရာမလိုတော့ပေ။ နိဂုံးအနေနှင့်သက်ကြီးဝါကြီးဆရာတော် ဒဂုံပရိယတ္တိစာသင်တိုက် ဦးစီးနာယက၊ ဆရာမဟာ ပဏ္ဍိတ အဒ္ဓန္တ ဂုဏာနန္ဒက မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည့် ဩဝါဒကို ထပ်မံ ဖော်ပြပါရစေ။ . .

“ ဆာမှစား၊ တည့်တာစား၊ လျှော့စား ”

ပေါ်ဖြူလာဂျာနယ်
(၂၄-၈-၁၉၉၉)

ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြည်၏ ခေါင်းဆောင်များ အတွက် စစ်ဆေးရန် အမျှက်များ

၁၉၉၉ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် မြဝတီစာပေတိုက်မှ “ (၂၁)ရာစု အဝင် စီမံခန့်ခွဲမှုခေါင်းဆောင်များအတွက်စစ်ဆေးရန်အမျှက်များ ” ဆိုသည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ရေးသူမှာ ဗိုလ်မှူးချုပ် အောင်ကြည်ဖြစ်၏။ ဤစာအုပ်သည် ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြည်၏ ဒုတိယစာအုပ်ဖြစ်လေသည်။

၁၉၉၇ခုနှစ်တွင် ပထမဦးဆုံးသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မြဝတီ စာပေတိုက်မှ စီစဉ်ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးဖြစ်ပေသည်။ “ (၂၁)ရာစုအဝင် စီမံ ခန့်ခွဲမှုခေါင်းဆောင်များအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက် ” စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ တပ်မတော်လေ့ကျင့်ရေး ညွှန်ကြားရေးမှူးဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူးချုပ် အောင်ကြည်၏ အထက်ပါစာအုပ် (၂) အုပ်စလုံးသည် စေ့စပ်စွာ လေ့လာပြုစုထားသည့်အလျောက် စာဖတ်သူများအား ထိရောက်စွာ အသိပညာပေးလေသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်ကလည်း စာအုပ်ကောင်း

တစ်အုပ်ထွက်သည်ဆိုလျှင် အထူးကြော်ငြာနေစရာမလိုဘဲ သိသိသာသာ စွဲလေသည်။ ထိုစာအုပ်နှစ်အုပ်ဖတ်ရသည်မှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မရှိလှသော်လည်း သုတေသနပြုပြီး ရှာရှာဖွေဖွေစုဆောင်းထားသော ဗဟုသုတအသစ်တွေပါဝင်မှန်း စာဖတ်ပရိသတ်က ကောင်းစွာ အကဲခတ်မိသဖြင့် ရောင်း၍ ကောင်းခဲ့၏။ ထုတ်ဝေပြီးမကြာမီ၌ပင် ပြိုက်ခဲနဲ့ ပြိုက်ခဲနဲ့ ကုန်သွားခဲ့ပါ၏။

ခရစ်နှစ် ၂၀၀၀ပြည့်နှစ်တွင် စာအုပ်ကောင်းများကို ရွေးချယ် ထုတ်ဝေချင်ပါသည်ဟု အကြံဉာဏ်တောင်းခံလာသော ပညာရွှေတောင် စာအုပ်တိုက် ညီအစ်ကိုများအား ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြည်၏ “(၂၁)ရာစုအဝင် စီမံခန့်ခွဲမှုခေါင်းဆောင်များအတွက် စစ်ဆေးရန် အချက်များ” စာအုပ်သည်ထွက်ပြီး ရက်ပိုင်းလပိုင်းအတွင်း ကုန်သွားသောစာအုပ်ဖြစ်ကြောင်း စာအုပ်ကောင်းသော်လည်း စောင်ရေ ၂၀၀၀ မျှသာ ရိုက်သဖြင့် ဆင့်ပါးစပ်နှမ်းပက်သကဲ့သို့ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဈေးကွက်ဝယ်လိုအား ကောင်းစွာရှိကြောင်း၊ စာဖတ်သူကော ထုတ်ဝေသူပါ အကျိုးရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆွေးနွေးပါသည်။ ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်သည် ချက်ခြင်းလက်ငင်းပင် စီစဉ်ထုတ်ဝေလိုက်လေသည်။ ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်၊ စာစဉ် (၁၉)အဖြစ် ၂၀၀၀ပြည့်နှစ် ဧပြီလတွင် “(၂၁)ရာစုအဝင် စီမံခန့်ခွဲမှုခေါင်းဆောင်များအတွက် စစ်ဆေးရန် အချက်များ” စာအုပ်ကို ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ထုတ်ဝေသည်။ စာဖတ်သူများ အကျိုးပွားမည့် စာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ်ကို ထုတ်ဝေဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက် ကြည်နူးကျေနပ်မိပေသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြည်သည် စစ်မြေပြင်တွင် သူရသတ္တိအရာ၌ မှတ်ကျောက်တင်ခံနိုင်သော တပ်မှူးကောင်း တစ်ဦးဖြစ်၏။

တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံအရ “သူရဲကောင်းမှတ်တမ်းဝင် တံဆိပ်” ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ စာပေလေ့လာဆည်းပူးမှုတွင်လည်း အနောက်နိုင်ငံတစ်ခုသို့ ပညာတော်သင် ရွေးချယ်စေလွှတ်ခြင်း ခံရသူပင်ဖြစ်၏။ လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်ပြည့်စုံသူတစ်ဦးဖြစ် သော်လည်း ဝင့်ဝါထောင်လွှားခြင်းမရှိ၊ ရိုးရိုးအေးအေးဝတ်စားဆင်ယင်၍ ရိုးရိုးအေးအေးနေထိုင်တတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ သင်တန်းတစ်ခုတွင် ကျွန်တော်တို့၏ နည်းပြဆရာဖြစ်ဖူးပါ၏။ ဆရာဆိုတိုင်း ကြည်ညိုလေးစားခံကြရသည်ကား မဟုတ်။ သင်တန်းသားတို့သည် ကွယ်ရာမှာ မရှိသေထိုက်လျှင် မရှိသေချင်၊ သူ့ကိုမူ သင်တန်းသားအရာရှိ အားလုံးက လေးစားကြည်ညိုသည်။ ရှိသေချစ်ခင်သည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြည်သည် အနေအထိုင် ကျစ်လစ်၍ ရိုးရိုး အေးအေးရှိသလောက် ကြိုးစားအားထုတ်မှုတွင် လုံ့လ ဝီရိယ ကြီးမားထက်သန်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အနောက်နိုင်ငံ၏ သင်ကြားလေ့ကျင့်မှုစနစ်များကိုလည်း ကိုယ်တိုင် ထိတွေ့နားလည်ခဲ့၏။ ၂၁ရာစုကာလတွင် အနာဂတ်လူငယ်များအား မည်သည့်အချက်များ ပြည့်ဆည်းပေးသင့်သည်ကို သူမြော်မြင်နိုင်စွမ်းရှိခဲ့သည်။ မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်သင့်သည်ဟူသော နည်းနာများကို သူနားလည်တတ်ကျွမ်းသည်။ သူ့ဆီမှာ အစိုးတန်ဗဟုသုတနှင့် အမြင်အတွေးများ ရှိသည်။

“ခေါင်းဆောင်မှုအဆင့်မြင့်လာသည်နှင့်အမျှ စီမံခန့်ခွဲမှုအဆင့်မြင့်မားစေရမည်” ဟု သူက ယူဆသည်။ စီမံခန့်ခွဲမှုအတတ် ပညာ Management ရှိတုံပါက လုပ်ဆောင်သမျှ သိထရေသွန် ဖြစ်တတ်သည်။ လူသားစွမ်းရည် အရင်းအမြစ်ဖွံ့ဖြိုးရေးတွင် ခေါင်းဆောင်အဆင့်ဆင့်၏ စီမံခန့်ခွဲမှုအရည်အသွေး ပြည့်ဝရန် အလွန်ပင် အရေးကြီးပါသည်။

အဖွဲ့အစည်းအသီးသီးမှာ ရှိနေကြသော ခေါင်းဆောင်တာဝန် ယူထားရ သူများကလည်း သိချင်သည်၊ တတ်ချင်သည်။ ထိုပညာရပ် မျိုးကို ဖတ်ချင်သည်။ ခေတ်နောက်ကျခဲ့ခြင်းမှ ရုန်းထကြရမည်။ သို့သော် ထိုစာအုပ်မျိုးသည် ရှားပါးခဲ့၏။ ရှားသည်ဟုဆိုသဖြင့် အလားတူ စာအုပ်မျိုးတွေ မရှိဘူးဟု မဆိုလိုပါ။ ခေါင်းဆောင်မှုနှင့် စီမံခန့်ခွဲရေးကို အထောက်အကူပြုသော အောက်ပါစာအုပ်ကောင်းများ သည် များမကြာ မိကာလအတွင်းမှာ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ (နမူနာ)

- ၁။ ကန့်သတ်မဲ့အောင်မြင်ရေး ကောင်းသာ
- ၂။ စီမံခန့်ခွဲခြင်း လိုတိုရှင်း ဦးဟန်ထွန်း
- ၃။ စီမံခန့်ခွဲရေးနည်းပညာသစ် ဝီဒီကျော်စွာ
- ၄။ ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ကန်စွာချနည်း အောင်မင်းသိုက်
- ၅။ ဆုံးဖြတ်မှုအတတ်ပညာ ဦးဌေးအောင်
- ၆။ တစ်မိနစ်မန်နေဂျာ၏ ကြည်မင်း
- ခေါင်းဆောင်မှုပညာ
- ၇။ တစ်မိနစ်မန်နေဂျာနှင့်လုပ်ငန်းအုပ်စု ကြည်မင်း
- ၈။ နိယာမဗဟိုပြု ခေါင်းဆောင်မှု ခင်မောင်ညို
- ၉။ ပစ္စုပ္ပန်နှင့်အနာဂတ်ကို စီမံခန့်ခွဲခြင်း ဦးဟန်ထွန်း
- ၁၀။ လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရေးရွှေစည်းမျဉ်း နေမျိုးထွန်း
- ၁၁။ လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရေးလျှို့ဝှက်ချက်များ မောင်ပေါထွန်း
- ၁၂။ သခင်ယေရှုနှင့်စီမံခန့်ခွဲမှုပညာ ခင်မောင်ညို
- ၁၃။ ဟားဗတ်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ မောင်ပေါထွန်း
- မသင်ခဲ့ရသမျှ
- ၁၄။ ဟောနည်းပြောနည်း၊ ကိုယ့်ဘက် ပေမြင့်
- ပါအောင် စည်းရုံးနည်းများ

- ၁၅။ ဟောနည်းပြောနည်း လှသမိန်
- ၁၆။ အခက်အခဲကျော်နိုင်ရေး ဒေါက်တာသိန်းလွင်
- နည်းလမ်းကောင်းများ
- ၁၇။ အချက်အလက်သတင်း ဒေါ်ရီရီမြင့်
- ဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်း ဦးထွန်းအောင်မျိန်
- ၁၈။ အဆင်မြင့်အောင်မြင်သူတို့၏ မောင်ပေါထွန်း
- အလေ့အထများ
- ၁၉။ အလုပ်ကို ဘဝနဲ့တည်ဆောက်ခြင်း ဒေါက်တာမတင်ဝင်း
- ၂၀။ အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အောင်မင်းသိုက်
- ခေါင်းဆောင်မှု
- ၂၁။ အောင်မြင်ရေးအတွေးအမြင် ကြွယ်ဝ ချစ်ဝင်းညွန့်
- ချမ်းသာမှုကျင့်စဉ်
- ၂၂။ ၂၁ရာစုခေါင်းဆောင်များအတွက် ဗိုလ်မှူးချုပ်
- အောင်ကြည်

ကျွန်တော်မဖတ်ဖြစ်သော မသိလိုက်သော စာအုပ်တွေ ရှိကောင်းရှိနိုင်ပါသေးသည်။ စာပေလောက၊ တူဒေ၊ ရာပြည့်၊ ပတ္တ မြားငမောက်၊ ဆုစာပေ၊ ပြည့်စုံစာအုပ်တိုက် စသည်တို့က ခေတ်ကာလ အခြေအနေမှာ လိုအပ်နေသော လူမှုရေးသိပ္ပံ၊ နည်းပညာအတတ်ပညာ စာအုပ်ကောင်းများကို ထုတ်ဝေနေကြသဖြင့် ကျေးဇူးတင်စရာကောင်း ပါသည်။ အသိပညာဗဟိုသုတသစ်များ ပြည့်ဆည်းခြင်းသည် လူသား စွမ်းရည်အရင်းအမြစ်မှာ အခြေခံအကျဆုံး မြေဆီဩစာဖြစ်ပါသည်။ အထက်ပါဘာသာပြန်စာအုပ်များသည် ၁၉၉၅ခုနှစ်နောက်ပိုင်းတွင် အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ၂၁ရာစုတွင် မြန်မာနိုင်ငံသည်

စွမ်းရည်ဆောင်ရည်မြင့်မားသော လူငယ်များ၏ အသိဉာဏ်ပညာ ခွန်အားဖြင့် မလွဲမသွေတိုးတက်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခုကို လက်ရှိ ခေါင်းဆောင်ဦးစီးနေကြရ သည့် လူများအတွက် မိမိကိုယ်ကို စစ်ဆေးရန်အချက် (၂၀) အား စိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြည်က ထိုစာအုပ်စာမျက်နှာ (၃၃)တွင် ဖော်ပြ ထားပါသည်။ နမူနာစာမြည်းအဖြစ်အောက်တွင် ကောက်နှုတ်ဖော်ပြ ပါရစေ-

- (၁) ယုံကြည်စိတ်ချရသလား။ အထက်အရာရှိ လက်အောက် ငယ်သားနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များအားလုံးက သင့်ကို ယုံ ကြည်စိတ်ချရခြင်းသည် ကောင်းမွန်သော ခေါင်းဆောင်မှု ပတ်ဝန်းကျင်အတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်ချက် ဖြစ်ပါသည်။
- (၂) သင်ကြားပြသတတ်သလား။ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် သည် ကောင်းမွန်သော ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ရပါမည်။ အောင်မြင်စွာ သင်ကြားပြသနည်း အသွယ်သွယ်မှ အထိ ရောက်ဆုံးနည်းလမ်းများကို ရွေးချယ်အသုံးပြုသွားရန် လို ပါသည်။
- (၃) ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းနိုင်သလား။ ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်သည် ပြဿနာတိုင်းကို ဒိုင်ခံဖြေရှင်းနေရမည့် သူမဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စသော ပြဿနာ များကို တိကျမှန်ကန်စွာ ဖြေရှင်းနိုင်ရမည်ဖြစ်၏။ ပြဿနာများ ဖြေရှင်းနည်းကို "ခေါင်းဆောင်များအတွက် ဆုံး ပြတ်ချက်" စာအုပ်တွင် အကျယ်ရှင်းလင်းတင်ပြပြီးဖြစ်၍ ဤစာအုပ် တွင် မဖော်ပြတော့ပါ။

(၄) ဆက်သွယ်မှုရှိနေသလား။ ခေါင်းဆောင်သည် ဆက် သွယ်ရေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ရပါမည်။ အထက်အောက် ဆက်သွယ်မှုလမ်းကြောင်းနှင့် အချင်းချင်းဆက်သွယ်မှု လမ်းကြောင်းတို့၏ ဆက်သွယ်ရေး လမ်းဆုံပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေသည်ကို ခေါင်းဆောင်တိုင်း သတိပြုမိရန် လို ပါသည်။ ဆက်သွယ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ အစန်း(၄)တွင် သီးခြား ဖော်ပြထားပါသည်။

(၅) အချိန်ကို စီမံခန့်ခွဲတတ်သလား။ ခေါင်းဆောင်သည် ငယ်သားများထက် ပိုမို၍ ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ်လုပ်နေ ရသူမဟုတ်ပါ။ ပိုမို၍ တန်ဖိုးရှိစွာ လုပ်နေရသူသာဖြစ်၏။ အချိန်ကို စနစ်တကျခွဲဝေပြီး အကျိုးရှိထိရောက်စွာ သုံးစွဲ နေရသူလည်းဖြစ်ပါသည်။ အလုပ်ခွဲဝေဒနာသည်တစ်ဦး မဟုတ်သကဲ့သို့ အချိန်ဖြုန်းသော အပြောသမားလည်း မဟုတ်ပါ။ အတွင်းရေးမှူးနှင့် မန်နေဂျာများသို့ မိမိ၏ အချိန်ဇယားကို ပြောထားရပါမည်။ တစ်နာရီလျှင် ဖြစ်စဉ် အကြောင်းအရာတစ်ခုထက်မက လက်သင့်ခံစဉ်းစား ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိရပါမည်။ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး မကျ ဆင်းစေလိုလျှင် လွတ်လပ်စွာနေသောအချိန်လည်း ရှိသင့် ပါသည်။

(၆) ပကတိဉာဏ်ကို ယုံကြည်သလား။ သင့်၏ အလိုလို သိသောစိတ် (ပကတိဉာဏ်)သည် သင့်အား ခေါင်းဆောင် ဖြစ်အောင် သယ်ပိုးပေးနေသော ယာဉ်တစ်စီးဖြစ်၏။ သင် စီးနင်းနေသောယာဉ်ကို မယုံကြည်ရလျှင် ၎င်းယာဉ်ပေါ်မှ

ဆင်း၍လမ်းလျှောက်ပါ။ မျက်စိမှိတ်ပြီး စီးနင်းခြင်း မပြုပါနှင့်။

(၅) အမှိုက်များကို ရှင်းချင်သလား။ ခေါင်းဆောင်သည် မည်သူ့အတွက်မျှ အကျိုးမရှိသော ပြဿနာအမျိုးမျိုးရှာနေသော ငယ်သားများ၊ လာဘ်သပ်ပကာ မက်မောနေသော ဝန်ထမ်းများ၊ အဖွဲ့အစည်းများ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျဆင်းအောင် ပြုမူတတ်သူများကို သံယောဇဉ်ကြီးနေလျှင် အမှိုက်ကအစ ပြဿနာမီးလောင်ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အကျိုးအကြောင်း ဆီလျော်အောင် စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီး ဖယ်ရှားပစ်သည့် နည်းလမ်းသည် ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်က မလွဲမရှောင်သာ လုပ်ရမည့်အလုပ်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

(၆) အမှန်တကယ် ဂရုစိုက်ရဲ့လား။ ခေါင်းဆောင်သည် လက်အောက်ငယ်သား၏ စားရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး၊ တိုးတက်ကြီးပွားရေး၊ ပျော်ရွှင်ရေး၊ အားလပ်ခွင့်ရရှိရေး၊ အဆင့်အတန်းရှိရေး၊ ဆက်သွယ်မှုမပြတ်ရေး အစရှိသည့် သက်သာချောင်ချိရေး လုပ်ငန်းများကို မဖြစ်မနေလုပ်ပေးရပါမည်။ နှုတ်၏စောင်မခြင်း၊ လက်၏စောင်မခြင်းတို့ကို လုပ်ပေးရပါမည်။ လက်အောက်ကို ဂရုစိုက်ခြင်းနှင့် ဂရုမစိုက်ခြင်းတို့သည် ခေါင်းဆောင်မှုအပေါ်မှာသာ များစွာအကျိုးသက်ရောက်စေနိုင်ပါသည်။

(၇) အမြင်ကြည်လင်စေရဲ့လား။ ခေါင်းဆောင်သည် လက်အောက်ငယ်သားများကို အခြေအနေအမှန်သိစေရန်၊

ကောလာဟလ မတိုးပွားစေရန်၊ သံသယမဝင်စေရန်၊ ယုံကြည်မှု တိုးပွားစေရန်၊ အမြင်ကြည်လင်စေရန်၊ သိသင့်သည့် သတင်းမှန်သမျှကို ချပြ၊ ရှင်းပြ နေရပါမည်။ ကြော်ငြာ သင်ပုန်းတွင်ကပ်ခြင်း၊ လက်ကမ်းစာစောင်ဝေငှခြင်း၊ အဖွဲ့အစည်းသတင်းစာတွင် ဖော်ပြခြင်းများဖြင့် မသိသူမရှိဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ရပါမည်။ သိလိုသောကိစ္စများကို အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် မထုတ်ပြန်နိုင်သေးပါက မည်သည့်ကာလအတွင်း၌ ထုတ်ပြန်ပေးမည့်အကြောင်းပြောကြားပြီး လက်အောက်ငယ်သားများအား ရတက်အေးအောင် ရွေးသိပ်ပေးနိုင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

(၁၀) ဆန္ဒနှင့် အတ္တကို မျှီသိပ်နိုင်သလား။ ပြင်းပြသောဆန္ဒနှင့် ကြီးမားသောအတ္တစိတ်သည် ခေါင်းဆောင်တိုင်းတွင် ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် လိမ္မာပါးနပ်သော ခေါင်းဆောင်များသည် မိမိ၏ ဆန္ဒနှင့်အတ္တကို လုံးဝမရိပ်မိအောင် ဖုံးဖိထားနိုင်ကြ၏။ ဤနှစ်ချက်ကို မဖုံးနိုင်သောခေါင်းဆောင်များသည် မြင့်မားသောအဆင့်ကို တက်လှမ်းရန် ခက်ခဲပါသည်။ တက်လှမ်းနိုင်ပါကလည်း အခြေမခိုင်၊ ပြိုလဲရန် အန္တရာယ်များ၏။ ယုတ်စွအဆုံး မည်သည့်အဆင့်ကို ရောက်ရှိနေသော ခေါင်းဆောင်မဆို အဖွဲ့အစည်း၏ အကျိုးနှင့် မိမိ၏ဆန္ဒ၊ အတ္တယှဉ်လာလျှင် မိမိ၏ဆန္ဒ၊ အတ္တကို မျှီသိပ်ပြီး အဖွဲ့အစည်း၏ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို ဦးစားပေးနိုင်သူတော့ ဖြစ်ရပါမည်။

(၁၁) အစည်းအဝေးလုပ်တတ်သလား။ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး၏ ဘဝတွင် အစည်းအဝေးသည် သတင်းအချက်အလက်

ဆောင်းရန်နေရာ၊ အဖွဲ့ဝင်များ၏ အကူအညီကို ရရှိရန် နေရာ၊ စီမံခန့်ခွဲမှု စတင်ရန်နေရာ၊ အမိန့်ထုတ်ပြန်ရန် နေရာ၊ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရန်နေရာ၊ အကဲဖြတ်ဆန်းစစ်ရန် နေရာ၊ ပြန်လည်ဖြည့်ဆည်းရန်နေရာတို့ဖြစ်၏။ အစည်း အဝေးမလုပ်တတ်လျှင် ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်သည် ဘဝ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ အစည်းအဝေးမလုပ်ရာတွင် စစ်ဆေးရမည့် အချက်များအား အခန်း(၇)တွင် ရှင်းလင်းဖော်ပြထားပါသည်။

(၁၂) ဆုံးဖြတ်ချက်တတ်သလား။ “ဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်းထက် ခက်ခဲသောအလုပ်၊ အရေးကြီးသောအလုပ် မရှိပါ။” ဟု နုပိုလီယန်ကဆိုခဲ့ပါသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနည်းအား “ခေါင်းဆောင်များအတွက်ဆုံး ဖြတ်ချက်” စာအုပ်တွင် အကျယ်တဝင့်ဆွေးနွေးထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

(၁၃) တွေ့ထိမှုရှိသလား။ ခေါင်းဆောင်သည်ရုံးခန်းထဲ၌ တစ်နေကုန်နေ၍မရပါ။ လူမြင်ခံနိုင်ရပါမည်။ အချဉ်းကပ် ခံနိုင်ရပါမည်။ လူမြင်မှာ ကြောက်ပြီး အခြားလူများက စကားလာပြောလျှင် အလုပ်ပျက်သည်ဟု ထင်နေပါက ဗျူရိုကရက်ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။ ခေါင်းဆောင်များသည် လေးနာစိစဉ်းမှုကို လိုက်နာရန် အကြံပေးလို၏။ ရုံးခန်း အတွင်း လေးနာစိစဉ်းမှု ပိုမိုနေပါနှင့်။ ကျန်အချိန်များတွင် လူများအကြား၌ရှိနေပါစေ။ ပြောစရာရှိသည်ကိုလည်း ပြောပါ။ ပြန်လည်ဖြည့်ဆည်းမှု FEEDBACK ရယူ ရန်တော့မမေ့ စေလိုပါ။

(၁၄) ကြည့်သာရွှင်လန်းရှိသလား။ ခေါင်းဆောင်၏ မျက်နှာ သည်အဖွဲ့အစည်း၏ ရာသီဥတုဖြစ်၏။ လက်အောက် ငယ် သားမားသည်ကောင်းမွန်သော ရာသီဥတုအောက်တွင် အဖွဲ့အစည်း၏ အကျိုးကို ပိုမိုသယ်ပိုးနိုင်ပါလိမ့်မည်။ မည် သည့်အခြေအနေဆိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပါစေ၊ ရင်တွင်း၌ ပေါက်ကွဲနေသောမီးတောင်ကြီးကို ဖုံးဖိပြီး အပြုံးပန်းများ ပေးဝေနိုင်သော ခေါင်းဆောင်အားငယ်သားများကလေးစား ကြမည်မလွဲပါ။

(၁၅) တည်ငြိမ်ပြတ်သားသလား။ ခေါင်းဆောင်သည်ဆုံးဖြတ် ချက်ချရာ၌ ပြတ်သားရမည်။ မရဲဘဲ ကွဲပြားစီးရပါ။ ရာနှုန်း ပြည့်သေချာမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမည်ဆိုလျှင် ဆုံးဖြတ်ချက် လုံးဝချတော့မည် မဟုတ်ပါ။ လက်မျှပေါ်၌ နားနေသော ခြင်တစ်ကောင်ကို ရိုက်လျှင်ပင်ထိမှန်ရန် ရာနှုန်းပြည့် မသေချာပါ။ ထို့ကြောင့်ဆုံးဖြတ်ချက်ချတိုင်း စွန့်စားမှုပါ နေရပါသည်။ စွန့်စားမှုသည်ဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်း လုပ်ငန်း စဉ်၏ အနှစ်သာရတစ်ခုဖြစ်သကဲ့သို့ ကျန်းမာလန်းဆန်း သော အခြေအနေတစ်ခုလည်းဖြစ်၏။ စွန့်စားမှုကို ထည့်သွင်းတွက်ချက်ပြီးသော ဆုံးဖြတ်ချက်သည်သာ တည်ငြိမ်ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်ပေသည်။

(၁၆) ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်စဉ်းစားမိသလား။ ခေါင်းဆောင်တစ် ယောက်သည် တစ်ရက်လျှင် နာရီဝက်မျှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရန် အချိန်ပေးသင့်ပါသည်။ သင်အလုပ် လုပ်နေသည်မှာ စီမံချက်အမှန်တကယ်ရှိရဲ့လား၊ စီမံချက် အတိုင်း အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်ရဲ့လား၊ သင်၏ ဦးစားပေးအစီ

အစဉ်များ အလုပ်ဖြစ်ရဲ့လား၊ သူများပြောသည်ကို မည်မျှကြာကြာနားထောင်ခဲ့သလဲ၊ လူတွေကသင့်ကို ကြောက်နေသလား၊ မယုံမကြည်ဖြစ်နေသလား၊ လေးစားသလား၊ ယဉ်ကျေးကြင်နာသော အပြုအမူကလေးများပြုဖြစ်ခဲ့ရဲ့လား၊ အစည်းအဝေးမှာ ကိုယ်ဟန်လက္ခဏာတွေက ဘယ်လိုဖြစ်နေခဲ့သလဲ၊ ဒီအလုပ်လုပ်ရသည်ကို ပျော်ရဲ့လား၊ ပြောင်းလွယ်ပြင်လွယ်ရှိရဲ့လား၊ အသောက်အစားများနေသလား၊ အဆိုးမြင်သမားများဖြစ်နေသလား အစရှိသဖြင့် မေးခွန်းပေါင်းများစွာ မေးကြည့်ရန် လိုပေသည်။

(၁၇) အားကိုးထိုက်သလား။ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်သည် အားကိုးထိုက်သူဖြစ်ကြောင်း ဆက်ဆံမှုမျက်နှာစာ သုံးဖက်လုံးမှ ထုတ်ဖော်ပြောသော်လည်း သိနေရပါမည်။ အတက်အကြီးအမှူးများ တန်းတူညီတူလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် လက်အောက်ငယ်သားများမှ လက်ခံလာရန် ခေါင်းဆောင်သည် အထိုက်အလျောက် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နှင့် တန်ဖိုးဩဇာရှိသူ ဖြစ်ရန်လို၏။ ကူညီတတ်သူနှင့် စောင့်ရှောက်ကြင်နာတတ်သူလည်း ဖြစ်ရပါမည်။ ပို၍အရေးကြီးသည့်အချက်မှာ သူ၏ရည်မှန်းချက်တာဝန်များကို အဆင့်မြင့်မားစွာ အောင်မြင်ပြီးမြောက်အောင် လုပ်နိုင်သူဖြစ်ရခြင်းပင်တည်း။

(၁၈) ပွင့်လင်းသလား။ လူအများသည် လျှို့ဝှက်မှုကို ကြောက်လန့်၍ ပွင့်လင်းမှုကို ကြိုဆိုတတ်ကြပါသည်။ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောမိလျှင် ငယ်သားများ၏ ရင်ထဲ၌ တစ်ဆို့နေသော အလုံးကြီးများ ကွယ်ပျောက်သွားစေရပါမည်။ ခေါင်းဆောင်နှင့်ငယ်သားအကြား အုတ်ခံရံ

အစား ကြည်လင်နေသော မှန်သားတစ်ချပ်သာ ခြားထားရပါမည်။

(၁၉) ဂုဏ်သိက္ခာရှိသလား။ ခေါင်းဆောင်သည် မိမိ၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် အဖွဲ့အစည်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်အရှိဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်၏ အပြုအမူ၊ အပြောအဆို၊ အရေးအသားတစ်ခုသည် ၎င်းကိုယ်တိုင်နှင့်အဖွဲ့အစည်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို အတက်အကျဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အထူးသတိပြုရမည့်အချက်မှာ ခေါင်းဆောင်များသည် မိမိတို့ “ ထိုးမြီလက်မှတ်များကို ကာကွယ်ထားရန် ” ပင်ဖြစ်ပါသည်။

(၂၀) သမာဓိရှိသလား။ တော်၊ တည့်၊ မှန်ကန်ခြင်းကို အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ မဖောက်မပြန် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်မှသာ သမာဓိကို တည်ဆောက်နိုင်မည်ဖြစ်၏။ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်၏ သမာဓိသည် အောက်ပါနယ်မြေများ၌ မှတ်ကျောက်အတင်ခံနိုင်ရမည် ဖြစ်ပါသည်-

- (က) စစ်ဆေးခြင်းစနစ်၊
- (ခ) လေ့ကျင့်ခြင်းစနစ်၊
- (ဂ) စီမံကွပ်ကဲခြင်းစနစ်၊
- (ဃ) အစီရင်ခံခြင်းစနစ်၊
- (င) အရည်အချင်းဆန်းစစ်ခြင်းစနစ်၊
- (စ) ထောက်ခံခြင်းစနစ်၊
- (ဆ) စီမံကိန်းများ၊ လုပ်ငန်းစဉ်များနှင့် ငွေကြေးသုံးစွဲခြင်းများအတွက် တာဝန်ခံခြင်းစနစ်၊

(၈) ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းစနစ်၊

(၉) အမှုထမ်းရေးရာမှတ်တမ်းစနစ်၊

စွမ်းဆောင်နိုင်မှု သို့မဟုတ် သာရည် Efficiency ဆိုသည်မှာ အလုပ်ကို မှန်ကန်စွာ လုပ်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုရောက်မှု Effectiveness ဆိုသည်မှာ မှန်ကန်သော အလုပ်ကိုမှန်ကန်စွာ လုပ်နိုင်ခြင်းဖြစ် သည်ဟု အပြုအမူဆိုင်ရာ ပညာရှင် ပီတာဒရက်ကာ က ဆိုခဲ့ပါသည်။ ခေါင်းဆောင်တိုင်းတွင် စွမ်းဆောင်မှု (သာရည်) အသီးသီးရှိနေကြပါသည်။ ထိုရောက်မှုရှိခြင်း၊ မရှိခြင်းသည် ၎င်းတို့ ရွေးချယ်သော အလုပ်မှန်ကန်ခြင်း၊ မမှန်ကန်ခြင်းအပေါ် တည်ပါလိမ့်မည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော ခေါင်းဆောင်မှုအတွက် စစ်ဆေးရန်အချက်များသည် ခေါင်းဆောင်များအား မှန်ကန်သောအလုပ်များကို ရွေးချယ်၊ ရေးအတွက် အထောက်အကူပြုစေမည်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြလိုက်ပါသည်။

အိပ်မက်များတကယ်အမှန်ဖြစ်သောနေ့

စိန္တိတဗ္ဗိ ဝိနဿတိ၊ အစိန္တိတဗ္ဗိ ဘဝိဿတိဟု ကျမ်းဂန်ပါဠိ လာရှိသည့်စကားကို မကြာခဏ ကြားဖူးသည်။ မြန်မာလိုအဓိပ္ပာယ်က မကြံရွယ်သော်လည်း ဖြစ်ပေါ်တတ်၏။ ရည်ရွယ်မျှော်မှန်းသော် လည်း ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်၏။ မဖြစ်ဘဲ 'နေတတ်သည်လည်းရှိ၏'ဟု ယေဘုယျ သိမှတ်ဖူး၏။

ရခိုင်ပြည်နယ်သို့ အခေါက်ခေါက်ရောက်ရလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ချေ။ သို့တစေ ဤတစ်ခေါက်ပါဆိုလျှင် ရခိုင်မြေသို့ လေးခေါက် ချီပင်ရှိလေပြီ။

ယခုတစ်ခေါက်ခရီးရောက်ခဲ့သည်မှာ အမ်းမြို့၊ ဘူးသီးတောင်မြို့၊ မောင်တောမြို့၊ စစ်တွေမြို့၊ ကျော်တော်မြို့၊ သံတွဲမြို့၊ တောင်ကုတ်မြို့နှင့် ဝှံမြို့တို့ဖြစ်သည်။ ယခင်အခေါက်များကလည်း မြောက်ဦးမြို့၊ ကျောက်ဖြူမြို့၊ ရသေ့တောင်မြို့၊ မြေပုံမြို့ စသည်တို့ကို ရောက်ခဲ့ရ၏။

အခါခါအခေါက်ခေါက် ရောက်ရသည်နှင့်အမျှ ရခိုင်ပြည်နယ်၏ ယဉ်ကျေးမှု၊ အမွေအနှစ်ခိုင်မာမှုနှင့် သဘာဝလှပသာယာမှု

ကို ပိုမိုမြင်တွေ့လာရသည်။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှုသာ ပိုမိုချောမွေ့
မြန်ဆန်ပါက တစ်ဟုန်ထိုးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာနိုင်သည့် အလားအလာ
နှင့် အခြေအနေကိုလည်း ခန့်မှန်းမိပါသည်။

လွန်ခဲ့သောငါးနှစ်ကျော်က ကျောက်တော်မြို့သို့ ကျွန်တော်
တို့ ရောက်ဖူးသည်။ ရခိုင်ပြည်နယ်တွင်မြေပြန့်နည်းသည်။ တောတောင်
ထူထပ်သည်။ ချောင်းမြောင်းပေါများသည်။ လူနေကျ ပါးသည်။ (၁၉၉၅
ခုနှစ်က) လူဦးရေ ၂ ဒသမ ၅ သန်းခန့်ရှိခဲ့သည်။ တစ်စတုရန်းမိုင်မှာ
လူနေသိပ်သည်းမှုနှုန်း ၁၈၀ဦးရှိခဲ့သည်။ ရခိုင်ပြည်နယ်တွင် ရခိုင်လူမျိုး
အပြင် ချင်း၊ ဗမာ၊ မြို့၊ ခမီး၊ သက်၊ ဒိုင်းနက် လူမျိုးများလည်း နေထိုင်ကြ
သည်။ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းစိုက်ပျိုးခြင်းနှင့် ရေလုပ်ငန်းတို့ကို အများ
စုက လုပ်ကိုင်ကြ၏။

ရခိုင်ပြည်နယ်သည် တောင်ထူထပ်ခြင်း၊ ချောင်းမြောင်း ပေါ
များခြင်း၊ ဖူးသည့်ထန်ခြင်းတို့ကြောင့် ကုန်းလမ်းခရီးခက်ခဲသည်။ ရေလမ်း
ကိုသာ အဓိကအားထားခဲ့ရသည်။ လူနည်းစုကသာ လေကြောင်း လမ်း
ကို အသုံးပြုနိုင်ကြသည်။ ရခိုင်ပြည်နယ်ရှိ လူအများစုကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
အောင် ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဆိုပါက ကုန်းလမ်း၊ ကားလမ်း များ ကောင်း
မွန်အောင် ဦးစွာပထမ ဖောက်လုပ်ကြရပေလိမ့်မည်။

၂၀၀၀ပြည့်နှစ်ရောက်သောအခါ ရခိုင်ပြည်နယ်သည် တံတား
ကြီး ပေါင်း၁၀ စင်းနှင့် တံတားငယ်ပေါင်း ၈၀၀ကျော် ခင်း ထားသော
ရန်ကုန်-စစ်တွေ ကားလမ်းမကြီးဖြင့် အလွယ်တကူ ခရီးပေါက်ပေတော့
မည်။ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၆၂ခုနှစ် သင်္ကြန်မကူးမီမှာပင် ပုဏ္ဏားကျွန်း
မြို့နှင့် စစ်တွေမြို့အကြားရှိ မင်းချောင်းတံတားကြီး လုံးဝပြီးစီးပါက
စစ်တွေ-ရန်ကုန် တိုးလျှိုပေါက်ကားနှင့် ရောက်ပေပြီ။သမိုင်းနှင့်ချီ၍ပင်
အံ့ဩဘနန်း ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ပေါ် ပြောင်းလဲမှုဖြစ်ပါသည်။

၁၉၉၄ခုနှစ်ဆီက ကျွန်တော်တို့ကျောက်တော်မြို့မှာ တစ်ပတ်ခန့်နေ
ထိုင်ခဲ့ရစဉ်ကာလ၌ ကမ္ဘာ့ပန်ဒီခေါ် ကုလားတန်မြစ်၏ အရှေ့ဘက်မှာ
တည်းခိုရသည်။ ကျောက်တော်မြို့က မြစ်အနောက်ဘက်မှာ တည်ရှိ
သည်။ မြို့ထဲသို့ဈေးဝယ်သွားရန်မြစ်ကို လှေဖြင့်ကူးရသည်။ တည်းခို
စခန်းသို့ လှေဖြင့် ပြန်ခဲ့ရသည်။ နေ့လယ်လောက်ရောက်တော့ မြို့ထဲ
သို့စာအုပ်ငှားရန် တစ်ခေါက်သွားချင်ပြန်သည်။ မြစ်ကို လှေဖြင့်ပင်
ကူးရသည်။ ညနေစောင်း တော့လေရူးလေးပေါက်ချင်လာသည်။
လှိုင်းထသဖြင့် လှေကလေး က လူးသည်။ ကျွန်တော်ရေကူးမကျွမ်းပေ။
ရေနစ်မှာကြောက် သည်။ မေးစမ်းကြည့်တော့ ဤမြစ်ထဲမှာ ဟိုဘက်-
ဒီဘက် ကူးရင်း နစ်ခဲ့သူတွေ ဒုနှင့်ဒေးပါ။ အရေအတွက်မသေးပါ။
တံတားလေးထိုး ပေးနိုင်ရင်ကောင်းမှာပဲ။ လူဦးရေသုံးသောင်းကျော်ရှိ
သည့် ကျောက်တော်မြို့မှာ ၂၅၀၂ပေ ရှည်လျားပြီး အမြင့် ၅၀ ပေ၊
လမ်းအကျယ် ကားလမ်း ၂၈ ပေ၊ လူသွားလမ်းတစ်ဖက် ၆ပေစီရှိသော
သံမဏိသံပေါင်တံတားကြီး ထိုးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တစ်စုံတစ်ဦးက ပြော
လာပါက ထိုသူကို အရူးလောဟု ပြောကြပေလိမ့်မည်။ စီးပွားရေး အရ
မည်သို့မျှ တွက်ချေမကိုက်နိုင်။ မြောက်ဦးနှင့် ပုဏ္ဏားကျွန်းမြို့များကို
ကျောက်တော်မြို့မှာ တံတားခင်းပြီး လမ်းဆက်သွယ်ပေးလိုက်၍လည်း
ဘာမှတော့ ပိုပြီးယူးခြားလာစရာမရှိ။ ဝန်အလေးတန်ချိန် ၆၀ ခန့်
ရည်ရှိသော တံတားကြီးရောမကို ငွေကျပ်သန်းပေါင်း ၂၀၉၅ ဒသမ
၈ နှင့်အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၂သန်းကျော်မျှ အကုန်အကျခံသုံးစွဲပြီး
အဘယ်သူသည် တည်ဆောက်ပါအံ့နည်း။

ဖုတ်ချက်ဖုတ်ချက်နှင့် ဖြတ်ကူးနေကြသော ပဲ့ထောင်လှေ
ကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်အသည်းယားသည်။ ရေစီးအရှိန်

မနဲပေ။ မိုးသည်းသော မိုးရာသီဆိုလျှင် ဟိုဘက်- ဒီဘက် အဆက် အသွယ် ပြတ်လေပြီ။ ဤသည်ကား လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ကျော် အတိတ် ကာလပါ။

ယခုပစ္စုပန် လူ့ဘဝရပ်တည်မှု ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးဖြစ်နေ မှု ဟူသမျှတို့သည် အတိတ်ဘဝက လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့မှုများနှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိ၏။ ယခုပစ္စုပန်ဘဝ၌ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေသမျှ အလုပ် ကိစ္စအဝဝတို့သည် နောင်အနာဂတ်ဘဝကို ကောင်းကျိုးများ ဆိုးကျိုးများဖြစ်ပေါ်ရန် ဆက်စပ်လျက် ရှိနေ၏။

“တန်ခိုးအာဏာသည် သိပ္ပံပညာကိုရော သိပ္ပံပညာက ပိုင်ဆိုင်သည့်အရာ မှန်သမျှကိုပါ အသုံးချ၏။ အကြင်မျှလောက် သော ကာလပတ်လုံး သိပ္ပံပညာသည် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာသည့် သဘောကို ဆောင်နေပြီး အထွေထွေ အပြားပြားသော ပုံသဏ္ဌာန်အနန္တနှင့် ယင်းတို့၏ အရေအတွက် အတိုင်းအတာတို့ကို လေ့လာခြင်းမှ မကျော် လွန်နိုင်သေး။ ထိုမျှကာလပတ်လုံး ဖန်တီးမှုသဘောကို ဆောင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သိပ္ပံပညာ၌ ဖန်တီးမှုသဘောကိုဆောင်သော အရာမှာ စူးစမ်းလေ့လာစိတ်ဖြစ်၍ ယင်းစိတ်ဓာတ်ကို တန်ခိုးအာဏာ မဟုတ် မူဘဲ မေတ္တာတရားနှင့်ဖန်တီးမှုသည် အမှန်တရားတစ်ခုတည်း၏ ခေါင်းနှင့်ပန်းဖြစ်ပေသည်။”

ဤကဲ့သို့ ဂျပန်လူမျိုး (ဝင်ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာကျမ်းကျင်သူ) စာပေပညာရှင် ဒေါက်တာဆူဂိုကီး (၁၈၇၀-၁၉၉၆) က Love and Power သူ၏စာတမ်း (၁၉၅၈)တွင် ရေးသားခဲ့ဖူး၏။

ဒေါက်တာဆူဂိုကီးက “ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြီးပွားတိုးတက် ရေးဆီသို့ ဦးတည်ကာ အံ့မခန်းစွမ်းဆောင်မှုတို့ကို ယခင်ရာစုနှစ်

အတွင်းမှာရော ယခုရာစုနှစ်အတွင်းမှာပါ ပြုလုပ်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကြီးပွားတိုးတက်ရေးဟူသည် စိတ်ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အချက်တို့ အပေါ်၌ အဓိကတည်မှီနေသည်ဟူသော အမှန်တရားကိုကား ကျွန်ုပ် တို့သည် ထူးဆန်းလှစွာပင်မေ့သယောင်ယောင် ဖြစ်နေကြပါသည်။” ဟု ဖော်ပြခဲ့ဖူး၏။

အမ်း-စစ်တွေကားလမ်း မိုင်အရှည် ၂၀၂ ဒသမ ၃ မိုင် ဖောက်လုပ်ကြရာ၌ ကစ္ဆပနဒီ (ခေါ်) ကုလားတန်မြစ်ကို ဖြတ်ကူးသည့် ပေ ၂၅၀၀ကျော် ရှည်လျားသော သံမဏိမြစ်ကူးတံတားကြီးကို တည် ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ နိုင်ငံတော်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေး ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ၏ လမ်းညွှန်ချက်အရ ၇-၁၁-၉၆ နေ့တွင် ပနွက်ချပြီး ၃၀-၉-၉၉ရက်တွင် ပြီးစီးသည်။ ၂၀၀၀ပြည့်နှစ် နှစ်ဦးလန်နဝါရီလ ၂ရက် နံနက် ၉နာရီတွင် လွတ်လပ် ရေးနေ့ကို ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုသောအားဖြင့် တိုင်းမှူးဗိုလ်ချုပ် အောင်ထွေးနှင့် ဝန်ကြီးဗိုလ်ချုပ်စောထွန်းတို့က ဖဲကြိုးဖြတ်ကာ ဖွင့်လှစ်ပေးပါသည်။ နိုင်ငံတော်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေး ကောင်စီ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ၊ ဒုတိယတပ်မတော်ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်၊ ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်(ကြည်း) ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမောင်အေး တက်ရောက် အားပေးချီးမြှင့်ပြီး ဆုမွန်ကောင်း တောင်းရင်း နှုတ်ခွန်းဆက်သသည်။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှုလုံခြုံ ချာမွေ့စေရေး ကြိုးကြပ်မှု ဗဟိုအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ အတွင်းရေးမှူး(၂) ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတင်ဦးကလည်း အမှာစကားပြောကြားသည်။ ပြည်သူလူထု ဝင်အား ငါးသောင်းကျော် ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာ တံတားဖွင့်ပွဲကို ကိုယ်ရောက်ကြသည်။

နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲများ မိန့်ကြားသည့် အချက်များ၊ နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်မှုများ၊ အောင်မြင်ထမြောက်မှုများမှာ စာဖတ်သူများ သိရှိပြီးဖြစ်၍ အကျယ် မဖော်ပြတော့ပါ။ အထူးပြည့်စုံစွာတင်ပြရန်မရှိပါ။ စာရေးသူက တံတား ဖွင့်ပွဲရက်မတိုင်မီ ကျောက်တော်မြို့သို့ရောက်ရှိပြီး တံတားကြီး ပေါ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း စဉ်းစားတွေးတောမိသည့်ကိုသာ တင်ပြလိုပါသည်။

ကမ္ဘာ့နဒီမြစ်၏ အရှေ့ဘက်တွင် “ သေလာဂီရိမောရပဗ္ဗ တတောင် ” ရှိသည်။ အရပ်အခေါ် ကျောက်တော်တောင်ဖြစ်၏။ မြစ်၏ အနောက်ဘက်တွင်ကျောက်တော်မြို့တည်ရှိသည်။ ရခိုင် ပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းရှိ ပြည်သူလူထုအကြားမှာ ရှေးအခါက တဘောင် တစ်ခုရှိခဲ့သည်။ သေလာဂီရိ မောရပဗ္ဗရတောင်တော်နှင့် ကျောက် တော်မြို့တို့ တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သောအခါ ရခိုင်ပြည်နယ်နှင့်တကွ နိုင်ငံအဝန်း အေး မ်းသာယာဖွံ့ဖြိုးမည်ဟူသော နမိတ်စကားဖြစ် လေသည်။

ခုတ်ကြယ့် မြို့မှာခေတ်တော် သွေမကွက်ပါဘူးဟူသော စကား မျိုးဖြစ်၏။ မိုးနှင့်မြေကြီးထဲ၌အခါမှာ မေ့ကိုမောင်က မုန်း မှာပါဟု ဆိုသော သဘောမျိုး။ ကျောက်တောင်တော်နှင့် ကျောက်တော်မြို့မှာ ကမ္ဘာ့နဒီမြစ်ရေခြားနေသဖြင့် မည်သို့မျှ တစ်ဆက်တည်း မဖြစ်နိုင်။ အကယ်၍သာ ဖြစ်နိုင်ခြေကိန်းသုညရှိသော ထိုဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ကိစ္စ သာ အမှန်တကယ်ဖြစ်ပေါ်လာပါကနိုင်ငံ အဝန်း အေးချမ်းသာယာပြီး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မည်မလွဲဟု ယူဆကြသည်။ နှစ်ဆယ်ရာစုကာလ ကုန်ဆုံး ပြီး ၂၁ ရာစုသို့ ကူးပြောင်း တော့မည့် ယနေ့ကာလ၌ သေလာဂီရိ

မောရပဗ္ဗတ တောင်(ခေါ်) ကျောက်တော်တောင်နှင့် ကျောက် တော်မြို့ တို့သည် ကမ္ဘာ့နဒီတံတားကြီးဖြင့် တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်၍သွား ချေပြီး မြို့သူ၊ မြို့သားတို့ တောင်တော်ပေါ်ရှိ ဘုရားသို့ခြေကျင် လျှောက်သွား ပြီး ဖူးနိုင်ပေပြီ။ လေ့မစီး၊ ရေမကူးဘဲ ဘုရားဖူးနိုင်လေပြီ။ ထူးခြား သောနိမိတ်တဘောင်ကား အောင်အတိတ်ကို ဆောင်ခဲ့ပါ ချေပြီ။ အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ။ ရခိုင်သားတို့ရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

ကြေးမုံသတင်းစာ
(၈-၁-၂၀၀၀)

ပညာအလင်းရောင်ဖြင့် အမှောင်ပယ်ခွင်း

ကျွန်တော်သည် အရှေ့မလေးရှားဟုခေါ်သော ဆာရာဝတ်ပြည်နယ်နှင့် ဆာဘားပြည်နယ်ရှိ အလွန်တရာ ဝေးလံသီခေါင်သော တောင်ပေါ်တောတွင်း ကျေးရွာများသို့ လေ့လာရေးခရီးတစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ရဖူး၏။ မြို့ပြနှင့် လမ်း မရှိ။ ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် သွားရ၏။ အီကွေတာ အမြစ်မ်းသစ်တောကြီး နက်ရှိုင်းစွာ ဖုံးအုပ်နေသော တောကန္တာရထဲမှ တိုင်းရင်းသားကျေးရွာ များသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားကြရသည်။ ရဟတ်ယာဉ် ဆင်းသက်နိုင်သောနေရာမှ မူလတိုင်းရင်းသားလူမျိုးများ နေထိုင်ရာ အိမ်ရှည်များရှိရာ ရွာသို့ ငါးမိုင်နီးပါး ချောင်းအတိုင်း လောင်းလေ့တွေနှင့် သွားရသည်။ ဘိနပ်မမီးသော တောတွင်းလူမျိုး၊ လေးနှင့်မြှားနှင့်အမဲလိုက်သောမုဆိုး၊ တောင်ယာ အနည်းငယ်သာ စိုက်ပျိုးကြ၏။ သူတို့မှာ ဦးထုတ်မရှိ၊ ထီးမရှိ၊ အကြမ်းခံ၏။ လွတ်လပ်ရေးမရမီကာလအထိ ခေါင်းဖြတ်သော ဓလေ့နှင့် Head-hunter နတ်ကိုးသော တောင်ပေါ်သားများဖြစ်ခဲ့၏။ ဘော်နီယိုကျွန်းပေါ်ရှိ တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ ကျောက်ခေတ်သာသာ ဤလူမျိုး

များလည်း ရှိနေပါသေးလားဟု သူတို့နေပုံ၊ ထိုင်ပုံ၊ ဝတ်စားပုံ ကိုကြည့်၍ ဆင်ခြင်မိ၏။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်အနောက်တိုင်းသားတွေ များစွာ လာသဖြင့် သူတို့လည်းစီးကရက်ခဲ့၊ ချောကလက်စားနှင့် ပြောင်းလဲ စတော့ပြုနေပြီ။ ခရီးသွားဆွဲဆောင်မှု အောင်မြင်ခဲ့၏။

သူတို့ဆီမှာကဲ့သို့ပင် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေကို ခေါ်ပြီး ပြသလောက်အောင် ရှေ့ကျသည့်ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုကို စွဲမြဲစွာ ထိန်းသိမ်းထားသော တောင်ပေါ်တိုင်းရင်းသားများလည်း ကျွန်တော်တို့၏ တိုင်းပြည်မှာရှိနေကြသည်။ နိုင်ငံတော် လုံခြုံအေးချမ်းလာသည်နှင့်အမျှ ခရီးလမ်းပန်းကောင်းမွန်လာသည်နှင့်အမျှ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတတွေ ဖလှယ်လာနိုင်ကြမည်ဖြစ်လေသည်။

ပြည်နယ်တစ်ခုသို့ တိုင်းရင်းသားရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုများဆိုင်ရာ လေ့လာရေးခရီးတစ်ခု သွားရင်းဖြင့် ကျွန်တော်သည် သုတေသနပြုချင်သည့် ဉာဉ်အတိုင်း အခြေခံပညာအထက်တန်းကျောင်း(၄)ကျောင်းမှ နှစ်ပေါင်း(၅၀)ကာလ အတွင်း ထွန်းပေါက်ထင်ရှားခဲ့သော 'ကျောင်းထွက်' ပုဂ္ဂိုလ်စာရင်းကို တောင်းခံပြုစု၍ လေ့လာကြည့်သည်။

ဆရာဝန်တွေ၊ စာရေးဆရာတွေ၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ ရှေ့နေ၊ ကုန်သည်၊ စစ်ဗိုလ်၊ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်စသည်ဖြင့် ရှိကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ နည်းသည်၊ များသည်ဟု ကျွန်တော်မဆိုနိုင်။ နည်းခြင်း၊ များခြင်းမည်သည့် အမျိုးအစားတွင် မည်မျှများခြင်း၊ အခြားသောဒေသနှင့် စာလျှင် မည်သည့်အချိုး၊ ရာခိုင်နှုန်းရှိခြင်းစသည်တို့ကား ကျယ်ပြန့်စွာ ပြုစု၍ နှိုင်းယှဉ်လေ့လာပါမှ အဖြေစနစ်တကျ သိနိုင်ကြသည့် အချက်ဖြစ်၏။ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့က သုတေသနပြုကြပေလိမ့်မည်။ ပညာရေးဆိုင်ရာဌာနတို့က သုတေသနပြုလျက် ရှိကောင်း။

ရှိမည်။ သုတေသနရလဒ်အပေါ် အခြေခံသော မျှော်မှန်းချက်၊ ရည်မှန်းချက်များသည် စိတ်ကူးမှန်းဆချက်များထက် ပိုမိုတိကျစွာဖြင့် ထိရောက်ကြလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ သုတေသနနှင့်ဖွံ့ဖြိုးရေး Research And Development ကို အသုံးပြုဆောင်ရွက်သည်နှင့်အမျှ တိုးတက်မှုလျင်မြန်စွာ အောင်မြင်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသည်လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း(၅၀)၊ လွတ်လပ်ရေးရသည့်အချိန်မှ ယနေ့အထိ ပြန်လည်လေ့လာနိုင်ယှဉ် ကြည့်သော် မျက်မှောက်ကာလသည် လုံခြုံမှုအရှိဆုံးဖြစ်ကြောင်း ဓမ္မဓိဌာန်ကျစွာ ဝန်ခံရပါလိမ့်မည်။ တရားမဲ့ ဥပဒေမဲ့ ဆူပူသောင်းကျန်းမှုများ ကင်းရှင်းချုပ်ငြိမ်းပြီး အအေးချမ်းဆုံး အတည်ငြိမ်ဆုံး အခြေအနေ ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးပင် သိမြင်နိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ယခင်က လမ်းမပေါက်သောကျေးရွာတွေအထိ သွေးကြောတွေ ယှက်ဖြာသကဲ့သို့ ကားလမ်း၊ ရထားလမ်း၊ မြေလမ်း၊ ကျောက်လမ်းများ ပေါက်၍လာသည်။ ဆေးပေးခန်းမရှိသေးသော ရွာတွေမှာ ဆေးပေးခန်းများနှင့်အတူ အခြေခံကျန်းမာရေး ပညာပေးမှုများ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ဥပမာ- ကျွန်တော်တို့ဧည့်သည်က အိမ်ခြေ (၃၀၀)ရှိသော ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ယင်လုံအိမ်သာ(၁၀)လုံးမျှသာ ရှိခဲ့၏။ ၁၉၉၉ခုနှစ်၏ ကျန်းမာရေးစစ်တမ်းတွင်မူ ကျွန်တော်တို့ရွာ တွင် ၉၈ ရာခိုင်နှုန်း အိမ်သာများရှိနေကြပြီ။ ရွေးကဲကဲ့သို့ ယာစည်းရိုး နံဘေးမှာ တောထိုင်သောအလုပ်မျိုး မလုပ်ကြတော့ပေ။ ယင်လုံအိမ်သာ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးမှု အခြေအနေကို လာရောက်လေ့လာကြသော ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂကျန်းမာရေး သုတေသန အရာရှိများ အထူးလေးစားအံ့သြသည်။ မြန်မာပြည်မှာ ကျန်းမာရေးပညာပေးမှု၏ လက်တွေ့

ထိရောက်မှုကို သူတို့မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ချေ။ အမည်မဖော်လိုသော အိမ်နီးနားချင်းနိုင်ငံများ၏ ကျေးလက်တောရွာများသို့ ထိုကျန်းမာရေး ပါရဂူများ အခေါက်ခေါက်အခါခါ သွားရောက်ပြီး ပညာပေးစည်းရုံးလှုံ့ဆော်ခဲ့ကြသည်။

သင်တန်းတွေပေး၊ စာရွက်တွေဝေ၊ ယင်လုံအိမ်သာဆောက်နည်းတွေပြ၊ ပစ္စည်းတွေ အခမဲ့ဖြန့်ဝေ။ ဖိလံ၊ ၁နှစ်။ နောက်ထပ် ၂နှစ်။ ၃ နှစ်။ သူတို့မျှော်မှန်းသည့် အခြေအနေသို့ ၅ နှစ်ကြာ၍လည်း ဖြစ်မလာ။ ၆ နှစ်ရှိသော်လည်း မရောက်နိုင်။

မြန်မာပြည် မြေလတ်ဒေသရှိ မကွေးတိုင်း၊ ရေနံချောင်းမြို့နယ်နှင့် ချောက်မြို့နယ်တို့ကို ကုလသမဂ္ဂ ကျန်းမာရေးအဖွဲ့က ကွင်းဆင်းသုတေသနအဖြစ် ပဏာမစာရင်းကောက် လေ့လာသည်။ ကြည့်ရှုသုံးသပ်သည်။ ယင်လုံအိမ်သာ တည်ဆောက်ရေးကို သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ်ကောင်စီ (ထိုအချိန်ကမူ မြို့နယ်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့) ၏ အားပေးကူညီမှုဖြင့် ကျန်းမာရေး ဝန်ထမ်းများ ကျေးရွာအနှံ့ ကွင်းဆင်း၍ ဆောင်ရွက်ကြသည်။

ဒေသခံပြည်သူများသည် စာတတ်မြောက်ရေး လှုပ်ရှားမှု၊ ကျေးလက်ဖွံ့ဖြိုးရေးဆောင်ရွက်မှု အလေ့အထများ အပြည့်အဝ အရှိန်ရပြီးသား ဖြစ်သဖြင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ 'လူထုလှုပ်ရှားမှု' ဖြင့် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြသည်။ မြန်မာပြည်မှာ သူတို့လက်တွေ့မြင် သွားခဲ့ကြသော ကျန်းမာရေးပညာပေး၊ လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်မှု၏ မြန်ဆန်ထိရောက်ခြင်းကို အထူးပဲ ချီးကျူးကြရသည်။ ရပ်ရေးရွာရေးမှာ အသိစိတ်ဖြင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တတ်သော ဓလေ့၊ အထက်အမိန့်ကို စနစ်တကျ လိုက်နာတတ်သောစရိုက်၊ အသိပေးလိုက်လျှင် နားလည်

မြော်မြင်တတ်သော ဉာဏ်ရည်အဆင့်၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ အရာရှိများ၏ အပင်ပန်း အဆင်းရဲခံ၍ တောသူ တောင်သားများ အကြားသို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ထိတွေ့စည်းရုံးတတ်သော စွမ်းရည်၊ ဒေသဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များ၏ အားပေးကူညီမှု စသည်တို့ကြောင့် ယင်လုံအိမ်သာ ကျန်းမာရေးပညာပေး စီမံချက်သည် ရာနှုန်းပြည့်နီးပါး အောင်မြင်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့မှာ အားသာချက်တွေများစွာ ရှိပါ၏။

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်ရေးကို လက်တွေ့ထောက်ကူ အားပေးနေသော သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ကျွန်တော်ကို ပြောပြသည်။

“တော်လှန်ရေးတွေ အမျိုးမျိုးရှိမှာပေါ့ ဆရာဦးချစ်နိုင်။ အဲပညာတော်လှန်ရေးကတော့ ဘယ်ခေတ်အခါ၊ ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် မှန်ကန်တယ်၊ အကျိုးရှိတယ်၊ ထိရောက်တယ်။ ဒီလို ကျွန်တော်ခံယူတယ်။”

တောင်ပေါ်ကျေးရွာ အခေါင်အဖျားဒေသများအထိ အစိုးရ မူလတန်းကျောင်းတွေ တိုးချဲ့ပြီး ဖွင့်ဖွင့်ပေးနေသော အခြေအနေကို ထိုငြိမ်းချမ်းရေး အကျိုးတော်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်က ချီးမွမ်းသည်။ ယခုကဲ့သို့ အခြေခံကျစွာဖြင့် ပညာရေးအစီအစဉ်များ တိုးပွားအားကောင်းခြင်းသည် နှစ်ပေါင်များစွာ အမှောင်လွှမ်းခဲ့သောနယ်ချဲ့၏ သွေးခွဲဖိနှိပ်မှု ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ကုစားနိုင်တော့မည်။ အမှောင်ခွင်း၍ အလင်းကိုဆောင်တော့မည်။

နယ်စပ်ဒေသရှိ အစွန်အဖျားကျသည့် တောမြို့ကလေးတစ်ခုမှ တောင်ပေါ်သို့ မိုင် ၂၀ ကျော်ခြေလမ်းအတိုင်း(လှည်းလမ်း၊ ကားလမ်းမရှိခဲ့) သွားမှရောက်နိုင်သည့် တိုင်းရင်းသားကျေးရွာများဆီသို့

လာမည့်ပွင့်လင်းရာသီတွင် ကျွန်တော်တို့ ယဉ်ကျေးမှု လေ့လာရေး အဖွဲ့သည် မရောက်ရောက်အောင် သွားကြမည်။ မုချရောက်အောင် လာခဲ့မည်ဟု ဝန်ခံကတိပေးခဲ့သည်။

လမ်းဖောက်၊ တံတားဆောက်၊ ကျေးရွာများအရောက် အခြေခံ ပညာမူလတန်းကျောင်းတွေရောက်၊ အသိဉာဏ်ပညာ အလင်းရောင် ထွန်းပြောင်၍ ပြည်ပမှ သွေးခွဲ၊ သပ်လျှို့၊ ဂုံးတိုက်သောအမိုက်မှောင်တွေကို ဖယ်ရှင်းနိုင်အောင် ဆက်လက်ပြီးချိတက်ကြပါမည်။ ပြည်ထောင်စုကြီး ခိုင်မာသိပ်သည်းစေရမည်။

ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းအုပ် Bishop ဆရာတော်တစ်ပါးကမိန့်ကြားသည့်စကားကို ကျွန်တော်အသည်းထဲမှာ သံမှိုစွဲ သကဲ့သို့ခိုင်မြဲစွာ မှတ်သားမိသည်။

“ပညာတော်လှန်ရေးဟာ ပမိန့်ကျပါတယ်” လက်ဆင့်ကမ်း တာဝန်ဖြင့် အသိပညာပြန့်ပွားရေးများကို ပိုမိုကြိုးစားကြရပေမည်။

တိုင်းရင်းသားမဂ္ဂဇင်း
(နိုင်ငံအား၊ ၁၉၉၉)

အမည်၊ စကားနှင့် အမျိုးသားစာပေ

၁၉၉၉ခုနှစ်၊ ဇွန်လ(၇)ရက်နေ့နှင့် (၈)ရက်နေ့တို့တွင် ရန်ကုန် မြို့၊ ပြည်လမ်း၊ အမျိုးသားပြတိုက်၊ ကျယ်ဝန်းလှပသော ခန်းမဆောင် ကြီးထဲ၌ စာရေးဆရာကြီး သိပ္ပံမောင်ဝ(၁၈၉၉-၁၉၄၂)၏ အနှစ်တစ်ရာ ပြည့် စာတမ်းဖတ်ပွဲကို ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ စာပေ ပညာရှင်၊ စာပေမြတ်နိုးသူ၊ စာပေဝါသနာရှင်ပေါင်း ၅၀၀ ကျော် တက် ရောက်ဘားပေးဆွေးနွေးကြသည်။

ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန၊ ဒုတိယဝန်ကြီး ဦးစိုးညွန့် (ထိလာ စစ်သူ) က အဖွင့်အမှာစကားပြောကြားသည်။ အလှည့်ကျသဘာပတိ ဦးသန်းထွတ်(တိုက်စိုး)က အမှာစကားပြောကြားသည်။ ပြီးဆုံးသော အခါ အလှည့်ကျသဘာပတိဦးလှကြိုင်(ပါရဂူ)က နိဂုံးချုပ်အမှာစကား ပြောကြားသည်။ စာတမ်းဖတ်ကြားသူများနှင့် စာတမ်းခေါင်းစဉ် များမှာ-

(၁) ဦးသန်းထွတ်(ပညာရေးတက္ကသိုလ်၊ “ သိပ္ပံမောင်ဝ နှင့် စာပေချစ်စိတ်”)

- (၂) Yuri Takahashi “ သိပ္ပံမောင်ဝ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး များနှင့် ကျွန်မအမြင် ”
- (၃) အောင်စိုးဦး “ သိပ္ပံမောင်ဝနှင့် ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းစာရေး ဆရာ ”
- (၄) ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ) “ လူ့သဘာဝ၊ ကလေးသဘာဝတို့ကို သိပ္ပံမောင်ဝ ချဲ့ပြင်ပုံ ”
- (၅) ဦးအေးချို (မဟာဝိဇ္ဇာ) “ သိပ္ပံမောင်ဝ၏ စာပေနှင့် ယဉ် ကျေးမှုအမြင် ”
- (၆) လှထွန်း (မြန်မာစာ) “ သိပ္ပံမောင်ဝ၏ စာပေသဘော တရား ”
- (၇) သုရဇော် “ သိပ္ပံမောင်ဝနှင့်ကဗျာစာပေ ”
- (၈) မောင်စွမ်းရည် “ သိပ္ပံမောင်ဝ၏ စာပေဝေဖန်ရေး ”

မြန်မာစာပေသမိုင်းတွင် ဆယ့်ကိုးရာစုနှင့် နှစ်ဆယ်ရာစုသည် အထင်အရှားပင်ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ ကဗျာသည်လည်းကောင်း၊ စကား ပြေသည်လည်းကောင်း၊ သိသာသောအပြောင်းအလဲများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ ပါသည်။ နှစ်ဆယ်ရာစုခေတ်ဦးတွင် စကားပြေသည် တိုတိုရှင်းရှင်းနှင့် လိုရင်းကို ဖော်ပြခြင်းများ ပိုမိုပြန့်ပွားလာသည်။ ကာရန်၊ နဘောများ နှင့် ရှည်လျားဖွဲ့နွဲ့သိုင်းဝိုင်းစွာ ရေးသားကြခြင်းများထက် ရှင်းရှင်း လင်းလင်း၊ ထိထိမိမိ၊ တိတိကျကျ ပေါ်လွင်အောင်ရေးသားကြသည့် လက္ခဏာများ တိုးပွားလာသည်။ ပီမိုးနင်း၊ ဦးဖိုးကျား၊ သိပ္ပံမောင်ဝ တို့၏ အရေးအသားများသည် အကြောင်းအရာက ရသ၊ အဆီအနှစ် ပါသကဲ့သို့ တင်ပြဟန်ကလည်း သွက်လက်ထက်မြက်ကြသဖြင့် ခေတ် စားလာလေသည်။

သပ္ပမောင်ဝ ကလောင်အမည်ခံယူသော ဦးစိန်တင်သည် ပညာထူးချွန်သူဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဦးအုန်းရွှေ၊ ဒေါ်ဒေါ်သစ်တို့က ၁၈၉၉ ခုနှစ်တွင် မော်လမြိုင်မြို့၊ မုပွန်နတ်ကျွန်းအရပ်၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။

မုပွန်ရပ် ဆရာဦးချစ်လှကျောင်းတွင် ကျောင်းစနေသည်။ ထို့နောက် မောင်ငံရပ် သာသနာပြုကျောင်းသို့ ပြောင်းသည်။ ခုနစ်တန်း အောင်သော် အရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသကျောင်းသို့ ပြောင်းသည်။ ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို မြန်မာဘာသာနှင့် ပါဠိဘာသာတို့၌ အထူးရမှတ် (ဂုဏ်ထူးသဘောမျိုး)နှင့် အောင်မြင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးနောက် ရန်ကုန်ကောလိပ်သိပ္ပံကျောင်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်စတင်ဖွင့်လှစ်စ)တွင် ပညာဆည်းပူးသည်။ ပထမကျောင်းသားသပိတ်တွင် နေရှင်နယ်ကျောင်း ကျောင်းဆရာလုပ်သည်။ သပိတ်လွန်သောအခါ ကောလိပ်မှာ ပညာဆက်သင်သည်။ ၁၉၂၄ခုနှစ်တွင် ဥပစာတန်းစာမေးပွဲကို မြန်မာစာ (ဘာသာအတွက်) သာဇိုးအောင်ဆုနှင့် ပါဠိဘာသာအတွက် အဖိုးတန်ဆုများရကာ အောင်မြင်သည်။ ၁၉၂၇ခုနှစ်တွင် မြန်မာစာ ဝိဇ္ဇာဂုဏ်ထူးတန်းကို (မြန်မာပြည်တွင် ပထမဦးဆုံးသော) အောင်မြင်သည်။ ပထမတန်းဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်စာတန်ခိုးကြီး၍ မြန်မာစာ မျက်နှာငယ်နေရသော အချိန်ကာလတွင် ပထမဦးဆုံးသော မြန်မာလူမျိုး ပါမောက္ခ ဦးဖေမောင်တင် ၏လက်ရုံးတပည့်တစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် မြန်မာစာကို နေရာမှန်ပြန်ရအောင်အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းထမ်းဆောင်သည်။ သိပ္ပံမောင်ဝ မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးတန်းတက်ခဲ့ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မြန်မာစာကို လိုက်စားသူများအား နှာခေါင်းရှုံ့သောခေတ်ကာလတွင် နှိမ်သလိုလို၊ ချိုးသလိုလို မေးလာကြရာ -

“မြန်မာဘာသာ ဂုဏ်ထူးလိုချင်သည်ကား အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ မြန်မာစာပေကို လေ့လာရန် ဆန္ဒရှိသည်တစ်ကြောင်း၊ မြန်မာစာကို အားပေးလိုသည်တစ်ကြောင်း၊ မြန်မာစာကို ဝါသနာပါသည်တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။” ဟူ၍ ဆောင်းပါတစ်ပုဒ်၌ ရေးသားဖော်ပြထား၏။

ဝိဇ္ဇာဂုဏ်ထူးတန်းအောင်ပြီးနောက် ရန်ကုန်ကောလိပ်သိပ္ပံတွင် နည်းပြဆရာလုပ်သည်။ ထိုအတွင်း နိုင်ငံတော်ဝန်ထမ်း ပညာတော်သင် (I.C.S) အဖြစ်နှင့် အင်္ဂလန်၊ အော့စ်ဖို့ဒ် ယူနီဗာစတီသို့ သွားရောက်၍ ပညာသင်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၉ခုနှစ်တွင် အုပ်ချုပ်ရေးဘက်၌ တာဝန်ထမ်းသည်။ (၁၃)နှစ်မျှ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သွားလာကာ တစ်ဖက်က တပေများ အလျဉ်မပြတ်ရေးသားသည်။ ၁၉၄၂ခုနှစ်၊ ဂျပန်ခေတ် ရွှေဘိုမြို့ အနီး ဂါးဝါရွာ ဘိုတ်၌ လူဆိုးစားပြများသတ်သဖြင့် ကွယ်လွန်ရှာသည်။

ဦးစိန်တင်သည် မြန်မာစာဝိဇ္ဇာဂုဏ်ထူးဘွဲ့ ရရှိခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။ မြန်မာစာကိုလည်း အလေးထားအားပေးဆောင်ရွက်၏။ ကလောင်အမည်အဘယ်ကြောင့်သိပ္ပမောင်ဟူ၍ သိပ္ပံထည့်ပါသနည်းဟု စာတမ်းဖတ်ဖွဲ့၍ တက်ရောက်လာသူတစ်ဦးက မေးခွန်း ထုတ်ပါသည်။ သဘာပတိက သိပ္ပံဆိုသည်မှာ ယခုခေတ်ကဲ့သို့ ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံ ခွဲခြားသည့် Science ဘာသာရပ်သဘော ထိုစဉ်က အဓိပ္ပါယ်မရောက်ပါ။ ကောလိပ် College ကို သိပ္ပံအတတ်ပညာတို့ စုစည်းရာသိပ္ပံဟု အဓိပ္ပါယ်ပြန်တွဲဆက်ယူသည့်သဘောဖြစ်ရကာ ရန်ကုန်ကောလိပ် သိပ္ပံကျောင်းကြီးဟု ယခုရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကို ထိုစဉ် (တည်စ) အချိန်ကခေါ်ဝေါ်ကြပါသည်။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၊ တက္ကသိုလ် တင်ခစသည်ဖြင့် အမည်ယူကြသကဲ့သို့ မြန်မာပြည်မှာ တစ်ခုတည်းသာစ၍ ဖွင့်လှစ်ရသေးသည်။

Rangoon College ရန်ကုန်ကောလိပ်သိပ္ပံမှ မောင်ဝဟု ဂုဏ်ပြုမည့်ခေါ်သည့်သဘော ဖြစ်ပါသည်ဟု ရှင်းလင်းဖြေကြားရ၏။

သိပ္ပံမောင်ဝ၏စာများကို ကန္တလောက၊ ဒဂုန်၊ သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း၊ ကောလိပ်မဂ္ဂဇင်း၊ သူရိယနေ့စဉ်၊ မြန်မာ့နေ့စဉ် စသည်တို့တွင် တွေ့ရသည်။ ကလောင်အမည်အမျိုးမျိုးဖြင့် မိုးသီးမိုးပေါက်များသွန်ချသည့်ပမာ ရေးသားခဲ့ပါ၏။

“မြန်မာစာပေတိုးတက်ရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ပြုမူနေမည့် မြန်မာစာဖြစ်သည်။ ကြိုးစားကြစို့ - ”
သိပ္ပံမောင်ဝ (၁၈၉၉-၁၉၄၂)

၂၂-၉-၃၀

တက္ကသိုလ်မှာ အင်္ဂလိပ်ဆရာ၊ ကုလားဆရာ၊ ကပြားဆရာတွေ ချည်း ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနေပြီး မြန်မာဆရာဆို၍ ဦးဖေမောင်တင်နှင့် ဒေါက်တာလှဖူး (စိတ်ပညာပါမောက္ခ) စသည်ဖြင့် လက်ချိုးရေ၍ ရလောက်အောင် နည်းပါးလှသည့်ခေတ်တွင် မြန်မာစာ၊ မြန်မာစကား၊ မြန်မာအမည်သညာများ မပျောက်ပျက်သွားရအောင် အထူးကြိုးစားခဲ့ကြရသည်။

ဦးစိန်တင်သည် အောက်စ်ဖို့ ယူနီဗာစတီ၊ ခရိတ်ချပ်ချ်ကောလိပ်တွင် နှစ်နှစ်တာ (၁၉၂၈-၃၀) ပညာသင်ရောက်ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် မြန်မာစာပေကို ချစ်မြတ်နိုးသည်။ မြန်မာလူမျိုးကို ဂုဏ်မြှင့်ချင်သည်။ နိုင်ငံ၏ ဂုဏ်သတင်းကို တစ်လောကလုံး မွှေးသင်းပျံ့စေလိုသူဖြစ်သည်။ ရှေးရိုးသမားမဟုတ်၊ ခေတ်ဆန်းစာပေစကားပြေကို ရွှေ့ဆောင်ဦးစီးကြိုးပမ်းသူဖြစ်၏။

သူသည် အနောက်တိုင်းဆန်၊ အနောက်တိုင်းဟန်များကို နားလည်ခဲ့သည်။ နံ့စပ်ခဲ့သည်။ ထိုက်သင့်သလောက်လည်း လိုက်နာခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းအဖြစ်လည်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါ၏။ အထက်အရာရှိများက သိပ္ပံမောင်ဝကို ဆန်ရန်၊ ဘိုလိုတွေးရန်၊ အင်္ဂလိပ်ယဉ်ကျေးမှုကို လက်ခံရန် တိုက်တွန်းတောင်းဆိုပါလိမ့်မည်။ ဖိအားပေးမှုတွေ ရှိခဲ့ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် မြန်မာယဉ်ကျေးမှုကို တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးတတ်သော စာရေးဆရာကြီးသည် မြန်မာအမည်၊ မြန်မာစကား၊ မြန်မာအမျိုးသားစာပေ တိုးတက်ထွန်းကားရေးကိုသာသေသည်အထိ ကြိုးပမ်းသွားခဲ့၏။ အင်္ဂလိပ်အမည်မည့်ချင်သူများ သတိ။

မြန်မာမှုကို ပစ်ပယ်၍ အနောက်တိုင်းကမ္ဘာမဆို ခေတ်မီ တယ်၊ အဆင့်မြင့်တယ်ထင်သူ ကိစ္စမရောက်၊ ကြက်မမြောက်၊ အောက်လိအာ၊ ဂွဇာတွေအပေါ် သိပ္ပံမောင်ဝက ရွံ့ရှာ စက်ဆုပ်ပုံကို “ကျောင်းထားရေး” ဟူသော ဝတ္ထုဆောင်းပါး၌ ဝန်ထောက်မောင်လူအေးကို ဇာတ်ရုပ်ထား၍ဖွဲ့ဆိုပြခဲ့၏။ မောင်လူအေးနှင့် ဇနီး ခင်သန်းမြင့်တို့သည် သားကလေး မောင်လူအေးကို ဘယ်ကျောင်းထားရင်ကောင်းမလဲ၊ လင်မယား ဇနီးမောင်နှံ အချီအချ စကားပြောခန်း၌-

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း မောင်မွေး ၅နှစ်-၆နှစ်သား အရွယ်ရောက်ရင် စိန်ပေါလ်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဒိုင်အိုမှာဖြစ်ဖြစ်ထားရအောင် သဘောတူသလား”

“ဒီအင်္ဂလိပ်ကျောင်းတွေက ထွက်တဲ့ ငနဲတွေဟာလည်း အများအားဖြင့် ဟိုမကျ၊ ဒီမကျနဲ့ လိမ္မော်သီးဖွင့်လိုက်ပါလို့ဆိုလိုဆို၊ ဝမ်းဘဲဥမှည့်ပလားလို့ မေးလိုမေး၊ ရေချမ်းချမ်းတစ်ခွက် ပေးပါလို့ တောင်းလိုတောင်းနဲ့ ဘယ်လိုငနဲတွေလဲ မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ”

“တစ်ချို့ကျတော့လည်း မြန်မာစကားကိုတော့ ကောင်းကောင်း ပြောတတ်ပေမယ့် အင်္ဂလိပ်ဆန်ဆန်လေးပြောလိုက်ရရင် ဂုဏ်ရှိတယ်

ထင်ပြီး ပြောကြတာပဲ။ ကိုယ်တို့ကောလိပ်မှာတုန်းက ဒီလိုငန့်တွေနဲ့ ကောင်းကောင်းတွေ့ရတယ်။ ကိုယ်တို့တစ်တွေ ချဉ်လွန်းလို့ ” မပြောပါနဲ့တော့။

“ မြန်မာဆိုရင်လည်း မြန်မာပီပီမှကြိုက်တယ်။ အင်္ဂလိပ်ဆိုရင်လည်း အင်္ဂလိပ်ပီပီမှကြိုက်တယ်။ ဟိုမကျ၊ ဒီမကျ၊ ဝှာတွေကိုတော့ ချဉ်လွန်းလို့ ”

ဤအချက်က တစ်ဖက်တွင် ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ ဝန်ထမ်းပင် ဖြစ်နေသော်လည်း တစ်ဖက်၌မူ ဦးစိန်တင် (သိပ္ပံမောင်ဝဟူသော စာရေးဆရာ)ကား နယ်ချဲ့ယဉ်ကျေးမှုလေ့စရိုက်ကို မကြိုက်၊ မြန်မာ့မှု၊ မြန်မာ့ဟန်၊ မြန်မာစာ၊ မြန်မာစကားကို အလေးမထားချင်သူမျိုးအား ရှုတ်ချသည်။ ရွံ့မုန်းခဲ့လေသည်။

ယခုခေတ်တွင် Globalization, Westernization အတင်းအကျပ် ဖိအားပေးမှု အမျိုးမျိုးနှင့် အနောက်တိုင်းစံကို လက်ခံရမည်၊ လိုက်နာရမည်၊ အမျိုးသားစံ၊ အမျိုးသားပင်ကိုရပ်တည်မှု၊ တည်ရှိမှု National Identity ကို ချိုးဖဲ့နှိမ်ချဖျက်ဆီးမှုတို့ကို ရင်ဆိုင်ရလျက် ရှိနေသည်။

ပင်နီချောနှင့်ယောထဘီကို နေ့စဉ်နေရာတကာဝတ်ရမည်ဟု မဆိုလိုသော်လည်း ဂါဝန်နှင့် စကတ်ဝတ်မှ ခေတ်မီမည်ဟု ထင်မှတ်မှားခြင်းတို့ကိုကား ဖယ်ရှားကြရမည်။ အတုယူရမည်ကား သိပ္ပံ၊ စက်မှု၊ ဆေးဝါး၊ စီးပွားရေး၊ စီမံမှုစသော အတတ်ပညာများဖြစ်၏။ အစိုးရ၊ စေမည့် ယဉ်ကျေးမှုစံများကို လက်ခံစေပြီး အသားဖြစ်သော ပညာရပ်တို့ကိုကား အင်အားကြီးနိုင်ငံတို့က တွန့်တိုကြ၏။ မပေးချေ၊ ထိုပညာတို့ကိုသာရအောင် ယူပြီးပင်ကို တန်ဖိုးကြီးမားသည့် ယဉ်ကျေးမှုကို ကား မြတ်နိုးတတ်ကြပါစေ။

သိပ္ပံမောင်ဝန်တစ်ရာပြည့် စာတမ်းဖတ်ပွဲတွင် ကျွန်တော်သည် သူ၏ အပြုစိတ်ထားဖြင့် လူသဘော၊ လူသဘာဝတို့ကို ရေးဖွဲ့ခဲ့ပုံအား ဝတ္ထုဆောင်းပါး ၁၅၃ပုဒ်ကို အခြေခံ၍ လေ့လာချဉ်းကပ်တင်ပြခဲ့ပါသည်။ မြန်မာစာပေနှင့် မြန်မာလူမျိုးအတွက် အကျိုးကျေးဇူးများစွာ ပြုပေးခဲ့သော စာရေးဆရာစာဆိုတော်ကြီးဖြစ်ပါပေသည်။ ကျွန်တော်သည် မြူတစ်မှုန်စာအဖြစ် ပါဝင်ဂုဏ်ပြုပူဇော်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဇေတုတာရီမဂ္ဂဇင်း
(၁၉၉၉၊ စက်တင်ဘာလ)

လူ့စွမ်းရည် အရင်းအမြစ် ပွဲပြီးမှုတွင်
ဈေးအချို့ဆုံးရသည့် အသိပညာ
မဟူသောတဘက်

စစ်ကိုင်းတိုင်းအတွင်းတွင် မြောင်မြို့ဟူသော မြို့တစ်မြို့ရှိ လေသည်။မြောင်မြို့နယ်ထဲတွင် နဘက်ရွာအမည်ရှိသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ရှိလေသည်။ နဘက်ကျေးရွာအုပ်စုထဲတွင် အိမ်ခြေနှစ်ရာကျော်ရှိသော သောင်ကြီးဆိုသည့် ရွာတစ်ရွာရှိပေသည်။ သောင်ကြီးရွာဇာတိဖြစ်သော ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြည်အောင်သည် စာပေ ဝါသနာထုံ၍ စာဖတ်များသူ စာဖတ်အားကောင်းသူဖြစ်လေသည်။ ဝန်ကြီးကစကားစပ်မိတိုင်း ပြောကြားလေ့ရှိသည်မှာ သူ့ယခုကဲ့သို့ ရာထူးအဆင့်ဆင့် တိုးမြှင့်တာဝန်ယူနိုင်ခြင်းမှာ ကျောင်းသားဘဝက ပြန်ကြားရေးစာကြည့်တိုက်များကို အားကိုးစွာ၊ ခင်းနီးစွာ၊ ပညာရှာမှီး လေ့လာခဲ့မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟူသောစကားဖြစ်သည်။ ပြန်ကြားရေး စာကြည့်တိုက်များမှာ အခမဲ့စာဖတ်ခွင့်၊ စာကြည့်ခွင့်ရရှိခြင်းသည်

သူ့ဘဝကိုလျှင်မြန်စွာရင့်သန်စေခဲ့သည်။ မန္တလေးတက္ကသိုလ် စာကြည့် တိုက်ထဲ၌ သူပျော်ပိုက်ခဲ့သည်။

မန္တလေးတိုင်းအတွင်းတွင် မတ္တရာမြို့တည်ရှိသည်။ မတ္တရာ မြို့အတွင်း ရောဝတီအရှေ့ဘက်ကမ်း ရွာတစ်ရွာတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ် အောင်သိန်းကိုမွေးဖွားခဲ့သည်။

ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ဒုတိယဝန်ကြီး ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင် သိန်းသည် မန္တလေးမှာနေ၍ မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ပညာဆည်းပူးခဲ့ သည်။ ဗိုလ်ချုပ်က ပြန်ကြားရေးစာကြည့်တိုက်များမှာ စာဖတ်ခြင်း အားဖြင့် ဗဟုသုတဝင်ချိန်မီပြီး သူ ဗိုလ်လောင်းစာမေးပွဲ ဝင်ဖြေသောအခါ ကောင်းစွာအောင်မြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု စာကြည့်တိုက်နှင့်ပတ်သက် သောဩဝါဒများကို ပြောကြားတိုင်းထုတ်ဖော်ဝန်ခံတတ်သည်။ စာကြည့် တိုက်က သူ့ဘဝကို အောင်မြင်အောင်အမြဲတစေ ထောက်ပံ့ပေးခဲ့သည် ဟု ဂုဏ်ပြုမိန့်ကြားလေ့ရှိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က စာဖတ်များသည်။ စာအုပ် များကိုတန်ဖိုးထားသည်။

အမိုးသားစာပေဆုရ ကဗျာဆရာကြီးမင်းယုဝေသည် ငွေတာရီ မြဝတီစသည့် မဂ္ဂဇင်းကြီးများကို အယ်ဒီတာချုပ် လုပ်သွားခဲ့ဖူးသူဖြစ် ၏။ ယခုလည်း မြတ်မင်္ဂလာ၊ မင်္ဂလာမောင်မယ် စသော စာအုပ်များကို လစဉ်ဦးစီးစီမံ၍ ထုတ်ဝေနေသူဖြစ်၏။ ဆရာကြီးမင်းယုဝေက သူ့ယခုကဲ့သို့ ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာဖြစ်လာခြင်းမှာ “ ပုသိမ်မြို့ရှိ ပန်းခြံထောင့်က စာကြည့်တိုက် ” မိခင်၏ ရင်ငွေကို ခိုလှုံကာ ပညာရင် နှီးသောက်စို့ခဲ့ရသောကြောင့် ပါဟု ထုတ်ဖော်ပြောကြားလေ့ရှိ၏။ မင်းယုဝေဟူသော ကလောင်တစ်ချောင်းက တိုင်းပြည်ကောင်းအောင် အလင်းရောင်မည်မျှ ထွန်းညှိခဲ့သနည်းဟူသော အတိုင်းအဆကို ပေတံ ကိုက်တံဖြင့် တိုင်းတာ၍မရ။

သို့ရာတွင် လစဉ်လစဉ် စောင်ရေသိန်းချီပြီး ထုတ်ဝေခဲ့သော မဂ္ဂဇင်းစာစောင်များကို တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေခဲ့သော သူ၏ စေတနာ အလင်းသည် မသိသူများကို သိစေပြီး နားမလည်သူများကို နားလည် စေအောင် အကျိုးဆောင်ခဲ့သည်ကား အထင်အရှားပင်။

မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ရောင်း၍ အကောင်းဆုံးသောထိပ်ဆုံး (၁၀) နှင့် လူဖတ်အများဆုံး၊ အငှားဆိုင်တို့မှာ အငှားရဆုံးမဂ္ဂဇင်း (၁၀) စာရင်း တွင် အမြဲတစေ ကာလရှည်ကြာ ပါဝင်လေ့ရှိသော မဂ္ဂဇင်းနှစ်စောင်မှာ “အာရောဂျ် ကျန်းမာရေး မဂ္ဂဇင်း” နှင့် “သုတစွယ်စုံ မဂ္ဂဇင်း” တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ယင်းမဂ္ဂဇင်းနှစ်အုပ်ကို စီမံဦးဆောင်ထုတ်ဝေနေသူ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ စာရေးဆရာ ဆရာဝန် ဒေါက်တာတင်ထွန်းဦးဖြစ်ပေသည်။ သူသည် “ပြည်မြန်မာသတင်းဂျာနယ်” နှင့် “သတင်းလွှာဂျာနယ်” တို့ကိုလည်း အပတ်စဉ် တည်းဖြတ်ကွပ်ကဲ၍ ထုတ်ဝေနေသေး၏။

ဒေါက်တာတင်ထွန်းဦးသည် အမျိုးသားစာပေဆု နှစ်ကြိမ် ရခဲ့ဖူးသော စာရေးဆရာတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေးပညာပေး ခြင်းလုပ်ငန်းတာဝန်များကိုလည်း ကာလကြာရှည်စွာ လက်တွေ့ဆောင် ရွက်ခဲ့သော အတွေ့အကြုံရှိသည်။ ပြည်သူလူထုကို မိမိစွမ်းသမျှ နိုင် သမျှ အကျိုးပြုခြင်းအားဖြင့် သူ၏ဘဝကိုလည်း အကျိုးရရှိသည်။ ဒေါက်တာသည် ငယ်စဉ်ကပင် ပညာထူးချွန်သည်။ လူရည်ချွန် လေး ထပ်ကွမ်းရဖူးသည်။ ဟင်္သာတမြို့မှ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝနှင့် ဆေးကျောင်းသားဘဝတို့တွင် သူ၏ ထူးချွန်ထင်ရှားခဲ့ခြင်းများကား “ စာကြည့်တိုက်များ ” ကို အသုံးပြုခဲ့ခြင်းကြောင့်ပါဟုဆို၏။ “ ပြန်ကြား ရေး စာကြည့်တိုက်များ ” ၏ ကျေးဇူးတရားပါဟု ပြောကြားကာ ပြန်ကြားရေးစာကြည့်တိုက်များသို့ ငွေကျပ် သိန်းချီ၍ တန်သော မဂ္ဂဇင်း၊

စာစောင်များ မကြာခဏလာရောက်လှူဒါန်းလေ့ရှိသည်။ သူက ကျေးဇူး ရှိသူကို ကျေးဇူးဆပ်တတ်သူဖြစ်၏။ သူ၏ကျေးဇူးပြုမှုများကို စာရေးသူ တို့က သာဓုအနာမောဒနာ ခေါ်ဆိုပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ၁၉၈၄ခုနှစ်မှစ၍ ဆောင်းပါးများကိုလစဉ် ထုတ် မဂ္ဂဇင်းအမျိုးမျိုး၌ ရေးခဲ့သည်။ ၁၉၉၆ခုနှစ်တွင် လုံးချင်းစာအုပ် များစတင်ထုတ်ဝေသည်။ ယခုအခါ ကျွန်တော်၏စာအုပ်များ ၁၂အုပ် လောက် ရေးသားပြန်ဝေခဲ့ပါပြီ။ မြဝတီစာပေတိုက်မှာအမှုဆောင်အရာရှိ ချုပ်၊ စာတည်းမှူးချုပ် တာဝန်များကို သုံးနှစ်ခန့် ထမ်းရွက်ခဲ့သည်။ စာပေနယ်မှာ သိကျွမ်းရင်းနှီးသူများ တိုးပွားလာခဲ့သည်။ ပြန်ကြားရေး ဝန်ကြီးဌာန၊ ပြန်ကြားရေးနှင့်ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဦးစီးဌာနသို့ တာဝန် ပြောင်းရွှေ့ထမ်းဆောင်ရသောအခါ စာရေးဆရာများ၊ စာပေ ထုတ်ဝေ သူများက ဘာကူညီရမလဲ၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟု မေးကြသည်။

မိမိအတွက်တော့ ဘာမျှမလို၊ ရောင်ရဲခြင်းဖြင့် ချမ်းသာနေ သည်။ မိမိတာဝန်ထမ်းဆောင်သောဌာန၏ပြန်ကြားရေးစာကြည့်တိုက် ပေါင်း (၃၀၀) ကျော်အတွက် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးအောင် ဆောင်ရွက်ရန်ကား နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ ငွေကြေးခွင့်ပြုချက်မျှဖြင့် မလုံလောက်ချေ။ တိုင်း သူပြည်သားလူအများ အသိပညာဗဟုသုတယခုထက် အဆပေါင်းများ ဌာမြင့်မားဖွံ့ဖြိုးစေချင်သည်။ စာအုပ်တွေလှူကြစေချင်သည်။

ဈေးအသက်သာဆုံးနှင့် တန်ဖိုးအမြင့်ဆုံးကို ရရှိနိုင်သည် ကား စာဖတ်ခြင်းဖြင့် ငတ်သုတရှာမှီးခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဘီစီ ၅၀၀ခန့်က စည်ရှိခဲ့သော ခေါမပညာရှိပလေတို၊ ဆော့ခရတို့(ဆိုကရေးတီး)နှင့် စကားပြောချင်ပါသလော၊ ဥရောပတစ်ခွင်လုံး သိမ့်သိမ့်တုံခဲ့ရသည့် မြင်သစ်အင်ပါယာ၏ ဧကရာဇ်နပိုလီယံ၏ စစ်ပညာအကြောင်းကို

သိလိုသလော။ လွန်ခဲ့သောအနှစ် ၁၀၀ခန့်က ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲလု နီးဖြစ်ခဲ့ရသော အမေရိကန် (တောင်ပိုင်းနှင့်မြောက်ပိုင်း) ပြည်တွင်းစစ် ကြီးအကြောင်းကို သင်ခန်းစာယူရန် လေ့လာလိုသလော။

၂၁ရာစုမှာ မြို့ရွာအိမ်ခြေ၊ ဘာတွေပြောင်းလဲမှာလဲ။ လာမည့် ငါးနှစ်အတွင်းမှာ ဆေးပညာသိပ္ပံသည် မည်သည့်တိုးတက်မှုတွေမို့ လာမှာလဲ။ နောင်နှစ်တွင် အင်အားကြီးမည်သည့်နိုင်ငံက မည်သည့် နိုင်ငံများကို အဓိကပစ်မှတ်ထား၍ နှောင့်ယှက်ဖျက်စီးရန် စီမံကြစည် နေသနည်း။ စာကြည့် တိုက်ရှိစာအုပ်များထဲမှာ လာကြည့်ပါက အားလုံး သိနိုင်သည်။

ပညာဘက်တိုက်စာကြည့်တိုက်ဟု ဆိုကြသည်။ အလိမ္မာ စာမှာရှိပေသည်။ သတင်းခေတ်၊ ပညာခေတ်၊ အသိပညာချင်းယှဉ်ပြိုင် ကြရသော ခေတ်ကာလသို့ရောက်လာသည်။

အခမဲ့ဖွင့်လှစ်ပေးထားသော စာကြည့်တိုက်ကြီးများကို မြို့နယ် တိုင်းမှာထူထောင်ဖြည့်ဆည်းပေးထားပါသည်။ စာကောင်း ပေကောင်း တွေ့သိမ်းဆည်းထားသည်။ လစဉ်မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ စာစောင်များလည်း ဝယ်ပေးသည်။ ယခုအခါစေတနာရှင်ပါရမီရှင်များ က လှူဒါန်းကြသဖြင့်လည်း စာအုပ်တွေပို၍ အမျိုးအမည် စုံလင်လှ သည်။ ၁၉၉၈-၉၉ ခုနှစ်အတွင်း စာအုပ်ပေါင်းနှစ်သိန်းကျော် ဖြည့်တင်း ပေးနိုင်သည်။ နိုင်ငံ တော်အစိုးရက တန်ဖိုး (၅၅)သိန်းရှိသော စာအုပ် တွေဝယ်ပေးသည်။ လုပ်သားပြည်သူများထဲမှ စေတနာပြုညှိဝဲသည့် အလှူရှင်တို့က သိန်းပေါင်း(၈၀)ကျော်တန်ဖိုးရှိသော စာအုပ်တွေလှူပေး ကြသည်။

ပြန်ကြားရေးနှင့်ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဦးစီးဌာနဝန်ထမ်းများ ကလည်း အခမဲ့နယ်လှည့်စာကြည့်တိုက်များကို ကျေးရွာအရောက်သွား

ရောက်ဖွင့်လှစ်ကြသည်။ မိုးရွာရွာ၊ နေပူပူ သွားကြသည်။ လေနှင့် လှည်းနှင့်သွားကြသည်။

ကားလမ်း၊ လှည်းလမ်းပင်မပေါက်သော တောင်ပေါ်ဒေသ များတွင် ခြေကျင် ကျောပိုးအိတ်နှင့် စာအုပ်တွေကို ထမ်းပြီး ကျေးရွာစဉ် ကိုလှည့်လည်ကြသည်။ ကျောပိုးအိတ်စာကြည့်တိုက်ကိုပိုးထားသည့် ပြန်ကြားရေးဝန်ထမ်း ချင်းအမျိုးသမီးကလေးသည် ချွေးစိမ့်နေသော် လည်းပြုံးနေ၏။ မူလတန်းကျောင်းကလေးပေါ်မှာ နံရံကပ်စာစောင် တွေချိတ်ပြီးပြသမည်။ ဓာတ်ပုံတွေပြသမည်။ ရေဒီယိုဖွင့်ပြသသည် (မြန်မာ့ အသံက တေးသံတွေကြားရမည်) စာအုပ်တွေခင်းကျင်းပြီး ကလေးတွေ ဖတ်စေသည်။ စာကြည့်တိုက်ဝန်ထမ်းကလေးမသည် သူ့အလုပ်ကို ကြည်နူးသည်။ ဂုဏ်ယူသည်။

နိဂုံးချုပ်ပါမည်။

ပူးတွဲပါဇယားတွင် တစ်နှစ်အတွင်းစာအုပ်အရေအတွက် ခုနယ် ကျော်လွှားပြီး တိုးတက်လာပုံကိုကြည့်ပါ။ မြန်မာပြည်၏ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံ သားများသည် ၂၁ ရာစုအတွက် လူစွမ်းရည် အရင်းအမြစ်ဖွံ့ဖြိုးမှုတွင် ဈေးအချို့ဆုံးနှင့် အမြင့်မားဆုံး အကျယ်ပြန့်ဆုံး အသိပညာဗဟုဟုတ တို့ကိုရရှိနိုင်ကြသော “ ပညာဘက်တိုက် စာကြည့်တိုက် ” ကို ပိုမို အသုံးပြုနေကြပေပြီ။

ပြည်မြန်မာသတင်းဂျာနယ်

၂၅-၆-၉၉

ပူးတွဲဇယား

မြန်ကြားရေးနှင့်ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဦးစီးဌာန
ခရိုင်နှင့်မြို့နယ်ရုံး၊ စာကြည့်တိုက်များတွင် တစ်နှစ်အတွင်း
တိုးတက်လာသော စာအုပ်အရေအတွက်ဇယား

စဉ်	ပညာရပ်အညွှန်း	၁၉၉၈ ဇန်(၁)	၁၉၉၉ ဇန်(၁)	တိုးတက်မှု
၁	အထွေထွေ	၇၉၆၁၁	၈၅၄၉၇	၅၈၈၆
၂	ဒဿနိကဗေဒ	၆၅၂၀၆	၇၉၂၅၀	၁၄၀၄၄
၃	ဘာသာအယူဝါဒ	၇၈၄၅၂	၉၉၅၇၈	၂၁၁၂၆
၄	လူမှုရေးသိပ္ပံ	၁၀၉၆၁၁	၁၁၄၉၅၆	၅၃၄၅
၅	ဘာသာစကား	၉၂၄၈၃	၉၉၀၄၂	၆၅၅၉
၆	ရိုးရိုးသိပ္ပံ	၇၅၂၄၀	၇၉၄၃၀	၄၁၉၀
၇	အသုံးချသိပ္ပံ	၉၇၂၈၄	၁၈၈၆၄၉	၉၁၃၆၅
၈	အနုပညာ	၈၈၄၇၄	၉၇၆၃၈	၉၁၆၄
၉	စာပေ	၉၄၂၀၄	၁၂၅၄၇၄	၃၁၂၇၀
၁၀	ပထဝီနှင့်သမိုင်း	၈၈၇၄၂	၉၇၄၂၈	၈၆၈၆
၁၁	ဝတ္ထု	၁၀၄၉၂၈	၁၁၇၈၅၄	၁၂၉၂၆
၁၂	ဂျာနယ်	၈၀၃၃၀	၈၆၂၀၀	၅၈၇၀
၁၃	မဂ္ဂဇင်း	၁၄၆၀၀၀	၁၅၇၄၀၀	၁၁၄၀၀
၁၄	ရုပ်ပြ	၅၄၀၀၀	၅၈၇၈၄	၄၇၈၄
	စုစုပေါင်း	၁၂၅၄၅၆၅	၁၄၈၇၁၈၀	၂၃၂၆၁၅

ချစ်နိုင် (မိတ်ဝညာ) ရေးသားထုတ်ဝေပြီးသော စာအုပ်များ

၁။ ချစ်လို့ပြောတာမှတ်ပါ	မြဝတီစာပေတိုက်	၁၉၉၆
၂။ လက်တစ်ကမ်းရှိတက်လမ်း	ပတ္တမြားမောက်စာပေ	၁၉၉၆
၃။ အောင်မြင်မှုနှင့် စိတ်ခွန်အား	မြဝတီစာပေတိုက်	၁၉၉၆
၄။ လောကကိုအလှမြင်ပါ	မြဝတီစာပေတိုက်	၁၉၉၇
၅။ ပညာသည် တန်ခိုးကိုဖန်ဆင်း၏	ဝါမိုးအောင်စာပေ	၁၉၉၇
၆။ မိမိကိုယ်ကိုတည်ဆောက်ခြင်း	စာပေလောက	၁၉၉၇
၇။ လျှပ်စစ်ပြက်အတွေးများ	မြဝတီစာပေတိုက်	၁၉၉၇
၈။ သားအတွက် ဓားတစ်လက်	အားမာန်သစ်စာပေ	၁၉၉၈
၉။ ကံအဟုန်သတ္တိ	ဇယားစာပေ	၁၉၉၈
၁၀။ လူ့သဘာဝတရား (၁၄)ပါး (အခြားဆရာများနှင့်)	ပန်းရွှေပြည်စာပေ	၁၉၉၈
၁၁။ မသိစိတ်၏ အစွမ်းသတ္တိ (အခြားဆရာများနှင့်)	ရာပြည့်စာပေ	၁၉၉၈
၁၂။ ဘာဖြစ်ချင်သလဲဖြစ်ရမယ်	ရွှေအောင်လံစာပေ	၁၉၉၈
၁၃။ အမေအတွက် လက်ဆောင်	ပါရမီစာပေ	၁၉၉၉
၁၄။ သွေးကြောထဲမှ ခွန်အားများ	ပညာရွှေတောင်စာပေ	၁၉၉၉
၁၅။ ဖြိုင်သမျှအနိုင်ရမှု	အားမာန်သစ်စာပေ	၁၉၉၉

၁၆။ ရသအနုခံစားမှု	ရွှေတံတားစာပေ	၁၉၉၉
၁၇။ ချစ်လို့ပြောတာမှတ်ပါ(၂)	ဖိုးဝစ်စာပေ	၁၉၉၉
၁၈။ ထူထောင်ကြပါ တူမောင်တို့ရာ	ဂုဏ်ထူးစာပေ	၂၀၀၀
၁၉။ စက္ကန့်တိုင်းကို စိန်စိထားတယ်	ပါရမီစာပေ	၂၀၀၀
၂၀။ စေတနာသည် ကံဖြစ်၏	အားမာန်သစ်စာပေ	၂၀၀၀
၂၁။ ဆောင်မြင်လိုသလား?	အဖျိုးမစာပေတိုက်	၂၀၀၀
၂၂။ ဆောင်မြင်ခြင်းရွှေစည်းမျဉ်း	ပါရမီစာပေ	၂၀၀၀
၂၃။ ခေါင်းဆောင်မှုအရည်အသွေးနှင့် စိတ်ပညာဆောင်းပါးများ	ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း	၂၀၀၀
၂၄။ ကျွန်တော်တို့အဖေ (အခြားဆရာများနှင့်)	အားမာန်သစ်စာပေ	၂၀၀၀
၂၅။ ကိုယ်ချင်းစာတရား (အခြားဆရာများနှင့်)	စကြာဝဠာမီဒီယာ	၂၀၀၁
၂၆။ အနာဂတ်ကိုပိုင်စိုးသူများ	ပါရမီစာပေ	၂၀၀၁
၂၇။ ၂၁ ရာစု စစ်မျက်နှာ	ပြန်/ဆက်ဦးစီးဌာန	၂၀၀၁

BURMESE
CLASSIC

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၁ ခု-မေလ၊ အုပ်စု-၃၀၀၀
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူ သတင်းနှင့်စာနယ်ဇင်းလုပ်ငန်း ဦးစိုးဝင်း၊
ပုံနှိပ်ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ်-၄၁၉ နှင့် ထုတ်ဝေခွင့်
အမှတ်-၂၈၆ အရ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။